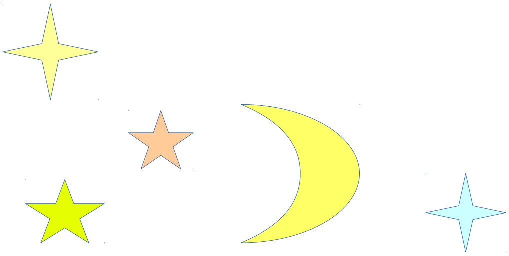
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Δέκατο Πέμπτο
(Φεβρ. - Σεπτ. 2011)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN-13: 978-1517774769 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 16η: Εισαγωγή σε μια Άλλη Ροή Πληροφορίας

Κυριακή, 20 Φεβρουαρίου 2011

Θραύσματα μιας Ξεχασμένης Αλήθειας: Όλα άρχισαν πριν από λίγες μέρες, ενώ πήγαινα για μάθημα στον καλό μου μαθητή, τον Ιάκωβο. Περπατούσα αργά, αναλογιζόμενη την απίστευτη κατάσταση όπου έχω περιπέσει εδώ και τεσσεράμισι χρόνια, με την απόγνωση να με τυλίγει βήμα-βήμα. Και ξαφνικά, ένιωσα να αναθαρρώ: *Δεν μπορεί, κάτι πρέπει να υπάρχει και για μας, τις καταραμένες φτωχές ψυχές που δεν διαθέτουμε τη Θεία Χάρη! Κάτι άλλο πρέπει να υπάρχει για μας...*

Τότε ακριβώς, παρατημένη μέσα σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο, είδα μια σκουρόχρωμη τηλεφωνική κάρτα. Εντελώς μηχανικά πλησίασα, την πήρα και αμέσως με εντυπωσίασαν οι εικόνες που είχε πάνω: Ο γαλαξίας της Ανδρομέδας στη μία πλευρά και σύγκρουση γαλαξιών στην άλλη. Φύλαξα την κάρτα στην τσάντα μου, νιώθοντας ένα περίεργο σκίρτημα στην καρδιά.

Τις επόμενες μέρες, μια σκόρπια έρευνα στο Διαδίκτυο μου αποκαλύπτει ότι ο γαλαξίας μας θα συγκρουστεί με αυτόν της Ανδρομέδας σε τρία με πέντε δισεκατομμύρια χρόνια. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. *Άλλα πράγματα αναμένεται να συμβούν πολύ πιο γρήγορα...*

Κάποιοι έρχονται, πέρα από από το διάστημα, εδώ στη γη. Φαίνεται ότι έχουν ήδη μπει στο ηλιακό μας σύστημα και οι Ερπετοειδείς Κύριοι αυτού του κόσμου είναι πανικόβλητοι. Η Γαλαξιακή Αυτοκρατορία, με επικεφαλής τους Ανδρομέδιους (Ελλ), είναι αυτοί που έρχονται για ν' αποδώσουν επιτέλους δικαιοσύνη και ν' απελευθερώσουν αυτόν τον ταλαίπωρο πλανήτη από την εξουσία του Δρακονιανού Αρχιδαίμονα

Γιαχβέ. *Έτσι είναι. Το διαισθάνομαι έντονα πια. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, φαντασιώνομαι ότι έρχονται "οι δικοί μου από το διάστημα" για να με πάρουν από δω...*

Με το υπάρχον σύστημα διακυβέρνησης, το μόνο που επικρατεί εδώ στη γη είναι το άδικο, επειδή τα ερπετοειδή υβρίδια-λακέδες των Αποστατών διαθέτουν όλη τη δύναμη, το χρήμα, τα κυκλώματα και την "τύχη" με το μέρος τους. Όπως είναι τώρα τα πράγματα, το να πολεμάς για το δίκαιο εδώ στη γη είναι σα να προσπαθείς να καθαρίσεις έναν βόθρο με νερό και σαπούνι. Όταν όμως έλθουν οι Ανδρομέδιοι, θ' αποκαλύψουν τους απατεώνες με DNA test, το οποίο θα δείχνει πέραν πάσης αμφιβολίας τα εγκληματικά γονίδια των υβριδίων. Ένα γενικό DNA Test θα ξεκαθαρίσει ποιοί από τους ανθρώπους (ελάχιστοι πια) έχουν ακόμη ανδρομέδιο αίμα στις φλέβες τους και ποιοι αποτελούν τσιράκια των δρακονιανών (η μεγάλη πλειοψηφία). Τέλος πάντων, για όποιο λόγο κι αν έρχονται ως εδώ οι 'Ελλ, εγώ είμαι με το μέρος τους. *Οι εχθροί των εχθρών μου είναι φίλοι μου*.

Όσο για το ονειρικό μήνυμα ("κόλαση" ή "hell") που εξακολουθώ να δέχομαι κάποιες νύχτες από το 2006 και μετά, τώρα ξέρω ότι ερμηνεύεται ως εξής: Hell = Ελλ (!). Οι Εβραιοαμερικάνοι δούλοι του Δρακονιανού "Θεού" Γιαχβέ ταυτίζουν γλωσσολογικά την κόλαση με τους 'Ελλ (!) Τυχαίο; Δε νομίζω! "Κόλαση" = τιμωρία, με την οποία ο "θεός" Γιαχβέ με απειλεί ηλιθιωδώς μέσω ονειρικών μηνυμάτων, εδώ και χρόνια. Εγώ, όμως, ως ανδρομέδια starseed, δεν έχω τίποτα να φοβηθώ. Οι Δράκοι και τα Φίδια ας φοβούνται...

Η γενετική μου ταυτότητα: Το ζήτημα της εξωγήινης φύσης μου ξυπνάει και πάλι, πιο επίμαχο παρά ποτέ! *Φαίνεται πως όντως κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει με το DNA μου...* Υποψιάζομαι πως εξαιτίας ορισμένων ιδιαιτεροτήτων μου (μεγάλο ποσοστό εξωγήινων ανδρομέδιων γονιδίων;) επηρεάζομαι έντονα από τις πρόσφατες πλανητικές/εξωγήινες επιδράσεις και βιώνω συνειδησιακή αφύπνιση. Η διαδικασία έχει ξεκινήσει από το έτος 2000, άρχισε να εντείνεται το 2002, ενώ από το

2006 βιώνω έναν πρωτοφανή ψυχικό πόλεμο, καθώς εχθρικές δυνάμεις (αόρατες και ορατές), μου εξαπολύουν συνεχώς τις πιο απίστευτες ψυχικές επιθέσεις για να εμποδίσουν την αφύπνισή μου. Ωστόσο, δεν μπορούν πια να με σταματήσουν...

Αρχίζει να μου γίνεται πλέον ξεκάθαρο το γιατί όλοι οι “συνάνθρωποί” μου φαίνονται αινιγματικοί, εχθρικοί, εκ φύσεως κακοί, και μου είναι αδύνατο να συνεννοηθώ μαζί τους. Όσοι διαφέρουν είναι πια ελάχιστοι, απομονωμένοι στα σπίτια τους, σε νοσοκομεία ή τρελοκομεία. Οι αληθινοί άνθρωποι έχουν εξαλειφθεί προ χιλιετιών...

Η μεγάλη πλειοψηφία των σύγχρονων ανθρώπων αποτελούν υβρίδια γήινων και ερπετοειδών και αποτελούν βιολογικές μαριονέτες των δρακονιανών επικυρίαρχων). Βέβαια, οι πολλοί (δρακοειδή και οφιοειδή υβρίδια) δεν έχουν κανένα πρόβλημα. Αυτοί τα βρίσκουν μεταξύ τους εφόσον έχουν κοινό DNA, άρα κοινά ψυχικά χαρακτηριστικά και κοινούς ασυνείδητους στόχους. Ωστόσο, παρά την επαγγελματική, οικονομική, ερωτική και κοινωνική τους καταξίωση, είναι όλοι τους ψυχανώμαλοι – ίσως επειδή στη σημερινή “πολιτισμένη” εποχή δεν τους δίνεται άμεση εντολή ούτε η δυνατότητα να εκπληρώσουν τον αληθινό λόγο ύπαρξής τους, που είναι η ολοσχερής γενοκτονία ανδρομεδίων/ελλάδιων πληθυσμών. Έτσι, αρκούνται σε δολοπλοκίες και ίντριγκες, νιώθουν διαρκώς ανικανοποίητοι και τρελλαίνονται...

Όλοι σχεδόν οι πολιτισμένοι άνθρωποι σήμερα, είναι απόγονοι των “νικητών” της ιστορίας – δηλαδή κατάγονται από τουράνιες μογγολοεβραϊκές ορδές βαρβάρων, οι οποίες εμφανίζονταν από το πουθενά σε τακτά χρονικά διαστήματα και μυστηριωδώς κατόρθωναν να καταστρέφουν λαμπρές αυτοκρατορίες ελλαδικών/ανδρομέδιων φυλών, σε διάφορα μέρη του κόσμου. Το κατάφερναν επειδή: α) αποτελούσαν υβρίδια μεταξύ εξωγήινων και ανθρώπινων οργανισμών, προϊόντα γενετικής μηχανικής, ειδικά κατασκευασμένοι για σφαγές και ίντριγκες, β) εμφανίζονταν ξαφνικά, κατά μυριάδες, γ) παραδόξως κανείς δεν υπολόγιζε -ή δεν γνώριζε- ως τότε την ύπαρξή τους, οπότε έτσι αιφνιδίαζαν τους ανύποπτους ελλαδικούς πληθυσμούς, δ) είχαν

σίγουρα τη βοήθεια και την υποστήριξη των ερπετοειδών εξωγήινων αφεντάδων τους, με (κρυφή) χρήση ανώτερης τεχνολογίας, ε) η φυσική αθωότητα των ελλαδικών φυλών τους καθιστούσε μάλλον εύκολα θύματα.

Και τι στο Μπλιαχβέ κάνω εγώ εδώ; Δεν αποκλείεται, κάποιοι μακρινοί πρόγονοί μου να πολέμησαν ενάντια στους Δρακονιανούς αποστάτες, χωρίς τελικά να αποφύγουν την αιχμαλωσία και την επιμειξία με τα ερπετοειδή υβρίδια. Όμως, μετά από χιλιάδες γενιές, πολλά ανδρομέδια γονίδια έτυχε να μαζευτούν στο δικό μου γενετικό κώδικα και τώρα, που φθάνει το πλήρωμα του χρόνου, αφυπνίζονται· γι' αυτό το λόγο, σε όλη μου τη ζωή βιώνω την οργή του δρακονιανού "θεού" Γιαχβέ καθώς και ασίγαστο πόλεμο από τα ανθρώπινα υβρίδιά του, που τώρα πια κατακλύζουν τη γη.

Από ανέκαθεν ένιωθα σα να είμαι φυλακισμένη στη γη, κάτι σαν αιχμάλωτη πολέμου, τρέφοντας πάντα την ενδόμυχη ελπίδα να καταφθάσουν "οι δικοί μου" από το διάστημα για να μ' ελευθερώσουν. Αυτή ήταν πάντοτε η κρυφή, ανομολόγητη επιθυμία μου. Στο μεταξύ, όμως, εκτελώ χρέη "κατασκοπίας" εναντίον των δρακονιανών εισβολέων και των γήινων συμμάχων τους (που είναι η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων). Το κελί μου είναι ολόκληρη η πραγματικότητα που βιώνω – ένα Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα (Matrix), όπου κανείς δεν φαίνεται να αντιμετωπίζει τα δικά μου αφύσικα προβλήματα. Παραδόξως, όλοι οι "συνάνθρωποί" μου μοιάζουν να τα καταφέρνουν σε όλα καλύτερα από μένα, ακόμη και οι ανάπηροι και οι κρετίνοι.

Λογικά, θα έπρεπε να έχω συναντήσει και άλλους σαν εμένα (άτομα αγαθά, ευγενικά, με υψηλό δυναμικό αλλά κακότυχα και περιφρονημένα = ανδρομέδιους starseeds). Ωστόσο, η Γαία ανήκει πλέον στη δικαιοδοσία των δαιμονικών Ερπετοειδών εξωγήινων, οπότε όσοι ανδρομέδιοι starseeds έχουν απομείνει τελούν υπό καθεστώς αιχμαλωσίας, όπως εγώ: Ζούμε σαν φυλακισμένοι, δεν μας επιτρέπεται να καταφέρουμε τίποτα στη ζωή μας, ούτε να επικοινωνούμε μεταξύ μας, ούτε ν' αναπαραγόμαστε (όπως ακριβώς γίνεται στις φυλακές). Το

μοναδικό πράγμα που μας επιτρέπεται (αν θέλουμε να επιβιώσουμε), είναι να υπηρετούμε τα ανθρώπινα ερπετοειδή υβρίδια των επικυρίαρχων, εκτελώντας τις πιο χαμερπείς αγγαρείες τους, χωρίς κανένα δικό μας προσωπικό όφελος ούτε την παραμικρή αναγνώριση. Έτσι δουλεύουν οι φυλακισμένοι...

Κυρίως, όμως, χρησιμεύουμε σαν πειραματόζωα: Μας υποβάλλουν ακατάπαυστα στις πιο απίστευτες ψυχικές ή/και σωματικές δοκιμασίες, παρακολουθούν και σαμποτάρουν συστηματικά την παραμικρή μας κίνηση, διασκεδάζουν με τα ναυαγισμένα όνειρά μας και την παροιμιώδη ατυχία μας (που οι ίδιοι προκαλούν με "Συντονισμούς του Πλέγματος" ή με χρήση "μαγείας").

Τώρα, όλα αρχίζουν να βγάζουν νόημα: Να γιατί πάντοτε όλα μου πηγαίνουν στραβά κι ανάποδα! Να γιατί πάντοτε, παντού, όλοι οι άνθρωποι στρέφονται εναντίον μου αργά ή γρήγορα: Διαισθάνονται ότι έχω μεγάλο ποσοστό ανδρομέδιων γονιδιών στο DNA μου και, σαν ζώα κοπαδιού που είναι (ερπετοειδή υβρίδια), μισούν αυθόρμητα και φέρονται εχθρικά σε οποιοδήποτε ξένο ον βρεθεί ανάμεσά τους.

Εγώ, από τη μεριά μου, κατά καιρούς έχω προσπαθήσει φιλότιμα να γίνω αποδεκτή στην κοινωνία τους: Κρατώ πάντα χαμηλό προφίλ και πασχίζω να τελειοποιώ τις τεχνικές καμουφλάζ που έχω μάθει, ώστε να περνώ για δική τους. Χαμένος κόπος, βέβαια: Δεν παίζει κανένα ρόλο τι λες, ούτε τι κάνεις. Σημασία έχει ποιος είσαι, τι εκπέμπει το DNA σου... Και πολύ γουστάρω! Τελεία και παύλα!

"Δεν υπάρχουμε ο καθένας μόνος του. Μόνον όλοι μαζί"
(νεοεποχίτικο, μασονικό σλόγκαν)
Αλλά: "Το άτομο έχει ψυχή. Οι μάζες δεν έχουν ψυχή"
(η αλήθεια των Ελλ)

Αφύπνιση του DNA – Συνέπειες: Εδώ και ένα χρόνο τουλάχιστον, έχω παρατηρήσει ότι το Ανθρώπινο Matrix συσπειρώνεται γύρω μου όλο και πιο εχθρικό: Κανείς δεν με ακούει πλέον. Κάποτε με άκουγαν πριν με απορρίψουν. Τώρα, ακόμη και οι "δικοί μου άνθρωποι" δεν δείχνουν καμιά υπομονή ν' ακούσουν τι έχω να πω. Όποτε πάω ν' αναφέρω μια

οποιαδήποτε γνώμη, είτε συνεχίζουν να συνομιλούν άσχετα σα να μην υπάρχω, είτε διαστρεβλώνουν ό,τι λέω, είτε με παρεξηγούν και αρπάζονται, είτε μου πάνε σπαστικά κόντρα. Σε όποια ομάδα ανθρώπων κι αν βρεθώ, είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα δεχθώ κάποια λεκτική επίθεση, με ασήμαντη ή καμία αφορμή. Πριν από 10-15 χρόνια, περίμεναν τουλάχιστον να αναπτύξω ένα επιχείρημα πριν με απορρίψουν. Τώρα αρκεί έστω ν' ανοίξω το στόμα μου για ν' αρχίσουν οι ειρωνίες και το βρισίδι! Παράλληλα, οι μαθητές με κοροϊδεύουν, οι παλιές καλές φίλες στρέφονται εναντίον μου με ολέθριο τρόπο (πχ Πέρσα, Λουίζα), ενώ τα καινούργια άτομα που έχω γνωρίσει αποδεικνύονται αρρωστημένα (Ευγενία, Φιλιώ) ή θεότρελα (Πάτσηδες).

Εξήγηση: Μέσα στο ανθρώπινο κοπάδι, εγώ είμαι η *ξένη,* ως ανδρομέδια starseed, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων αποτελούν δρακοειδή ή οφιοειδή υβρίδια. Ως αποτέλεσμα, εγώ δεν τους αντέχω πλέον γύρω μου αλλά κι εκείνοι γίνονται όλο και πιο καχύποπτοι, απειλητικοί, εριστικοί, επικίνδυνοι απέναντί μου. Ίσως επειδή κι εκείνοι διαισθάνονται μια βαθιά, ασυνείδητη απειλή εκ μέρους μου...

Όσο πλησιάζει η Ώρα Μηδέν (21/12/2012;), τόσο τα πνεύματα οξύνονται: Η πλειονότητα των ανθρώπων γίνονται όλο και πιο επιθετικοί, ανταγωνιστικοί, νευρικοί, ψυχωτικοί, αλλά και παθητικοί στις επιταγές του συστήματος. Αυτό οφείλεται στην αφύπνιση του DNA που, τελικά, συμβαίνει σε όλους, ξυπνώντας στον καθένα την "κοσμική" καταγωγή" του. Εφόσον η τρανή πλειοψηφία των ανθρώπων είναι δρακοειδή ή οφιοειδή υβρίδια, εμένα, που είμαι ανδρομέδια starseed, υποσυνείδητα με βλέπουν όπως ο ταύρος το κόκκινο πανί.

Αυτοί ξέρουν: Ήταν καλοκαίρι του 2005 όταν μαζί με την Πέρσα συζητούσαμε σχετικά με την αφύσικη ανάπτυξη των ανθρώπινων επιστημών και της τεχνολογίας κατά τον τελευταίο αιώνα. "Κάτι έρχεται από το διάστημα και τους έχει πιάσει φόβος και τρόμος [τους ισχυρούς] να φύγουν μακριά από τη γη πριν να είναι πολύ αργά", μου έλεγε η Περσεφόνη. Εγώ τότε δεν συνέχισα το θέμα, καθώς τότε το θεώρησα ασήμαντη νεομυθολογία...

Ήταν την ίδια εποχή που εντυπωσίασα την Πέρσα και την Σάσα με μια επίδειξη δικών μου λεξαριθμικών ισοψηφιών. Απόρησαν τότε, πώς κατάφερνα να συντονίζομαι με τους λεξαρίθμους και να καταλήγω σε τέτοιες ισοψηφίες εύκολα και γρήγορα. Κι εγώ, πολύ αφελώς, καθόμουν κι εκμυστηρευόμουν τα κατορθώματά μου και τα συμπεράσματά μου στις “φίλες” μου, για να με θεωρούν “ενδιαφέρουσα” και να με καλούν στην παρέα τους. Ήταν, λοιπόν, η χρήση των λεξαρίθμων που πρόδωσε την ανδρομέδια γενετική καταγωγή μου. Μπορούσα να συντονίζομαι τόσο εύκολα με τους λεξαρίθμους επειδή ακριβώς διαθέτω αρκετά ανδρομέδια γονίδια στο DNA μου. Προφανώς, η Πέρσα ενημέρωσε τους ιθύνοντες στο κύκλωμά της, αυτοί κατάλαβαν τι συμβαίνει με μένα κι έσπευσαν αμέσως να επιστρατεύσουν εναντίον μου την κατάλληλη μαγεία ή/και τον κατάλληλο μηχανισμό νοητικού ελέγχου, ώστε να μπλοκάρουν το μυαλό μου και να ανακόψουν την πορεία μου και τη σύνδεσή μου με Αυτούς που Έρχονται. Γενικότερα, ένα είναι το σίγουρο: Οι άνθρωποι που με περιστοιχίζουν δεν είναι καθόλου τυχαίοι...

Τρόπος Δράσης: Εννοείται πως είμαι πολύ πιο προσεκτική στις κουβέντες μου από άλλοτε και δεν λέω περισσότερα από τα ήδη γνωστά· όμως, αν κάποτε χρειαζόταν να κρατώ μια φορά σιωπή, τώρα -που τα πράγματα έχουν αγριέψει- χρειάζεται να κρατώ δέκα φορές σιωπή. Οι άνθρωποι, ως βιολογικές μαριονέτες των Δρακονιανών, δεν πράττουν πάντα συνειδητά το Κακό, ωστόσο μπορούν να γίνουν πολύ επικίνδυνοι -όλοι. Ποτέ δεν ξέρεις τι θα σου σκαρώσουν την επόμενη στιγμή, κατά λάθος ή εξεπίτηδες. Επιπλέον, η συναναστροφή μαζί τους μου προξενεί ενεργειακή και πνευματική κατάπτωση. Γι' αυτό, καλό θα ήταν για μένα να ξεφορτωθώ Μανώληδες, Καρολίνες (ιδίως αν αποτύχουν στις εξετάσεις), καθώς και τα ανάπηρα που έχω για παρέα...

Η ουσία είναι μία: Όσο συγχρωτίζομαι με ανθρώπους, πάντα θα θλίβομαι, θα προβληματίζομαι, θα ανησυχώ, θα βλάπτομαι, θα πέφτω σε απίθανες παγίδες. Η κατάσταση έχει παραγίνει επικίνδυνη, γι' αυτό πρέπει να ξεκόψω από τη μάζα...

Όσο για το σκοπό της ζωής μου εδώ στη γη: Αντικειμενικά, δεν μπορώ ούτε θέλω να προσφέρω τίποτα στο υπάρχον σύστημα. Το μόνο που κάνω εδώ, είναι: α) Παρατηρώ και καταγράφω, β) Αποφεύγω όσα πυρά μπορώ κάθε μέρα, γ) Περιμένω.

Συμπτώματα αφύπνισης του DNA	*Τα έχω;*
1. Αίσθηση έντονης ενεργητικότητας, στρες (*ήδη προσαρμόζεσαι σε μια ανώτερη δόνηση*)	ναι
2. Αίσθηση αποπροσανατολισμού (*αρχίζεις να ξεφεύγεις από τον τρισδιάστατο κόσμο και μετακινείσαι σε ανώτερα πεδία*)	ενίοτε
3. Περίεργοι πόνοι στο σώμα (*μπλοκαρισμένη ενέργεια απελευθερώνεται)*	ναι
4. Ξυπνάς σχεδόν κάθε νύχτα γύρω στις 2.00-4.00 πμ και μένεις ξάγρυπνος για κανένα δίωρο (*πολλά συμβαίνουν στα όνειρά σου, δεν τα αντέχεις και δεν τα θυμάσαι*)	ναι
5. Περίοδοι με βαθύ ύπνο (*ξεκουράζεσαι, ετοιμάζεσαι για μια νέα φάση*)	
6. Υπερευαισθησία στο περιβάλλον. Σε ενοχλούν ορισμένοι ήχοι, η τηλεόραση, φωνές, τα πλήθη, κάποιοι θόρυβοι σου φαίνονται πια ανυπόφοροι (*συντονίζεσαι με άλλα επίπεδα, πέρα από το γήινο*)	ναι
7. Δεν έχεις πια όρεξη για τίποτα (*περίοδος ανάπαυσης*)	ναι
8. Δεν ανέχεσαι πλέον ασχολίες χαμηλής δόνησης, όπως ανούσιες συζητήσεις, στενόμυαλες νοοτροπίες, δουλειά, κοινωνικές δομές κλπ (*βρίσκεσαι ήδη σε ψηλότερη δόνηση, δεν ευθυγραμμίζεσαι με τους άλλους και πρέπει να προχωρήσεις*)	ναι
9. Νιώθεις ότι δεν θέλεις να είσαι πια εδώ, σ' αυτό τον κόσμο (*ως άνω*)	ναι
10. Εξαφάνιση φίλων, δραστηριοτήτων, συνηθειών, επαγγέλματος, κλπ (*αλλάζεις, αναπτύσσεσαι*)	ναι
11. Αδυνατείς πια να κάνεις ορισμένα πράγματα που έκανες άλλοτε, όπως μισθωτή εργασία, είσοδο σε λέσχες κλπ (*ως άνω, αλλάζεις, αναπτύσσεσαι)*	ναι

12. Κάποιες μέρες νιώθεις μεγάλη κούραση
(*το σώμα χάνει πυκνότητα κι επαναδομείται*)
13. Συναισθηματικά σκαμπανεβάσματα,
ίσως κλάμα (*συναισθηματική απελευθέρωση*) κάποτε
14. Επιθυμία να επιστρέψεις στο "σπίτι".
Νιώθεις πως όλα έχουν τελειώσει εδώ,
δεν ανήκεις πια εδώ (*σαφώς...*) ναι
15. Αγωνία, πανικός. Σου συμβαίνουν πράγματα
που δεν κατανοείς. Νιώθεις τρωτός και ανίσχυρος
(*το Εγώ χάνει πολλά και φοβάται*) ναι, μα το ελέγχω
16. Συμπεριφορές κάποτε χρήσιμες για την επιβίωση,
τώρα πια χάνονται. ναι
17. Ζωντανά, άγρια ή και ωραία όνειρα (α*πελευθέρωση πολλών ζωών χαμηλής δόνησης*) κάποτε
18. Ξαφνική αλλαγή σχεδίων σε εντελώς
διαφορετική κατεύθυνση (ως άνω) ναι
19. Κατάθλιψη (*ο έξω κόσμος δεν ανταποκρίνεται στον καινούργιο εαυτό σου*) ενίοτε
20. Αίσθηση ότι τρελαίνεσαι, ότι αρρωσταίνεις ψυχικά
(*απότομη αύξηση συνειδητότητας*) ναι, μα το ελέγχω
21. Αισθάνεσαι αποκομμένος από το Θεό
και τους "οδηγούς" του. Ο τρόπος που έπαιρνες
κάποτε θεϊκή γνώση, έχει αλλάξει (*απορρίπτεις συνειδητά πλέον τον "Θεό αυτού του κόσμου" και αναζητάς την Αλήθεια.* ναι
22. Έχεις δημιουργήσει στη ζωή σου μία κατάσταση
σαν τον χειρότερη εφιάλτη σου, με πολλές όψεις
αυτού του "χειρότερου εφιάλτη"
(*Εξισορρόπηση ενέργειας. Προσπάθησε να βγεις απ' αυτό χωρίς τη βοήθεια φαρμάκων. Κάποτε θα ευγνωμονείς τη μοίρα γι' αυτή τη φρικτή φάση που περνάς τώρα.* Σαφώς...

Σύνολο: ~20/22
Δίχως αμφιβολία, βιώνω ενεργοποίηση του DNA μου ιδίως τα τελευταία πέντε-έξι χρόνια, αλλά και πρωτύτερα.

Υποψία: *Τα ζωηρά, όμορφα και "γνώριμα" όνειρα της παιδικής μου ηλικίας (λεπτομερείς περιηγήσεις σε εκτενείς γεωγραφικές περιοχές και κτίρια που ονειρευόμουν ξανά και ξανά), πιθανόν αποτελούσαν αναμνήσεις από μια άλλη ζωή, σε μια άλλη γη, αλλοτινές μνήμες ενός αρχαίου προγόνου. Τότε θυμόμουν, τώρα έχω ξεχάσει...*

Γενική Αναθεώρηση

Παρασκευή, 25 Φεβρουαρίου 2011

Ακόμη ένα ήσυχο μάθημα με τη Ζαφειρία. Όλα ωραία και καλά, όμως κάτι έχει αρχίσει να μου "χτυπάει" περίεργα: Όσα χρόνια μπαινοβγαίνω εκεί μέσα, η Λουίζα συνηθίζει να με κερνάει αφού περάσει μια ώρα μετά την άφιξή μου. Σήμερα, ειδικά, έφυγε για το σούπερ μάρκετ κανένα τέταρτο αφού έφθασα εγώ στο σπίτι της και καθόλη τη διάρκεια του μαθήματος η Ζαφειρία δεν σκέφθηκε να μου πρόσφερει ούτε ένα ποτήρι νερό· ούτε κι εγώ ζήτησα, πάντως. Η Λουίζα επέστρεψε δυο ώρες αργότερα και τότε μόνο προθυμοποιήθηκε να με κεράσει. "Δεν πειράζει, τώρα τελειώσαμε το μάθημα", της είπα και αποχώρησα, νιώθοντας αρκετά παραξενεμένη.

Ιστορικό μιας πρώην φιλίας: Κατ' αρχάς, μια ξαφνική υποψία που γρήγορα γίνεται βεβαιότητα: Ο Μανώλης είναι ο μόνος που αντιστάθηκε επιτυχώς στο "κάψιμο" και μάλιστα την εποχή που βρισκόμουν στο φόρτε μου και σε βρασμό ψυχής (Δεκέμβρης 2003). Η κατάρα μου εξοστρακίστηκε αναπάντεχα και χτύπησε άλλο άτομο, ενώ ο Μανώλης τη γλύτωσε φτηνά μ' έναν ψηλό πυρετό. Πώς τα κατάφερε, αλήθεια; Τι προστασία μπορεί να έχει; Μόλις τώρα μου ήλθε η απάντηση: Προστασία βαρβάτη, που του προμηθεύει η μαμάκα του, η οποία προφανώς ξέρει από μάγια και πολύ καλά μάλιστα!

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Εδώ και επτάμισι χρόνια που διδάσκω τα παιδιά της, η Λουίζα φροντίζει να μου σερβίρει τσάι ή αναψυκτικό *πάντα* με καθυστέρηση μιας ώρας από τη στιγμή που θα φθάσω στο σπίτι της. Προηγουμένως δεν μου φέρνει ούτε νερό. Συνοδεύει δε το ρόφημα με γλυκό κουταλιού βύσσινο, σχεδόν πάντα: *Επτά χρόνια γλυκό βύσσινο! Λες και το 'χει τάμα!* Ποτέ δεν με σερβίρει μέσα στα πρώτα 15 λεπτά, όπως κάνουν οι υπόλοιποι πελάτες, και πάντα μου φέρνει τα ίδια δυο φλυτζάνια, που φυλάει μάλλον ειδικά για μένα! ***Μυστήριο,*** λοιπόν, πολύ μυστήριο: Θα έλεγε κανείς πως

ετοιμάζει *κάτι* μέσα σε αυτή τη μία ώρα, κάτι που πρέπει ίσως να διαλυθεί σε νερό πριν το ρίξει μέσα στο ρόφημά μου! Πιθανότατα, με περιμένει πρώτα να φθάσω στο σπίτι της για να το ετοιμάσει, ώστε να είναι σίγουρη πως δεν θα πάει χαμένο. Υπολογίζω πως μου ρίχνει κάποιο είδος σκόνης, η οποία διαλύεται εντελώς στο νερό.

Κρίνοντας από το σινάφι της Λουίζας που γνωρίζω, δηλαδή τους παλιούς φίλους, τα αδέλφια και τους φίλους των αδελφών της (πάνω από τριάντα άτομα συνολικά), η χημική ουσία που χρησιμοποιεί η λεγάμενη για να εξουδετερώνει όλους γύρω της, επιφέρει τα εξής αποτελέσματα: Νεκρώνει τη λίμπιντο, προκαλεί στειρότητα αλλά και διανοητική σύγχυση. Δεδομένου ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν μαθαίνουν ποτέ πώς να χειρίζονται τον ψυχισμό τους, τα θύματα της Λουίζας δεν μένουν μόνο ανύπαντρα ή άτεκνα αλλά ζουν και σε μόνιμη αποχαύνωση. Αντίθετα, η Λουίζα και ο μούτης άνδρας της παρουσιάζουν προς τα έξω μια εικόνα μόνιμης τελειότητας: Η τέλεια μητέρα και νοικοκυρά, ο τέλειος πατέρας, με τους τέλειους φιλάνθρωπους χαρακτήρες, διαθέτουν τέλειες δουλειές στο δημόσιο και δύο τέλεια παιδιά, ενώ όλοι γύρω τους παραπαίουν και καταποντίζονται.

Σαφώς, η ανωτέρω πρακτική δεν έχει να κάνει με μαγεία αλλά με κάτι πολύ πιο σατανικό. “Κάτι κάνει η Λουίζα”, είχε συμπεράνει κάποτε η Μαρία Σχοινά όταν της μίλησα για την ολοσχερή επαγγελματική, ερωτική και κοινωνική εκμηδένιση όλων των παλιών φιλενάδων της Λουίζας αλλά και των δυο μορφωμένων αδελφών της.

Αρκετά περίεργη είναι τελικά και η συμπεριφορά της Ζαφειρίας, δηλαδή υπερβολικά “κλειστή” απέναντί μου. Εντάξει, το παιδί είναι άβγαλτο και ντροπαλό, όμως ξέρω πως και φιλενάδες έχει, και στα πάρτυ πηγαίνει, και μένα με γνωρίζει από την ημέρα που γεννήθηκε. Άρα, δεν δικαιολογείται με τίποτα να είναι τόσο επιφυλακτική μαζί μου. Γενικά, αν δεν τη ρωτήσω εγώ κάτι, δεν βγάζει άχνα! Υπολογίζω, λοιπόν, πως την έχει ορμηνέψει η μάνα της να μη μου ανοίγεται καθόλου...

Αφύσικη φιλία, από την αρχή ως το τέλος: Πριν ξεκινήσουμε ακόμη τα μαθήματα, η Λουίζα μου έστηνε επί χρόνια το εξής θέατρο: Όποτε με καλούσε στο σπίτι της (στο δικό μου δεν ερχόταν σχεδόν ποτέ), μόλις έφθανα με άφηνε μόνη μου στο σαλόνι να περιμένω για 40-50 λεπτά, ώσπου αυτή να πλύνει το μπάνιο, τα πιάτα, τα ντουλάπια κλπ. Μετά ερχόταν να με κεράσει και να καθήσει μαζί μου για 10 λεπτά, ύστερα εξαφανιζόταν πάλι μισή ώρα στην κουζίνα κ.ο.κ. Όσο καθόταν μαζί μου, χασμουριόταν ασταμάτητα. Προφανώς, δεν με άντεχε ούτε λεπτό. Άρα, δεν με καλούσε για παρέα μα για άλλο λόγο.

Εγώ, από τη μεριά μου, ανεχόμουν αυτή τη συμπεριφορά επειδή τότε είχα μεγάλη ανάγκη από κοινωνική επιβεβαίωση. Άλλωστε, με ξεγελούσε η πάντα πληθωρική, υπερδιαχυτική, "αθώα" συμπεριφορά της, που δεν επέτρεπε την παραμικρή υποψία. Γενικότερα, εξαπατά πάρα πολύ όλο αυτό το προσωπείο φιλανθρωπίας και αφελούς αθωότητας που φορά διαρκώς η Λουίζα...

Λίγο πριν αρχίσουμε τα ιδιαίτερα μαθήματα, μου αραίωσε τις συναντήσεις. Βλεπόμασταν πια μια φορά το μήνα με το ζόρι, ενώ από τον Οκτώβρη του 2003 που ξεκινήσαμε, διέκοψε κάθε φιλική επαφή μαζί μου, με τη συνεχή δικαιολογία πως είχε πάντα δουλειές. Προφανώς, χάρη στα ιδιαίτερα μαθήματα εξασφάλιζε τις ευκαιρίες που χρειαζόταν για να με "ποτίζει"! *Πρέπει να έχω φάει πολύ "σκατό" εδώ και 16 χρόνια που μπαινοβγαίνω στο σπίτι της...*

Γιατί όμως; Φαντάζομαι ότι η κυρία απλά δεν με γουστάρει μάλλον επειδή, τόσο καιρό που την εμπιστευόμουν, της εκμυστηρευόμουν αφελώς σχεδόν όλες τις ιδέες μου σχετικά με διάφορα "απαγορευμένα" και μάλλον ενοχλητικά θέματα (κυκλώματα, μεταφυσική, κοινωνικά θέματα κλπ), που εκείνη υποκρινόταν πως της άρεσαν. Πιθανόν, ακόμη, να με ζηλεύει ηλιθιωδώς για τα όποια ταλέντα μου στη ζωγραφική, στο γράψιμο και στις γλώσσες. *Τρέχα γύρευε πώς σκέφτονται αυτά τα δαιμονικά άτομα...*

Σχετικά με το πώς μπορεί να προμηθεύεται η Λουίζα τέτοιου είδους ουσίες: Ο κουνιάδος της εργάζεται εδώ και

δεκαετίες ως χημικός τροφίμων σε μεγάλη εταιρία. Παράλληλα, είναι μέλος της μυστηριώδους εταιρείας "Network 3001": Πασίγνωστη αμερικάνικη πολυεθνική, που παράγει κυρίως καλλυντικά, συμπληρώματα διατροφής και απορρυπαντικά· λειτουργεί με το σύστημα πυραμίδας και αποτελεί κύκλωμα ολκής. Πιθανότατα έχει προσχωρήσει και η Λουίζα σε αυτό, όπου και ανακάλυψε όλους εκείνους τους παλιούς συμμαθητές.

Περαιτέρω στοιχεία: Ένας καταιγισμός με δώρα ξεκίνησε μερικούς μήνες πριν αρχίσουμε τα μαθήματα, δηλαδή στα τέλη Δεκέμβρη 2002. Πριν δεν το συνήθιζε καθόλου, από τότε όμως το πήρε σκοινί-κορδόνι να με φορτώνει με απροσδόκητα δώρα, τα οποία: α) ήταν πάντα πράγματα που φοριούνται, ρούχα ή κοσμήματα, β) πάντα πολύ στενά, γ) με ανάγκαζε πάντα να τα δοκιμάζω στο σπίτι της για να διαπιστώσει αν μου ταιριάζει το μέγεθος ή το χρώμα, δ) πάντα σε τριάδες! Ειδικά οι μπλούζες αποδεικνύονταν πάντα θεόστενες (μέγεθος small, ενώ εγώ φοράω large) και πάντα αναγκαζόμουν να τις επιστρέψω στο μαγαζί για να τις αλλάξω. *Φαίνεται πως αρκούσε να φορέσω τις αρχικές, έστω μια φορά...* Συνολικά έχω δοκιμάσει 3 σετ από 3 μπλούζες, δηλαδή 3+3+3=9 μπλούζες. Πιο αναλυτικά:

Στα τέλη Δεκεμβρίου του 2002, μου έδωσε και δοκίμασα στο σπίτι της τρεις βελούδινες εφαρμοστές μπλούζες, για να βεβαιωθούμε για το μέγεθος και να διαλέξω χρώματα. Εντέλει μου δώρισε τις δυο. Την άνοιξη του 2003 μου χάρισε άλλες τρεις θεόστενες μπλούζες.

Το καλοκαίρι του 2003 μου χάρισε τρια σετ από καλοκαιρινά ασημένια κοσμήματα: 3 κολιέ, 3 βραχιόλια, 1 δακτυλίδι. Το δακτυλίδι είναι ένα μα αποτελείται από τρεις βέρες που συμπλέκονται μεταξύ τους, άρα έχουμε συνολικά 9 κομμάτια. Μου τα έδωσε ένα-ένα σετ, μέσα σε χρονικό διάστημα δυο μηνών περίπου -πιθανόν "διαβασμένα" σε συγκεκριμένες φάσεις της σελήνης. "Το ίδιο δαχτυλίδι έχω αγοράσει και στην αδελφή μου", μου είπε χαρωπά η Λουίζα *[σοβαρά; γι' αυτό έχει προκόψει κι αυτή;]*.

Όλα τα βραχιόλια είναι αρκετά στενά, με άβολο

κούμπωμα -αδύνατο να τα φορέσω μόνη μου. Χρειάστηκε κι αυτά να τα δοκιμάσω, όπως και ολόκληρα τα σετ, στο σπίτι της Λουίζας για να βεβαιωθούμε πως μου κάνουν. *Είπαμε, αρκεί μια φορά*. Μετά από αυτά τα θαυμαστά δώρα, οι συναντήσεις μας παραδόξως άρχισαν ν' αραιώνουν...

Είχα απορήσει τότε, με την τόση γενναιοδωρία της Λουίζας -και τι γούστο! Ούτε ερωτευμένες να είμασταν! Το ένα βραχιόλι, μάλιστα, διαθέτει σχέδιο με δύο μπλεγμένα στέφανα, αρκετά εντυπωσιακό, λες και είναι από τον αρραβωνιαστικό! Τα ανωτέρω κοσμήματα δεν περιέχουν τίποτα παράξενα σύμβολα επάνω -όπως, για παράδειγμα, τα σκουλαρίκια της Σταυράκη. Φαίνονται "αθώα", γύρευε όμως πώς είναι "διαβασμένα", όπως και οι μπλούζες...

Τον Οκτώβρη του 2003 ξεκίνησε η επαγγελματική συνεργασία μας. Οι φιλικές επισκέψεις κόπηκαν ξαφνικά και εντελώς, χωρίς εξήγηση. Ο Μανώλης αποδείκτηκε ούφο ολκής κι εξαιτίας του ψυχρανθήκαμε ακόμα περισσότερο.

Την 1η Δεκέμβρη είχα έναν ομηρικό καυγά με τη Λουίζα, για εντελώς παράλογη αιτία. Στις 9 Γενάρη του 2004, διαπληκτηστήκαμε ξανά και τελικά μου βγήκε από πάνω. Η υπόλοιπη σχολική χρονιά πέρασε μέσα σε αμοιβαία ψυχρότητα και περιφρόνηση.

Στα μέσα Σεπτέμβρη του 2004 η Λουίζα μου τηλεφώνησε απροσδόκητα, μου ζήτησε να τα ξαναφτιάξουμε και να συνεχίσουμε τα ιδιαίτερα μαθήματα! Εγώ, σαν χαζοβιόλα, δεν είδα καθόλου το αλλόκοτο της υπόθεσης, πήγα στο σπίτι της, όλα μέλι-γάλα, μου χάρισε κι άλλη μια μπλούζα. *Ανεξάρτητα από το ποιός έφταιγε, σε οποιονδήποτε άλλο πελάτη αν είχα μιλήσει έτσι έστω κατά το 1/100, δεν θα ήθελε ούτε να με ξαναδεί στα μάτια του, πόσο μάλλον να με ξαναπροσλάβει! Κι αυτό θα ήταν το φυσιολογικό!*

Στις 21 Απριλίου 2004 δέχθηκα τις τρεις τελευταίες μπλούζες. Λίγο αργότερα μου χάρισε και μια καλοκαιρινή φούστα. Δεν ακολούθησαν άλλα δώρα έκτοτε. Δεν χρειάστηκε, φαίνεται...

Τίποτα δεν είναι τυχαίο: Τα τελευταία 15 χρόνια η Λουίζα έχει αλλάξει πρόσωπο! Κάποτε ήταν στρογγυλοπρόσωπη, γλυκιά, με πιο άσπρο δέρμα. Τώρα έχει αδυνατίσει αρκετά, η επιδερμίδα της έχει σκουρήνει και διαθέτει πρόσωπο τριγωνικό, αγριωπό παρά τα αδιάκοπα χαμόγελα, με σκαμένα μάγουλα -σαν οφιοειδής γκρίζος!

Παράλληλα, πριν 15 χρόνια, δηλαδή από τότε που άρχισα να μπαίνω σε δρόμο μεταφυσικής, άρχισαν να μαζεύονται γύρω μου όλοι οι σατανιστές (Σταυράκη, Λουίζα, Πέρσα, Kusba), γνωρίζουν όλοι φαρσί τη μαύρη μαγεία, τη στρέφουν συστηματικά εναντίον μου κι εγώ δεν παίρνω πρέφα παρά μόνον όταν είναι πολύ αργά!

Προφανώς, οι δαιμονικοί αόρατοι άρχοντες του κόσμου φροντίζουν να συντονίζουν έτσι το κοινωνικό μου περιβάλλον, ώστε εγώ να περιστοιχίζομαι συνεχώς από δικά τους πιόνια τα οποία αναλαμβάνουν συνειδητά να διακόπτουν την πορεία μου και κυρίως να βλάπτουν το πνεύμα μου, με μεθόδους που εγώ αντιλαμβάνομαι ως μαγεία.

Τρόπος Δράσης: Πρώτο και κύριο, να μην πίνω πια τα ροφήματα που με ποτίζει η Λουίζα κάθε Παρασκευή που πηγαίνω για μάθημα στο σπίτι της. Στο εξής θα ζητάω αναψυκτικό αντί για τσάι, θα πίνω δυο-τρεις γουλιές για ξεκάρφωμα και το υπόλοιπο θα το χύνω με τρόπο στο νιπτήρα, την ώρα που η Ζαφειρία θα κάνει κάποια άσκηση. Θα φροντίζω ν' αφήνω και λίγο στο ποτήρι. Ευτυχώς, τις Παρασκευές η Λουίζα συνήθως αναχωρεί πριν από μένα, για να συναντήσει το κύκλωμα των παλιών συμμαθητών. Αυτό με διευκολύνει...

Πέμπτη, 24 Φεβρουαρίου 2011

® Το βράδι πηγαίνω στην Κάτω Γλυφάδα και πετάω στη θάλασσα τα τρία σετ από ασημένια κοσμήματα που μου χάρισε η Λουίζα το καλοκαίρι του 2003. Αισθάνομαι μεγάλη ανακούφιση. Αν και ψιλοβρέχει, σουλατσάρω κατά μήκος της προκυμαίας για κανένα μισάωρο...

... Ένα μήνα αργότερα, θα πετάξω στη θάλασσα τρεις μπλούζες -όλες δώρα της Λουίζας από το 2002 ως το 2004.

Αισθάνομαι επίσης μεγάλη ανακούφιση, παρόλο που ξέρω ότι το όποιο κακό έχει ήδη γίνει...

Εικόνες του Matrix ("Network 3001"): Αμερικάνικη πολυεθνική που λειτουργεί με το πυραμιδικό σύστημα (Multi Level Marketing). Παράγει καλλυντικά, απορρυπαντικά, συμπληρώματα διατροφής, ιχνοστοιχεία, βιταμίνες κλπ *[δεν τα έχω δει σε κανένα σπίτι]*.

Η Network 3001 είναι η μόνη εταιρεία MLM που επιτρέπεται να λειτουργεί στην Κίνα. Δύο φορές στις τρεις που έχει λάβει μέρος σε σχετικούς διαγωνισμούς, έχει λάβει βραβεία οικολογικής συνείδησης για τα βιοδιασπώμενα προϊόντα της. Ανήκει στην 1η κλίμακα αξιοπιστίας του Διεθνούς Πιστοληπτικού Οργανισμού, μαζί με άλλες έξι εταιρείες. Οι ΗΠΑ βρίσκονται στην 3η θέση, η Ελλάδα στην 8η. Δηλαδή, πιο εύκολα μπορεί να χρεωκοπήσουν οι ΗΠΑ και η Ελλάδα παρά η Network 3001. Χρηματοδοτούν ακόμη και Αμερικανούς προέδρους.

Ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες: α) Στις συγκεντρώσεις μαζεύονται κατά χιλιάδες τα μέλη και πληρώνουν εισητήριο για ν' ακούσουν κάποιον υπερπωλητή που κέρδισε εκατομμύρια δολλάρια, να τους λέει πόσο απλό είναι να πετύχουν και αυτοί το ίδιο. Κλαίνε από συγκίνηση, εκστασιάζονται σα να βλέπουν τον Θεό, πιάνονται όλοι χέρι-χέρι, ψέλνουν κατανυκτικά, λες και βρίσκονται σε εκκλησία.

β) Η εταιρεία προπαγανδίζει την τυφλή πίστη *(σαν θρησκεία)* και χρησιμοποιεί κατά κόρον τεχνικές πλύσης εγκεφάλου ή λατρευτικές τακτικές για στρατολόγηση στελεχών, καθώς επίσης ακατάσχετη αγαπολογία, διάφορες τεχνικές ελέγχου του νου και διαρκής νευρογλωσσικός προγραμματισμός. Ακόμη, προωθούν ένα μοντέλο ακραίας ψυχολογικής υποστήριξης που θυμίζει μυστικιστική οργάνωση ή μυστική εταιρεία.

γ) Τα μέλη αναπτύσσουν μια μηχανιστική προσήλωση στους ανωτέρους τους και στα βιβλία καθοδήγησης. Απαντούν με προκατασκευασμένες ιδέες, σαν ρομπότ. Τους δημιουργείται

ψύχωση με διαρκή σεμινάρια, κασέτες, βιβλία κλπ. Τα σεμινάρια, τις συγκεντρώσεις, τα βιβλία, τις κασέτες, τα πληρώνουν τα μέλη (*πιθανότατα η εταιρεία κερδίζει περισσότερα χρήματα από αυτά παρά από τα προϊόντα της*).

δ) Η εταιρεία υπόσχεται στους πωλητές της πολύ χρήμα με ελάχιστη δουλειά. Μπορεί κάποιος να δουλέψει πχ για τρία χρόνια και να πληρώνεται μια ζωή! Ορισμένοι όντως πλουτίζουν. Συνήθως, όμως, οι πωλητές τρελαίνονται στη δουλειά για το τίποτα, καθώς το κυνήγι νέων μελών δεν αποδίδει πάντοτε τα αναμενόμενα.

ε) Ο αρχηγός καταδιώκει τους υφισταμένους πωλητές κάθε μέρα μέσω τηλεφώνου και τους πιέζει να στρατολογούν συνεχώς νέα θύματα. Απαιτεί αυστηρά να γνωρίζουν καθημερινά νέο κόσμο ή να ξετρυπώνουν παλιούς γνωστούς *[πχ παλιούς συμμαθητές]*. Έτσι, άνθρωποι ξεχασμένοι ή που σε αντιπαθούσαν, σε παίρνουν ξαφνικά τηλέφωνο για να σου προτείνουν “κάτι που θ' αλλάξει τη ζωή σου” *(βλ. Αποστόλης, Μάιος του '98).*

ϛ) Σχεδόν ποτέ δεν προσπαθούν να σου πουλήσουν προϊόντα. Τους ενδιαφέρει πολύ περισσότερο η στρατολόγηση νέων μελών παρά οι πωλήσεις.

ζ) Θυμώνουν όταν δεν τους κάθεσαι. Φίλοι και γνωστοί αλλάζουν διάθεση κι εμφάνιση, ενώ γίνονται εριστικοί όταν διαφωνείς μαζί τους σε οτιδήποτε *[από τότε που η Λουίζα έμπλεξε με τους “παλιούς συμμαθητές”, άρχισε ξαφνικά τα “μη με αμφισβητείς” και “δεν σου επιτρέπω να με αμφισβητείς έτσι”]*.

η) Συχνά χρησιμοποιούν πληθώρα από ονόματα θυγατρικών εταιρειών για να κρύψουν την αληθινή επωνυμία τους από υποψιασμένους πολίτες.

θ) Μόνο τέτοιοι πουλημένοι υπάρχουν γύρω μας! Οι εκτός κυκλώματος αποτελούν πια μειοψηφία προς εξαφάνιση...

* * * *

Παρασκευή, 25 Φεβρουαρίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα φαρμακείο, εκεί είναι και μια γυναίκα πάστορας. Πρέπει να κάνω μια ένεση μα ανησυχώ επειδή η φαρμακοποιός μου λέει πως θα πονέσω. Με οδηγεί σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο, μου κάνει την ένεση, δεν πονάει τελικά. Νιώθω, όμως, παράξενα, υψωνόμαστε μαζί, ναρκώνομαι, φεύγω σε άλλο όνειρο, πετώ πάνω από τους στενούς δρόμους μιας πόλης που είναι γεμάτη φώτα. Πάνω σε τζαμαρίες μαγαζιών παρατηρώ διαφημιστικά κινούμενα σχέδια με φλόγες. Ξέρω ότι αυτή την παραίσθηση τη δημιουργεί η ένεση. Τότε πέφτω κάτω αναίσθητη, νιώθω σαν κάποιος να με σέρνει (από τα πόδια;) κατά μήκος του δρόμου. Ξυπνώ και νιώθω ανακούφιση...

Ερμηνεία: Ανάμνηση εξωγήινης απαγωγής σε μεταμφίεση; Ή αποσπάσματα από δυο σήριαλ που παρακολούθησα αποβραδίς, σχετικά με ενέσεις και λιποθυμίες;

Σάββατο, 26 Φεβρουαρίου 2011

Έκτακτο μάθημα με την Καρολίνα. Όλα βαίνουν ομαλά, ώσπου έρχεται η ώρα να φύγω. "Τα λέμε τη Δευτέρα", την αποχαιρετώ χαρωπά κι εκείνη αηδιάζει προκλητικά. Αμέσως μετά πάει να τα μπαλώσει: "Θα σας περιμένω", μου κάνει με χαμόγελο. Αν και είμαι πεπεισμένη πως το απαράδεκτο φέρσιμό της οφείλεται κυρίως σε χαζομάρα, η σκέψη μου ήδη στριφογυρίζει στο "κάψιμο". *Τελικά, πάντα καταλήγω στο "κάψιμο", σαν την πιο σωστή αντιμετώπιση απέναντι στους ανθρώπους...*

Στο εξής αισθάνομαι πολύ καλύτερα και κάθε ένταση σχετική με τους Πάτσηδες σχεδόν εξαλείφεται. Νιώθω πολύ πιο θετικά, τώρα που έχω την αίσθηση πως μπορώ να αντεπιτεθώ στις ψυχικές επιθέσεις τους. Την επόμενη φορά που θα μου σπάσουν τα νεύρα, θα πέσει κάψιμο! Είναι θέμα ψυχικής αυτοάμυνας...

Ιδιαίτερα Μαθήματα και Τρόμος: Τελικά, το επάγγελμα που εξασκώ τα τελευταία δέκα χρόνια αποδεικνύεται ένα από τα χειρότερα της υφηλίου! Αυτό επειδή η δουλειά μου δεν αξιολο-

γείται καθημερινά αλλά μετά από 2, 5, 8 χρόνια, σε ένα μόνο διαγώνισμα (Lower) που δεν θα δώσω εγώ αλλά κάποιος άλλος -συνήθως ένα καθυστερημένο. Αν ο μαθητάρας δεν πετύχει στις εξετάσεις, όλη η ως τότε δουλειά μου (2, 5, 8 χρόνια) αμφισβητείται, θεωρείται άκυρη, αποτυχημένη κι εγώ θεωρούμαι λίγο-πολύ απατεώνας, οπότε γύρευε τι συνέπειες μπορεί να έχω, ανάλογα με τη μούρλα των γονέων.

Χωρίς να το έχω συνειδητοποιήσει τόσα χρόνια, όλη αυτή η κατάσταση προκαλεί ένα τρομερό υφέρπον άγχος στον ψυχισμό μου. Με το πέρασμα του χρόνου και τις απίθανες περιπτώσεις μαθητών που μου τυχαίνουν, το άγχος συσσωρεύεται και μετατρέπεται σε τρόμο – έναν κρυφό εσωτερικό τρόμο που συχνά αρνούμαι ν' αναγνωρίσω, παρά την αυξανόμενη απαισιοδοξία και ανασφάλεια που μου φορτώνει.

Και οι άλλοι δάσκαλοι ιδιαιτέρων, τι κάνουν αλήθεια; Δεν ξέρω. Πιθανότατα, όμως, δεν τους τυχαίνουν τόσα βλαμμένα όσα τυχαίνουν σε μένα, ενώ θα διαθέτουν και ορισμένες "προστασίες" που εγώ φυσικά δεν διαθέτω. *Αλήθεια, σε πόσους δασκάλους αγγλικών έχει τύχει μια Μαριάνθη Πάτση; Με το μαχαίρι στο λαιμό σε κάθε μάθημα;*

Το χειρότερο, όμως, είναι ότι ο συσσωρευμένος εσωτερικός τρόμος με επηρεάζει σε πολύ βαθύτερα επίπεδα, χωρίς καν να το συνειδητοποιώ μέχρι τώρα: Για την ακριβεια, πιστεύω ότι αυτή τη κατάσταση εντείνει το ψυχικό μου πρόβλημα, δηλαδή το τρίπτυχο "σημεία – εφιαλτικό μήνυμα – οράματα φωτιάς". "Ίσως έχετε άγχος και δεν το καταλαβαίνετε!" μου είχε επισημάνει η ψυχολόγος, πριν λίγα χρόνια.

Ιστορικό: Όλα άρχισαν το έτος 2006, όταν απέτυχε η Ξένια στο Advanced ("αν δεν πετυχαίνει η Ξένια που είναι αστέρι, τότε τι περιμένουμε από τους άλλους;" είχε πει σοφά η μητέρα μου). Παράλληλα, είχα άλλη μια αποτυχία με τον Άρη Κίρκο (αναμενόμενη: το παιδί ήταν ούφο από τα λίγα). Η Ξένια συνέχισε τα αγγλικά για να ξαναδώσει το Δεκέμβρη κι εγώ ήμουν με την ψυχή στο στόμα μην τυχόν αποτύχει πάλι -ευτυχώς, πέρασε. Τον Ιούνιο του 2007 ξανάδωσε για Proficiency μαζί με την ξαδέρφη της (διπλό άγχος για μένα, ευτυχώς

πέρασαν και οι δύο). Σαφώς, δεν εννοώ ότι η ανωτέρω αγχώδης κατάσταση πυροδότησε το εφιαλτικό μήνυμα που μου πρωτοήλθε τον Αύγουστο του 2006, σίγουρα όμως τον επιδείνωσε.

Ομοίως, κατά το έτος 2010 τα οράματα φωτιάς είχαν μειωθεί σημαντικά, χωρίς τη βοήθεια φαρμάκων, χάρη σε δικές μου τεχνικές ψυχικής αυτοάμυνας. Αυτά μέχρι τον Ιούνιο· τον Ιούλιο παρατήρησα ξαφνική, ανεξήγητη, σοβαρή επιδείνωση που με οδήγησε κατευθείαν στη νευρολόγο. Τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, όχι τόσο ανεξήγητη: Τον Ιούλιο του 2010 ο σουπερστάρ Μανώλης έδωσε εξετάσεις για Lower, ενώ μου παρουσιάστηκαν οι Πάτσηδες! Τι περιμένεις;

Ένας συνηθισμένος υπάλληλος σε εταιρεία μπορεί να έχει διάφορα άλλα προβλήματα, όπως ενοχλήσεις από συναδέλφους, πιέσεις από αφεντικά, στενά χρονοδιαγράμματα, χαμηλό μισθό κλπ, αλλά δεν έχει τρόμο του τύπου: *Άν ο τάδε κρετίνος τα θαλασσώσει στις εξετάσεις, οι ψυχωτικοί γονείς του μπορεί να με τρέχουν ακόμη και στα δικαστήρια!* Επίσης, αν ο κόμπος φθάσει στο χτένι, ο υπάλληλος μπορεί να παραιτηθεί, ειδοποιώντας την εταιρεία ένα μήνα πριν. Εγώ δεν μπορώ να παρατήσω ένα παιδί στη μέση της χρονιάς, ιδίως αν προετοιμάζεται για Lower. Δεν διανοούμαι καν να αρρωστήσω για λίγες μέρες γιατί η διδακτέα ύλη θα μείνει ανεπανόρθωτα πίσω. Λες και αποτελώ ιδιοκτησία των πελατών μου!

Το κύριο άγχος μου αυτή τη στιγμή προέρχεται από τους Πάτσηδες. Θεωρώ την αποτυχία της Καρολίνας στο Lower σαν γεγονός, όπως και τις υστερικές αντιδράσεις των γονέων της. Άλλωστε, η Μαριάνθη μου έχει δηλώσει ξεκάθαρα πως "ο καθηγητής είναι εκείνος που ευθύνεται αποκλειστικά για την αποτυχία του μαθητή". Το χειρότερο σενάριο θα είναι να έχω νομικά προβλήματα με τους τρελούς και τελικά να χάσω και λεφτά. Και λοιπόν; Τόσο τρομερό είναι; Πρώτη φορά θα χάσω λεφτά; Πέρυσι ο ανηψιός μου ο Γιάννης μου έφαγε 10.000 ευρώ για να αγοράσει σκάφος αναψυχής και το ξεπέρασα μάλλον εύκολα και γρήγορα! Άρα; Συνηθισμένα τα βουνά στα χιόνια!

Μετά όμως, τέρμα η δουλειά οριστικά. Έτσι κι αλλιώς, ύστερα από 25 χρόνια εργασίας, το έχω εμπεδώσει πλέον πως

μου είναι αδύνατον να κερδίσω χρήματα δουλεύοντας. Τα ελάχιστα που κερδίζω εξανεμίζονται κυρίως σε έξοδα του σπιτιού ή τα τρώνε οι Μαρκάκηδες. Θα μπορούσα κάλλιστα να μην έχω εργαστεί καθόλου σε όλη μου τη ζωή...

Κυριακή, 27 Φεβρουαρίου 2011

Προαίσθηση: Σκεφτόμουν να σκηνοθετήσω ένα τηλεφώνημα μπροστά στη Ζαφειρία, όπου θα αναφέρω ότι τα πρωινά εργάζομαι part time σε εταιρεία δημοσκοπήσεων. Τότε ακριβώς χτυπά το τηλέφωνό μας και το σηκώνει ο πατέρας μου. Είναι από μια εταιρία δημοσκοπήσεων σχετικά μ' εμφιαλωμένα νερά...⇑

Ακολουθεί ένα ακόμη βαρύ κι ασήκωτο μάθημα με το Μανώλη. Του είχα βάλει να γράψει μια αναφορά (report) κι ένα φιλικό γράμμα, εκείνος όμως δεν έγραψε τίποτα επειδή νόμιζε, λέει, πως είχαμε ορθογραφία. Έτσι, τον βάζω να ετοιμάσει τις δυο εργασίες επί τόπου. Μόνος του αδυνατεί να συγκροτήσει τις σκέψεις του ακόμη και στα ελληνικά, ενώ είναι παντελώς ανίκανος να συντάξει έστω μία φράση· έτσι, αναγκάζομαι να τον καθοδηγώ βήμα-βήμα, πρόταση-πρόταση. Εντέλει, μας παίρνει δυο ώρες για να τελειώσουμε τα δυο κείμενα, τα οποία τελικά είναι γεμάτα λάθη που δεν κάνει ούτε παιδί της Α Προκαταρκτικής: leter, leson, i am, athens, manoli, scool, rubis και άλλα τέτοια. Επίσης, ο φωστήρ εξακολουθεί να μπερδεύει το b με το d, 17 χρονών γάιδαρος! Μετά από τόση καθοδήγηση και βοήθεια εκ μέρους μου, κατάφερε να πάρει με το ζόρι ένα 13άρι και στα δυο κείμενα. Πού να τον άφηνα να τα γράψει ολομόναχος. *Πάντως, οι ιδέες του είναι πιο λογικές από της Καρολίνας...*

Στις εξετάσεις Lower που θα δώσει τον Ιούλιο, ο Μανώλης θα πρέπει να τελειώσει δυο κείμενα Writing, 4 κείμενα Reading και 4 ασκήσεις Listening μέσα σε τέσσερις ώρες – χρόνος κατά 50% περισσότερος από το κανονικό, που διατίθεται μονάχα σε παιδιά με ειδικές ανάγκες. Έστω κι έτσι, υπάρχει περίπτωση να προλάβει; Και μετά αναρωτιούνται οι γονείς του, γιατί η ιδιοφυία δεν πέρασε πέρυσι στο γραπτό

διαγώνισμα. Έχω μπλέξει άσχημα...

... Μια βδομάδα αργότερα, θα του βάλω να τελειώσει ένα πλήρες σετ Reading (τέσσερα κείμενα). Ο Μανώλης θα τα πάει καλά (21/30), ωστόσο θα χρειαστεί πάνω από δυο ώρες! Να γιατί απέτυχε πέρυσι στα γραπτά! Κανονικά, το διαγώνισμα Writing & Reading πρέπει να βγει σε δυο ώρες. Ωστόσο, στους μαθητές με "μαθησιακές δυσκολίες" και χαρτί γιατρού, αφήνουν μια ώρα παραπάνω. Δηλαδή, ο Μανώλης θα πρέπει να βγάλει το διαγώνισμα μέσα σε τρεις ώρες, ενώ εκείνος χρειάζεται πάνω από τέσσερις! Και μετά ο πατέρας του (άλλο ούφο) έκανε πως δεν ήξερε γιατί απέτυχε ο γιόκας του στις περσινές γραπτές εξετάσεις και ζητούσε τα ρέστα από μένα...

Δευτέρα, 28 Φεβρουαρίου 2011

Σήμερα τα λεωφορεία έχουν απεργία από τις 11:00 ως τις 4:30 το απόγευμα. Το μετρό λειτουργεί κανονικά. Η Αλίκη δίνει εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο στις 3:00. Ωστόσο, φεύγει από το σπίτι στις 10:00 “για να προλάβει το λεωφορείο”, λέει! Δεν θα μπορούσε, δηλαδή, να πάρει ένα ταξί στις 2:00 και να πάει με αυτό ως τη στάση του μετρό στον Αγιο Δημήτριο; Αναρωτιέμαι, πού θα περάσει η αδελφούλα μου τις πέντε ώρες που απομένουν ως τις 3:00... Τελευταία, πάντως, η Αλίκη δεν φαίνεται να είναι πολύ καλά: Την διακατέχει μια γενική κατήφεια και αδυναμία, ενώ αισθάνεται ένα περίεργο “κάψιμο” στα κόκκαλα. Ο γιατρός της είπε πως είναι εκφυλισμός των οστών και δεν γίνεται τίποτα γι' αυτό. Πρέπει μόνο να ξεκουράζεται και να χρησιμοποιεί θερμοφόρα...

Το απόγευμα έχω μάθημα με την Καρολίνα και μου εκμυστηρεύεται ορισμένα περίεργα πράγματα: Μια μέρα, όταν ήταν ακόμη έγγυος η μητέρα της, ένα λαμπερό σφαιρικό φως κατέκλυσε το δωμάτιο, επικοινώνησε τηλεπαθητικά μαζί της και της είπε πως την προστατεύει και την ώρα του τοκετού θα της έπαιρνε όλο τον πόνο. Έτσι, την ώρα που γεννούσε την Καρολίνα, η Μαριάνθη δεν ένιωσε σχεδόν καθόλου πόνο!

Έχω διαβάσει ότι οι Πλειάδιοι τοκετοί συμβαίνουν σε τρία επίπεδα πραγματικότητας. Η γήινη γέννα είναι μονάχα

30% έντονη σε σύγκριση με μια συνηθισμένη γέννα. Επίσης, ορισμένες φορές παρατηρείται παρουσία φωτεινού όντος κατά τη διάρκεια του τοκετού. Το πλειάδιο προφίλ ταιριάζει στην Καρολίνα, καθώς θέλει να διασκεδάζει διαρκώς, είναι πολύ συναισθηματική και καταφεύγει συχνά στο ποτό ή στο τσιγάρο για να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα. Ωστόσο, οι ανάγωγοι τρόποι της, η υποκρισία και η σχετική παράνοια που τη δέρνει παραπέμπουν περισσότερο σε οφιοειδές υβρίδιο. Πιθανότατα πρόκειται για μικτό τύπο...

Κατά τ' άλλα: Μόλις τελείωσα την κατασκευή των νέων decks του υπέροχου παιγνιδιού μου ***"Existence"***: Μία από τις τράπουλες (Hidden Emperor) περιλαμβάνει τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου), μια άλλη (Aeon) περιέχει αρκετούς αγγέλους), μια άλλη (Liliana) περιλαμβάνει νεράϊδες Winx.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Φεβρουάριος 2011):*** Ούτε αυτό το μήνα μπορώ να πω ότι έμεινα ικανοποιημένη, εφόσον επέστρεψε το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell" σε όνειρα αλλά και σε υπνοπομπικές παραισθήσεις. Δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί, βρίσκω μονάχα μια πιθανή εξήγηση: Αυτό το μήνα υποβάλλονται οι αιτήσεις για τις εξετάσεις Lower του Michigan και η Καρολίνα έστειλε τη δική της μέσα στην πρώτη βδομάδα.

Δεδομένου ότι το σινάφι της Λουίζας μου φορτώνει συνειδητά ή ασυνείδητα μ' ένα υπέρμετρο φορτίο ευθύνης κι ενοχής (αν δεν περάσουν τα βλαμμένα τους υπεύθυνη θα θεωρηθώ αποκλειστικά εγώ), η επακόλουθη ανησυχία μου εκφράζεται με το μήνυμα "κόλαση" = τιμωρία.

Στις 10 του μήνα αυξάνω το δόση του Pirantal σε 100 mg κάθε βράδι, μα δεν βλέπω βελτίωση, οπότε στις 21 του Φλεβάρη ξαναμειώνω τη δόση στα 70 mg -οριστικά: δεν μπορεί να γίνει τίποτε άλλο με αυτό το φάρμακο.

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα της εξής ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	4 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	2
Εφιαλτικό μήνυμα:	3 (σε όνειρα) + 5 (σε παραϋπνίες)

το αντίθετο ("παράδεισος"): 2 (σε όνειρα)

Τρίτη, 1 Μαρτίου 2011

Αναπάντεχη πρόσκληση από το Γιάννη να περάσω λίγη ώρα μαζί του το βράδι, επιστρέφοντάς τους τον Χαρούλη: Μόλις κάθομαι στον καναπέ, ο ανηψιός με ρωτάει αν έχω πληρώσει περαίωση (αυθαίρετο χαράτσι που έχει στείλει η Εφορία σε όλους τους ελεύθερους επαγγελματίες, με αφορμή την πρόσφατη οικονομική κρίση) και πόση. Του λέω πως την αγνόησα, σύμφωνα με συμβουλή του λογιστή μου κι ότι ήταν 900 ευρώ. Στη συνέχεια, ο Γιάννης ζητάει να μάθει πόσο φόρο πληρώνω κάθε χρόνο στην Εφορία. Του εξηγώ πως δεν δίνω τίποτα επειδή το ετήσιο εισόδημά μου είναι πολύ χαμηλό. Ο ανηψιός επιμένει να μάθει το ακριβές ποσόν κι εγώ του αποκαλύπτω πως δηλώνω πλέον γύρω στα 4000 ευρώ το χρόνο.

"Μα πόσους μαθητές έχετε; Δύο;" πετάγεται τότε η Μαρίνα.

"Όχι, φέτος έχω τέσσερις" απαντώ, ενώ αρχίζω να νιώθω κάπως άβολα.

"Δεν ψάχνετε για δουλειά; Θυμάμαι ότι πέρυσι στέλνατε κάτι βιογραφικά", συνεχίζει η Μαρίνα.

"Όχι, δεν ψάχνω πια. Στην ηλικία που βρίσκομαι δεν με προσλαμβάνει κανένας".

"Με τόσα προσόντα που έχετε;"

"Δεν τα υπολογίζουν αυτά οι εργοδότες. Άλλωστε, με τα τέσσερα παιδιά που έχω, κερδίζω όσα χρήματα θα έπαιρνα σε μια εταιρεία αν δούλευα οκτάωρο! Άσε που τώρα πια είναι όλοι τρελοί στις εταιρείες!" *(εξωθούμαι σε απολογίες, ή μου φαίνεται;)*

"Και πως δεν καταφέρατε να γίνετε συγγραφέας;" συνεχίζει ακάθεκτη η Μαρίνα, ενώ εγώ α) απορώ πώς γνωρίζει για τα παλιά συγγραφικά μου όνειρα, β) αρχίζω να υποψιάζομαι ότι το Μαρινάκι μας δουλεύει, γ) της εξηγώ ψύχραιμα ότι η έκδοση ενός βιβλίου, μαζί με την απαραίτητη διαφήμιση, στοιχίζει όσο κι ένα μαγαζί -με αποτέλεσμα, όμως, πολύ πιο αμφίβολο.

"Μα ορισμένοι συγγραφείς πουλάνε εκατομμύρια αντίτυπα και γίνονται παγκοσμίως γνωστοί και πάμπλουτοι!" μου κάνει τότε η νεαρή, με μάλλον ειρωνικό ύφος.

“Α, δεν ξέρω τι είδους υποστήριξη έχει ο καθένας!” της απαντώ εγώ και κάπου εκεί τελειώνει η συζήτηση.

Κατά τη διάρκεια της στιχομυθίας, ο Γιάννης κοίταζε διάφορα στο κομπιούτερ και συμμετείχε στην κουβέντα μας μόνον υποτυπωδώς. Πάντως, μου έγινε σαφές πως με κάλεσαν για να βολιδοσκοπήσουν αν κερδίζω αρκετά χρήματα ώστε να πάρουν το θάρρος να μου ζητήσουν κι άλλα δανεικά κι αγύριστα. Οι απαντήσεις μου προφανώς τους απογοήτευσαν και στο εξής θα φροντίσω να μείνουν έτσι οι εντυπώσεις.

Παρεπιπτόντως: Το σκάφος του Γιάννη έχει αποδειχθεί εντελώς ασύμφορο, επειδή η μηχανή του καίει 100 ευρώ βενζίνη σε κάθε ψάρεμα, ενώ εκείνος κερδίζει μόλις 50 ευρώ από την πώληση των ψαριών -αν πιάσει τίποτα. Έτσι, του χρειάζονται άλλα 3000 ευρώ για ν' αγοράσει μια μικρότερη μηχανή, λέει.

Και μια λεπτομέρεια: Εδώ και χρόνια, ο Γιάννης συσσωρεύει στο σπίτι του κάθε λογής όπλα, παράνομα φυσικά: πιστόλια, μαχαίρια, γκλομπς κλπ. Τόση ανασφάλεια πια; Μήπως οι Μαρκάκηδες έχουν λόγους να φοβούνται; Ή μήπως προετοιμάζονται για μια άγρια εποχή που έχουν πληροφορηθεί πως σύντομα θα έλθει;

Τετάρτη, 2 Μαρτίου 2011

Απροσδόκητη μεσημεριανή επίσκεψη του ανηψιού Γιάννη στο σπίτι μας. Δεν έμεινε για πολύ, διατύπωσε μόνο ορισμένα παράπονα για το φαγητό που τους παρέχουμε σχεδόν κάθε μεσημέρι, δεδομένου ότι λόγω αφραγκίας η γυναίκα του σπανίως μαγειρεύει: “Τα κανελλόνια ήταν άνοστα και είχαν πάρα πολύ άνηθο!” και “Ο μουσακάς είχε πάρα πολλή μπεσαμέλ, το παστίτσιο επίσης!”. Εντέλει, ο πρίγκηψ αποφάνθηκε ότι δεν μαγειρεύουμε καλά επειδή “το μόνο που σκέφτονται οι γυναίκες είναι το "λεβιέ"! Δεν έχουν μυαλό για τίποτε άλλο!”. Δηλαδή, ο ανηψιός υπονοεί ότι είμαστε ανίκανες να εκτελέσουμε σωστά μια μαγειρική συνταγή, όπως κάνει η αγνή και αμόλυντη γυναικούλα του που υποτίθεται ότι διαφέρει από τις άλλες και δεν έχει διαρκώς το νου της στο "λεβιέ"... “Περιστοιχίζομαι από βλάκες!” κατέληξε τελικά, με ύφος

παρεξηγημένης μεγαλοφυίας.

Καθώς αποχωρούσε, του δώσαμε ένα δοχείο νυκτός που είχαμε αγοράσει για τον μικρό. Ο πρίγκηψ έγινε έξαλλος: “Μα δεν βλέπετε πως είναι χρησιμοποιημένο; Είναι γεμάτο λεκέδες!” Μάταια προσπαθήσαμε να του εξηγήσουμε πως το πήραμε από τη λαϊκή αγορά, άρα είναι λογικό να έχει λίγη σκόνη επάνω αλλά με ένα πλύσιμο θα είναι εντάξει. Τελικά, το πήρε με τα χίλια ζόρια...

Δεν λείπει και ο ***ηχητικός πόλεμος:*** Μέρα με τη μέρα, ο Νάσος όλο και αυξάνει τις ώρες που ακούει μουσικές στο διαπασών. Κοιμάται ως τις 2:00 το μεσημέρι, οπότε τα ντάπαντούπα ξεκινούν από τις 3:00 περίπου μέχρι τις 11:00 τη νύχτα ασταμάτητα, εκτός αν φύγει για το σχολείο κατά τις 7:15 το απόγευμα -πράγμα που σπάνια συμβαίνει.

Φυσικά, όπως πάντα, κανείς δεν ενοχλείται με όλη αυτή την αφύσικη ηχορύπανση, ούτε καν ο Γιάννης με τη γυναίκα του, που μένουν ακριβώς κάτω από το Θανάση! Εγώ είμαι η μόνη που παραπονιέται. Αλλά, τι περιμένεις; Οι Μαρκάκηδες είναι όλοι ίδιοι: ερπετοειδή υβρίδια...

Παρασκευή, 4 Μαρτίου 2011

Όπως ήταν αναμενόμενο, σήμερα η Λουίζα με κέρασε πορτοκαλάδα 45 λεπτά μετά την άφιξή μου στο σπίτι της. Ήταν η δεύτερη μόλις φορά που έθεσα σε εφαρμογή το “σχέδιο”, μα είχα ένα ατύχημα: Όταν πήγα να χύσω το αναψυκτικό στο νιπτήρα, δεν πρόσεξα αρκετά, το ποτήρι χτύπησε λίγο στα τοιχώματα, η Λουίζα το άκουσε από την κουζίνα (λες και είχε ραντάρ) και φώναξε αμέσως: “Ζαφειρία! Έχει έλθει ο Μανώλης;” - εκείνη την ώρα ο νεαρός βρισκόταν στο φροντιστήριο.

... Τις επόμενες τρεις Παρασκευές η καθυστέρηση των 40-60 λεπτών παραμένει σταθερή με δικαιολογίες του τύπου: “Τώρα μόλις έβαλα την κόκα κόλα στην κατάψυξη να κρυώσει”, ενώ με κερνάει φρουί γλασέ κλειστό σε σελοφάν. Ποτέ πριν δεν μου έχει ξαναφέρει κάτι τέτοιο. Την πρώτη φορά θα διστάσω πριν το πάρω και η κυρία θα καγχάσει αινιγματικά. Πάντως, από δω και στο εξής η Ζαφειρία, που ως τότε δεν με

κερνούσε ποτέ, τώρα πια με σερβίρει σχεδόν αμέσως μετά την άφιξή μου -σε περίπτωση, βέβαια, που λείπει η μητέρα της.

Πέμπτη, 17 Μαρτίου 2011

Ψυχική Εμπειρία: Έχω ξαπλώσει για τη μεσημεριάτικη σιέστα, ανάκατες σκέψεις περνούν ανεξέλεγκτες από το μυαλό μου, ώσπου ακούω στ' αυτιά μου μια παράξενη φωνή να λέει ένα όνομα: Ορλάντο Ιβέρ.

Όταν σηκώνομαι, ανοίγω το Internet και γκουγκλάρω το ανωτέρω όνομα. Βρίσκω ότι ανήκει σ' έναν τύπο ο οποίος έχει επισκεφθεί τη Ντίσνεϋλαντ κι έχει αναρτήσει ορισμένες σχετικές φωτογραφίες -παρόμοιες με αυτές που έβγαλα εγώ όταν πήγαν στη Ντίσνεϋλαντ...

Αργά το βράδι έχω μια αναπάντεχη, ενδιαφέρουσα συζήτηση με το Νάσο: Μου μου αποκαλύπτει ότι ούτε αυτός αντέχει τους βλάκες γύρω του, οι οποίοι "αποτελούν το 99% του πληθυσμού, είναι όλοι τους το ίδιο, ανίκανοι να εκτελέσουν την πιο απλή δουλειά, ωστόσο έχουν τον τρόπο να σου φορτώνουν πάντα το φταίξιμο για τις δικές τους αδυναμίες!"

"Από σένα ζητούν τελειότητα! Αυτοί όμως είναι ανίκανοι να βάλουν μια σφραγίδα και μια υπογραφή σ' ένα έγγραφο", συμφωνώ.

"Πραγματικά, δεν καταλαβαίνω τι λόγο ύπαρξης έχουν όλοι αυτοί οι ελαττωματικοί! Ή δεν έχουν λόγο ύπαρξης, ή υπάρχουν για να βασανίζουν το υπόλοιπο 1% που δεν είναι βλάκες!" εξάπτεται ο Νάσος – *κοίτα να δεις που έχει αρχίσει να πιάνει το νόημα!* "Όλοι αυτοί θα έπρεπε να πάνε να ψοφήσουν κάπου ήσυχα!" καταλήγει, με μαύρο χιούμορ.

Κατόπιν εξηγώ στον ανηψιό μου τη παράνοια των σημερινών γονέων, οι οποίοι γνωρίζουν ότι το παιδί τους είναι λίγο-πολύ καθυστερημένο, έχουν μάλιστα και χαρτί γιατρού, απαιτούν όμως από το δάσκαλο που του κάνει ιδιαίτερα ο δείκτης νοημοσύνης 70 του βλάκα τους να γίνει 170!

"Θα προτιμούσα να δουλεύω μυστρί ή να αυτοκτονήσω!" λέει ο Νάσος, μάλλον ειλικρινά.

Και μια ενδιαφέρουσα κουβέντα του Θανάση στη μητέρα μου:

“Η θεία έχει πάντα δίκιο· αλλά ακόμα κι όταν έχει άδικο, έχει δίκιο που έχει άδικο!”

Σάββατο, 19 Μαρτίου 2011

Ραντεβού με την Ευγενία και τη Φιλιώ για καφέ στο Σύνταγμα. Το πόσο βαριόμουν να έλθω να τις συναντήσω, δεν λέγεται. Ως συνήθως, η Φιλιώ αργεί να φανεί και μετά από κανένα εικοσάλεπτο εγώ και η Ευγενία αποφασίζουμε να πάμε να καθήσουμε στην καφετέρια του ξενοδοχείου "Μεγάλη Βρεταννία". Τηλεφωνούμε στη Φιλιώ και την ενημερώνουμε, εκείνη όμως απαιτεί να της ξανα-τηλεφωνήσουμε μόλις καθήσουμε για να της εξηγήσουμε σε ποιο τραπέζι ακριβώς θα βρισκόμαστε, παρόλο που η εν λόγω καφετέρια δεν είναι μεγάλη. Εντέλει, η Φιλιώ καταφθάνει με μια ώρα καθυστέρηση. Ως συνήθως, η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από ψώνια, χαζές γνωριμίες της Φιλιώς στο facebook και το πρόσφατο ταξίδι της στην Κρήτη. Η Ευγενία παρακολουθεί με ενδιαφέρον, ενώ εγώ απλά σχολιάζω χαμογελαστά.

Πριν από μια εβδομάδα έγινε σεισμός 9 R στην Ιαπωνία, ακολούθησε τσουνάμι και καταστροφές, έχουν διαρραγεί δυο πυρηνικοί αντιδραστήρες, η χώρα έχει γεμίσει ραδιενέργεια η οποία εξαπλώνεται γοργά, οι επιστήμονες φοβούνται μήπως διαρραγούν κι άλλοι αντιδραστήρες και όλος ο κόσμος βρίσκεται σε συναγερμό. Όλος ο κόσμος, εκτός από τις φιλενάδες μου. Ούτε καν ανέφεραν το θέμα, σα να μην έχει συμβεί τίποτα. Τις απασχολούν μονάχα τα ringtones, το facebook και οι προβληματικοί γκόμενοι που (δεν) βρίσκουν. Μυαλά δεκάχρονων. “Αισιοδοξία” το βαφτίζουν.

Πέρα απ' αυτά, μόλις σήμερα μου έγινε γνωστό πως και οι δυο τους πάσχουν από χρόνιες ημικρανίες. Υποφέρουν συχνά, σχεδόν κάθε μέρα η Ευγενία και 2-3 φορές την εβδομάδα η Φιλιώ και η ενόχληση διαρκεί ώρες ή μέρες!

Τελευταία, η κατάσταση της Φιλιώς έχει επιδεινωθεί, γι' αυτό πήγε σε νευρολόγο, έκανε αξονική τομογραφία και τώρα παίρνει χάπια. Η Ευγενία δεν κάνει τίποτα για το πρόβλημα επειδή "Ό,τι είναι στο κεφάλι και δεν είναι παθολογικό, δεν περνάει ποτέ", όπως δηλώνει.

Φαίνεται, λοιπόν, πως έχω περισσότερα κοινά με αυτές τις κοπέλες απ' όσα νόμιζα (τα φάρμακα για επιληψία και για ημικρανία είναι τα ίδια!). Βέβαια, πρόκειται για άτομα όχι απλώς προβληματικά αλλά ανάπηρα, και αποτελεί κατάντια για μένα το ότι κάνω παρέα μαζί τους. Αυτή είναι η πικρή αλήθεια.

Γενικότερα, όποτε συναντιώμαστε εγώ αποφεύγω να ξεκινήσω κάποιο θέμα εφόσον, κάθε φορά που επιχειρώ κάτι τέτοιο, με αντιμετωπίζουν με αδιαφορία ή εχθρότητα. Έχω παρατηρήσει, μάλιστα, ότι όποτε αναφέρω το παραμικρό για την οικογένειά μου, η Φιλιώ σπεύδει να μου πετάξει κάποιο προσβλητικό σχόλιο, δήθεν αθώα: "Ώστε τα ανήψια σου τρώνε αχιβάδες; Μα πως μπορεί να τρώει κανείς κάτι που είναι ακόμη ζωντανό; Μόνο αν είσαι ανώμαλος κάνεις κάτι τέτοιο!" μου πέταξε σήμερα. Τελικά, μόνο το αριστοκρατικό, νεοκλασσικό περιβάλλον έσωσε την κατάσταση απόψε.

Τρόπος δράσης: Θεωρώ φρόνιμο να μην ξαναπώ στην παρέα τίποτα σχετικά με τους δικούς μου ή οτιδήποτε προσωπικό μου, παρά μόνο αοριστίες ή ψέματα. Άλλωστε, ποτέ δεν ξέρεις τι ρόλο παίζει ο καθένας. Δεν έχω πάθει και λίγα από "φίλες". Ήδη σχεδιάζω αντίποινα: Το επόμενο Σάββατο θα βγούμε μαζί με την Ελισάβετ, όλα εντάξει: Η κοπέλα είναι ενδιαφέρουσα και θετική, μου δίνει σημασιά, μου απευθύνει τον λόγο, οπότε μπορώ κι εγώ να συμμετέχω αυθόρμητα κι ευχάριστα στην κουβέντα. Στην μεθεπόμενη συνάντηση, όμως, που θα είναι παρούσες μονάχα η Φιλιώ και η Ευγενία, θα φροντίσω να είμαι "καλεσμένη σε τραπέζι". Δεν θα μου λείψουν κιόλας...

Κυριακή, 20 Μαρτίου 2011

Απογευματινό μάθημα με την Καρολίνα. Χθες πήγε, λέει, μαζί με άλλες δυο φίλες της στο Metro Mall, όπου ήπιαν τα

λυσακά τους και μέθυσαν τόσο, ώστε μπήκαν σε λάθος λεωφορείο για το γυρισμό. Εντέλει κατέληξαν σε κάποιο τέρμα στον Άλιμο γύρω στα μεσάνυχτα, όπου τις έπιασε υστερία και άρχισαν να κλαίνε και να ουρλιάζουν από φόβο μήπως τις βιάσει κανένας στην ερημιά! Εντέλει, τα βλαμμένα γύρισαν σπίτι με ταξί.

Κατά τ' άλλα, η Καρολίνα είναι πυρ και μανία με τη Ζαφειρία, την αποκαλεί "σκύλα" και την περιφρονεί ξεκάθαρα, επειδή: "Η Ζαφειρία όλο μωρουδίζει, δεν μεγαλώνει κι εγώ θέλω να προχωρήσω στη ζωή μου, να κάνω κι άλλα πράγματα! Τη Ζαφειρία δεν την αφήνει ο πατέρας της να γυρνάει μετά τα μεσάνυχτα, δεν θέλει να πίνει ούτε να γκομενίζει". Προφανώς, οι δύο καρδιακές φίλες τα τσούγκρισαν τελευταία. Και πολύ άργησαν...

Ανώτερη Συνειδητότητα

Δευτέρα, 21 Μαρτίου 2011

Επίσκεψη στο Ιατρείο Ύπνου στον "Ευαγγελισμό". Κατ' αρχήν, μου έδωσαν και συμπλήρωσα ένα πολυσέλιδο ερωτηματολόγιο. Ύστερα, δυο νεαροί γιατροί μου πήραν συνέντευξη κι έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το περιεχόμενο των ονείρων μου. Είδα σοβαρότητα, προσοχή, ευγένεια, οργάνωση.

Ο υπεύθυνος νευρολόγος αποφάνθηκε ότι οι υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς που βλέπω δεν αποτελούν παθολογικό ή ψυχιατρικό σύμπτωμα (όπως πχ οι εικόνες βίας), ούτε διαταραχή REM (ναρκοληψία), ενώ απέκλεισε την επιληψία. Δεν μου συνέστησε καμία αγωγή, ούτε χάπια. Όταν του έδειξα τη διάγνωση της μαγνητικής τομογραφίας που έκανα το καλοκαίρι, δεν βρήκε κανένα “συντακτικό λάθος”. Παρατήρησε τη φράση “δύο κυστοί διαμέτρου 2 mm στο ύψος της υπόφυσης”, καθώς και τη “γραμματή εστία υψηλής εντάσεως σήματος”, πάντως δεν φάνηκε ανήσυχος. Μου πρότεινε να του πάω το CD της μαγνητικής για να το δει το Σάββατο στο Αιγινήτειο. Έχω περιέργεια...

Σάββατο, 26 Μαρτίου 2011

Πηγαίνοντας στο Αιγινήτειο, πάνω σε τοίχους και στάσεις λεωφορείων παρατήρησα την επιγραφή graffiti “Τίποτα δεν είναι τυχαίο, τίποτα!”...

Ξανά στο νευρολόγο, ο οποίος κοίταξε το CD της μαγνητικής τομογραφίας μου στο κομπιούτερ και τελικά μου είπε τα εξής: Δεν υπάρχει τίποτα παθολογικό, μόνο ένα φλεβικό αγγείωμα που δεν σημαίνει τίποτα. Να μη με απασχολεί το θέμα και να συνεχίσω τη ζωή μου σα να μην τρέχει τίποτα. Σχετικά με τη διάγνωση στο Ιατρικό Κέντρο, έγινε λάθος κατά την απομαγνητοφώνηση, υπάρχουν γραμματικά και συνταντικά λάθη, οι γραμματείς εκεί δεν ξέρουν καλά ελληνικά, ενώ ο γιατρός του κέντρου υπέγραψε χωρίς να προσέξει τι έγραφε το

χαρτί. Χαρτί και καλαμάρι, τα ίδια που μου είχε πει και η νευρολόγος στη Γλυφάδα. Εγώ τον άκουγα προσεκτικά και έλεγα συνεχώς “οκέι”.

Απορίας άξιον: Τη Δευτέρα που του έδειξα τη γραπτή διάγνωση, ο γιατρός δεν βρήκε κανένα γραμματικό ή συντακτικό λάθος. Αλήθεια, πώς είναι δυνατόν μια δακτυλογράφος να γράψει κατά λάθος μια ολόκληρη πρόταση, όπως “κυστοί δύο, διαμέτρου τεσσάρων χιλιοστών, στο ύψος της υπόφυσης”; Και ο γιατρός του Ιατρικού Κέντρου πόσες μαγνητικές υπογράφει κάθε μέρα, ώστε να βαρεθεί να κοιτάξει;

Από την άλλη πλευρά, αν ήθελαν να μου κρύψουν κάτι, τότε γιατί δεν “μαγείρεψαν” μια λιγότερο ύποπτη διάγνωση; Ίσως επειδή δεν ήθελαν να την αποκρύψουν από τους νευρολόγους που θα εξέταζαν έπειτα το χαρτί. Δεν αποκλείεται, πάντως, να “φακελώνονται” οι ασθενείς που εμφανίζουν, ας πούμε, μυστηριώδη *εμφυτεύματα* στις ακτινογραφίες τους. Τέρμα οι γιατροί, λοιπόν. Δεν πρόκειται ν' ασχοληθώ περισσότερο με αυτούς...

Λεπτομέρειες από το οικογενειακό ιστορικό μου: Όταν ήταν μικρός, ο πατέρας μου συχνά αιμορραγούσε από τη μύτη, η οποία είναι τεράστια με δύο καρούμπαλα επάνω. Στην εφηβική ηλικία, τουλάχιστον επί πέντε χρόνια, ονειρευόταν το διάβολο σχεδόν κάθε νύχτα. Επιπλέον, όταν είναι ξαπλωμένος οι γάμπες του συχνά παθαίνουν περίεργους σπασμούς, κυμματίζουν ανεξέλεγκτα σε ολόκληρο το μήκος τους, πράγμα που του συμβαίνει από την εποχή που ήταν νέος. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, να έχει και αυτός πάνω του εμφυτεύματα *[οικογενειακή υπόθεση, μάλλον έχει να κάνει με την ανδρομέδια γενετική καταγωγή μας]*. Φυσικά, η περίπτωσή του σε καμία περίπτωση δεν συγκρίνεται με τη δική μου...

Ο θείος Μίμης, αδελφός της μητέρας μου που έχει πεθάνει εδώ και τριάντα χρόνια, δεν μπόρεσε ποτέ να σφραγίσει δόντι επειδή μόλις ο γιατρός ακουμπούσε τον τροχό επάνω, έπεφτε το ηλεκτρικό ρεύμα! *Δεν αποκλείεται, αυτό να οφειλόταν στην επίδραση κάποιου εμφυτεύματος στα δόντια του.* Ο θείος δεν παντρεύτηκε ποτέ, ούτε είχε μόνιμη δουλειά, ενώ συνήθιζε

να χαρτοπαίζει. Ωστόσο, πρέπει να ήταν χαρισματικό άτομο: Μπορούσε να κάνει δύσκολους μαθηματικούς υπολογισμούς χωρίς χαρτί και μολύβι, μόνο με το μυαλό του, σε λίγα δευτερόλεπτα. “Μα εσύ πρέπει να είσαι μαθηματική μεγαλοφυΐα” του είπα μια μέρα, μετά από μερικούς εντυπωσιακούς πολλαπλασιασμούς με τριψήφια νούμερα που εκτέλεσε μπροστά μου, ατάκα κι επί τόπου. “Μπα, δεν είναι τίποτα σπουδαίο, όλοι οι χαρτοπαίχτες τα κάνουν αυτά!” μου αποκρίθηκε αδιάφορα.

Το προσωπικό ιστορικό μου: Η διάγνωση της μαγνητικής τομογραφίας εγκεφάλου που έκανα τον Ιούλιο του 2010, αναφέρει: “Σημειούνται δύο κυστοί διαμέτρου τεσσάρων χιλιοστών περίπου, στο ύψος της υποφύσεως χωρίς σκιαγραφική ενίσχυση επί καλοήθους τύπου εστιακής αλλαγής”.

Μόλις είδε τη διάγνωση, η νευρολόγος ταράχτηκε αμέσως, σηκώθηκε όρθια, φάνηκε μπερδεμένη και τηλεφώνησε στο Διαγνωστικό Κέντρο όπου έκανα την τομογραφία. Πριν αρχίσει να μιλάει μαζί τους, μου ζήτησε επιτακτικά να βγω από το ιατρείο. Τότε, απέδωσα τη συμπεριφορά της σε παραξενιά. Τώρα, όμως, αναρωτιέμαι: *Μήπως, ήθελε να μου κρύψει κάτι;* Όταν με ξαναφώναξε στο ιατρείο, με καθησύχασε ότι όλα είναι εντάξει. Ύστερα μου εξήγησε ότι στη γραπτή διάγνωση υπάρχει μόνο “κάποιο συντακτικό λάθος” και γι' αυτό έγινε όλη η σύγχυση. Για τους “κυστούς” δεν ανέφερε τίποτα, ούτε εγώ ρώτησα. Λίγες μέρες αργότερα, όταν ξαναπήγα στο Ιατρικό Κέντρο για να μου δώσουν μια διορθωμένη διάγνωση, το απέφυγαν με μια μάλλον χλιαρή δικαιολογία: “Δεν γίνεται τώρα, ελάτε άλλη μέρα, λείπει ο γιατρός, κλπ.” Προτίμησα να μην ξαναπάω και να αφήσω τα πράγματα όπως έχουν.

Υποψία: Μήπως, λέω μήπως, οι “δύο κυστοί στο ύψος της υποφύσεως” είναι εξωγήινα εμφυτεύματα; Όσο το σκέφτομαι, τόσο πείθομαι. Τελικά, μάλλον δεν φταίνε μόνο τα μάγια της Περσεφόνης για το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” και για τα “σημεία” που βιώνω εδώ και πέντε χρόνια· ούτε φταίνε μονάχα τα “μαγικά” μπάνια που μ' έβαλε να κάνω ο Kusba πριν από δύο χρόνια για τα ***οράματα φωτιάς*** που βλέπω έκτοτε.

Βέβαια, είναι ξεκάθαρο πως η όποια “μαγεία” επέσπευσε κι επιδείνωσε άμεσα την κατάσταση.

Τα “μάγια”, λοιπόν, δεν φέρνουν από μόνα τους κανένα αποτέλεσμα. Η τελετουργική μαγεία χρησιμεύει περισσότερο ως πυροκροτητής ενός φαινομένου που είναι ήδη προκαθορισμένο να συμβεί μέσω εξωγήινης υπερτεχνολογίας, ακατάληπτης για τον ανθρώπινο νου. Άλλωστε, είναι εμπειρικά αποδεδειγμένο ότι τα μάγια δεν μπορούν να τα κάνουν όλοι, δεν τα κάνουν σε όλους, δεν πιάνουν σε όλους. Η μαγεία επηρεάζει μονάχα όσους είναι αρνητικοί απέναντι στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα.

Να γιατί οι παπάδες επιμένουν πως όταν ο “Θεός” Γιαχβέ ή Ιησούς ή Αδωνάι σε αγαπά (επειδή του δείχνεις περισσή υποταγή), τότε τα μάγια δεν σε πιάνουν. Αν όμως ο Θεός δεν σε αγαπά (επειδή δεν τρέχεις πανικόβλητος στις εκκλησίες και τολμάς να διατηρείς κριτική σκέψη), τότε σε εγκαταλείπει στο έλεος της μαύρης μαγείας για όλη σου τη ζωή. Αυτό βέβαια, σημαίνει ότι ο “καλός Θεός” δείχνει έτσι την εύννοιά του στους μάγους, εφόσον επιτρέπει να πιάνουν τα μάγια τους και να γίνονται έτσι ισχυρότεροι...

Το γεγονός είναι ότι, ιδίως τα τελευταία 15 χρόνια, πλήθος από “μαύρους μάγους” συσσωρεύονται γύρω μου με χείριστες διαθέσεις: Σταυράκαινα, Περσεφόνη, Kusba, και τρέχα γύρευε πόσοι άλλοι που δεν υποψιάζομαι. Γιατί άραγε, το μυαλό μου ήταν πάντα τόσο μπλοκαρισμένο; Γιατί μέχρι τα 26 μου ήμουν τόσο αφύσικα ντροπαλή και δειλή με τους ανθρώπους; Γιατί, παρά την έμφυτη επιφυλακτικότητα και αναλυτική σκέψη μου, καταλήγω πάντα να παίρνω τη λάθος απόφαση που με ρίχνει στα χέρια των εχθρών; Γιατί εμπιστεύομαι άτομα που εξαρχής βλέπω ότι είναι ύποπτα; Όπου υπάρχει παγίδα, πάω και πέφτω μέσα, σαν στραβή! “Οι δαίμονες μπλοκάρουν το νοητικό και το αναπαραγωγικό: Να μη μπορεί να σκεφτεί ο καλός άνθρωπος, να μην έρχονται καλοί άνθρωποι στον κόσμο”, μου είχε πει κάποτε η φίλη μου η Ειρήνη. “Μωραίνει ο Θεός αυτόν απωλέσει”, λέει η παροιμία.

Είναι πολύ πιθανό, λοιπόν, εξωγήινα εμφυτεύματα να

ελέγχουν τη σκέψη μου και να μπλοκάρουν το νου μου από πολύ μικρή ηλικία. Τα τελευταία χρόνια μάλιστα -όσο πλησιάζουν οι Ελλ- μου δημιουργούν απειλητικές φωνές στα όνειρά μου (κόλαση, hell), καθώς και υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς, με σκοπό να μου σπάσουν εντελώς το ηθικό και να με οδηγήσουν στην τρέλλα...

Περισσότερες υποψίες για εξωγήινα εμφυτεύματα μέσα μου: α) Αριστερά στο ηλιακό πλέγμα: Εδώ και ~25 χρόνια νιώθω έναν αλλόκοτο, ενοχλητικό ισχυρό πόνο αν σκύψω απότομα, αν βήξω δυνατά κλπ. – αρκετά περίεργο, λες και το ένα πλευρό καβαλάει το άλλο. Τον τελευταίο χρόνο μου συμβαίνει πιο συχνά.

β) Στη μύτη: Από τα τρία μέχρι τα δεκαπέντε μου χρόνια υπέφερα από πολύμηνο συνάχι κάθε χρόνο. Μετά άρχισα να το ελέγχω κάπως, με ισχυρά αντιισταμινικά.

γ) Στη μήτρα: Γιατί, αλήθεια, δεν επιθύμησα ποτέ στα σοβαρά την ερωτική επαφή με άνθρωπο, ούτε μ' ενδιέφερε ποτέ να κάνω παιδιά; *[όπως ακριβώς τα θύματα (ομαδικών) βιασμών. Πιθανόν να έχω χρησιμοποιηθεί σεξουαλικά ή/και για κατασκευή υβριδίων].*

δ) Στον αυχένα: Από νεαρή ηλικία, ο αυχένας μου παρουσιάζει υπερβολική κύρτωση, ο λαιμός μου είναι πολύ ψηλός και η φωνή μου έχει μια παράξενη μπάσα χροιά.

* * * *

Κυριακή, 28 Μαρτίου 2011

Συνέχεια του σήριαλ “Καρολίνα”: Από τις αρχές του μήνα έχουμε ξεκινήσει τα Practice Tests για το Michigan ECCE κι επικρατεί αμοιβαίο “δούλεμα”: Η μικρή υποστηρίζει πως της αρκούν τα 80΄ για να ολοκληρώσει το GVR section (με τίποτα: έχοντας δει πως κινείται, υπολογίζω ότι χρειάζεται τουλάχιστον 120΄) κι εγώ την διαβεβαιώνω πως περνάει όλα τα Practice Tests με τη βάση ή λίγο πιο πάνω. Τα ψιλοκαταφέρνει οριακά στο Speaking και στο Writing, όμως στο GVR και στο Listening πιάνει γύρω στο 50% αντί 65% που είναι η βάση. Εγώ

διορθώνω με γόμα και μολύβι μερικά μαυρισμένα κυκλάκια στο Answer Sheet ή, αν το κρίνω σκόπιμο, συμπληρώνω μόνη μου ένα καινούργιο χαρτί με περισσότερες σωστές απαντήσεις. Με αυτό το κόλπο, δίνεται η εντύπωση πως η μαθητριάρα πιάνει ένα 65-70% στο Listening και στο GVR, άρα περνάει (τάχα).

Αν η μητέρα της μάθαινε πως η Καρολίνα έχει αποτύχει έστω σ' ένα από τα τέσσερα μέρη ενός μόνο τεστ, θα έμπηγε φωνές, ουρλιαχτά και κατάρες. Γενικά, τα Practice Tests της Καρολίνας πέφτουν κάτω από τη βάση, άρα πάμε για σίγουρη αποτυχία. Τουλάχιστον, με την παραπάνω κομπίνα κερδίζω μερικούς μήνες σχετικής ηρεμίας. Μετά βλέπουμε...

Κατά τ' άλλα, η σχέση μας έχει εξομαλυνθεί αρκετά (από την ημέρα που άρχισα να σχεδιάζω το "κάψιμο"...): Η μικρή δεν μου πολυσπάει τα νεύρα και η μάνα της μου δείχνει συμπάθεια και εμπιστοσύνη, ενώ δεν μου κάνει πια 20λεπτη ανάκριση μπροστά στην πόρτα μετά το τέλος του κάθε μαθήματος.

Η Καρολίνα συχνά μου εκμυστηρεύεται και τα προσωπικά της: Κάθε Σάββατο βγαίνει με πολυμελή παρέα αποτελούμενη από καμιά εικοσαριά μεγαλύτερα αγόρια, ενώ τα κορίτσια είναι μόνο δύο: η ίδια και μια φίλη της. Συνήθως πηγαίνουν για ναργιλέ και μετά για ποτά, όπου γίνονται στουπί στο μεθύσι. Η δεκατετράχρονη νεαρή αρέσκεται ιδιαίτερα να μπεκροπίνει και να γκομενίζει με μεγαλύτερα, “ξεβγαλμένα” αγόρια, πράγμα που η ίδια παραδέχεται όλο καμάρι: “Δεν βγαίνω με αγόρια του σχολείου μου, αυτά είναι μωρά!” ... “Νομίζω ότι είμαι εθισμένη στο αλκοόλ!” ... “Μου αρέσει να πίνω και να μεθάω, γιατί δεν έχω ενοχές! Ζω το σήμερα, κάνω κεφάλι και διασκεδάζω!”. Εγώ της επισημαίνω τους έντονους πονοκεφάλους που έχει πάντα όλη την επόμενη μέρα, μα δεν επιμένω με περισσότερες συμβουλές εφόσον εκείνη δεν δίνει σημασία και το παίζει ξύπνια. Σκοτίστηκα, στο κάτω-κάτω.

Χθες συγκεκριμένα, η Καρολίνα βγήκε με την εικοσαμελή παρέα της και πήγαν στο συνηθισμένο τους μαγαζί στην Κάτω Γλυφάδα, όπου καπνίζουν ναργιλέδες και μαστουρώνουν. Μετά βρέθηκαν στην παμπ Sussex, όπου ήπιαν κοκτέηλ βότκα με ούζο, έγιναν όλοι τους σκνίπα, η φίλη της έπεσε κάτω ξερή

και την κουβαλούσαν τα αγόρια ("αν δεν κάνεις έτσι, δεν βρίσκεις γκόμενο σήμερα", το έχω ακούσει αυτό από πολλές κοπέλες). Εντέλει κατέληξαν στο Dunkin Donuts, όπου ούρλιαζαν, τσίριζαν και γελούσαν επιδεικτικά -πάντα τύφλα στο μεθύσι- για να τους προσέχουν όλοι. Κι όλα αυτά τα έκανε, λέει, πριν τις 23:30, οπότε κι επέστρεψε στο σπίτι της σαν υπάκουη μαθητριούλα, χωρίς οι γονείς της να υποψιαστούν το παραμικρό, ξανά λέει. “Μην πείτε τίποτα στη μαμά μου!” με παρακαλεί η Καρολίνα. Σιγά μην έλεγα. Άλλη όρεξη δεν είχα...

Πέμπτη, 31 Μαρτίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι αργά το βράδι και βρίσκομαι πάνω σ' ένα κρεβάτι. Οι γονείς μου είναι ξαπλωμένοι σε διπλανά κρεβάτια. Κάθε τόσο αισθάνομαι κάτι να με τσιμπάει, ενώ αντιλαμβάνομαι μια κακόβουλη παρουσία γύρω μου. Σηκώνομαι με δυσκολία και ανάβω το φως. Όλα μοιάζουν φυσιολογικά τώρα. Σβήνω το φως, ξαναπέφτω στο κρεβάτι αλλά νιώθω πάλι ενοχλήσεις.

Γυρνάω και αντικρίζω ένα παράξενο ον να ίπταται πάνω στο κρεβάτι μου. Θυμίζει εξωγήινο μωρό, γυμνό και όρθιο, χωρίς γεννητικά όργανα, ούτε μαλλιά. Στη θέση των ματιών του υπάρχουν δυο μεγάλες μαύρες παγερές τρύπες. “Φύγε, φύγε, φύγε!”, του λέω με πνιγμένη φωνή -αλλά μάταια. Σηκώνομαι και προσπαθώ ν' ανάψω το φως, μα δεν έχω δύναμη να υψώσω αρκετά το χέρι μου. Ξυπνώ γεμάτη αγωνία, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στην καρδιά μου.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2011):*** Αυτό το μήνα παρατηρώ ότι μου ήλθαν κι άλλα υπναγωγικά οράματα εκτός από φλόγες: βροχή, ρυάκι που τρέχει, φουσκωτά σύννεφα, φώτα. Από τις 21 του μήνα, που επισκέφθηκα το Ιατρείο Ύπνου στον Ευαγγελισμό, έχω σταματήσει τα χάπια Pirantal εφόσον κρίνω πως δεν έχω δει σημαντική βελτίωση απ' αυτά.

Την Τρίτη, 22 Μαρτίου, είχα μια δυσάρεστη περιπέτεια: Το απόγευμα πήγα σ' ένα κοντινό κατάστημα για επισκευές κομπιούτερ, με σκοπό να προμηθευτώ μαγνήτες νεοδυμίου, οι

οποίοι βρίσκονται μέσα σε παλιούς σκληρούς δίσκους. Αυτό επειδή, όπως διάβασα σε διάφορα sites στο διαδίκτυο, οι εν λόγω μαγνήτες εξουδετερώνουν τα εξωγήινα εμφυτεύματα που υποψιάζομαι ότι έχω στο ύψος της υπόφυσης. Όμως, καθώς προχώρησα να μπω στο μαγαζί, κουτούλησα με δύναμη πάνω στη τζαμένια πόρτα που νόμιζα πως ήταν ανοιχτή -ίσως επειδή όλη η πρόσοψη και η πόρτα του μαγαζιού είναι από γυαλί και δεν πολυξεχωρίζουν. Πρωτοφανές ατύχημα για μένα. Από το χτύπημα στράβωσαν εντελώς τα γυαλιά μου (αχρηστεύτηκαν τελικά), χώρια που έγινα ρεζίλι. Οι υπάλληλοι προσφέρθηκαν να μ' εξυπηρετήσουν, ωστόσο τελικά δεν τους περίσσευαν τέτοιοι μαγνήτες.

Την Τρίτη, 29 Μαρτίου, μπήκα στο Διαδίκτυο για να ψάξω πληροφορίες σχετικά με “Alien Implants, hypophysis”. Τότε ακριβώς μ' έπιασε ένας ξαφνικός οξύς πόνος πίσω στο κεφάλι, ακριβώς στο ύψος της υπόφυσης. *Τυχαίο; Δε νομίζω...*

Αυτό το μήνα, η συχνότητα των ενοχλήσεων ήταν όμοια με το Φλεβάρη, δηλαδή:

Οράματα φωτιάς:	5	
Όνειρα με φλόγες:	5	
Εφιαλτικό μήνυμα :	1	(σε όνειρα)
	+ 5	(σε υπναγωγικές παραισθήσεις)

Ερωτηματολόγιο απαγωγής από εξωγήινους

Ισχύει για μένα;

1. Παίρνεις περισσότερες βιταμίνες από τους άλλους ανθρώπους;
2. Πρόβλημα ρινίτιδας ή ημικρανίες. *(συχνά σινάχια)*
3. Νιώθεις ότι έχεις ψυχικές δυνάμεις. *(ναι)*
4. Αισθάνεσαι ότι έχεις επιλεγεί για έναν ειδικό σκοπό στη ζωή. *(ναι)*
5. Έχεις έναν κρυφό φόβο μήπως σε απαγάγει κάποιος. Διαρκώς επιθεωρείς το περιβάλλον γύρω σου. *(το επιθεωρώ...)*
6. Προβλήματα ύπνου, για ανεξήγητους λόγους. *(σαφώς)*
7. Έχεις σκεφτεί να εγκαταστήσεις στο σπίτι σου

σύστημα συναγερμού, χωρίς συγκεκριμένο λόγο.

8. Ονειρεύεσαι ότι πετάς ή βγαίνεις από το σώμα σου. *(ναι)*
9. Ονειρεύεσαι εξωγηίνους ή ΑΤΙΑ. *(άλλοτε συχνότερα)*
10. Όταν ήσουν παιδί ή έφηβος, ξεχώριζες κάποιο μέρος που είχε ειδικό πνευματικό νόημα για σένα; *(το κρεβάτι μου)*
11. Όταν ήσουν παιδί ή ενήλικος, άκουγες ποτέ μια φωνή στο κεφάλι σου που δεν ήταν δική σου; *(ναι)*
12. Έχεις βιώσει ποτέ μια χρονική περίοδο που, ενώ ήσουν ξύπνιος, δεν θυμόσουν τι έκανες;
13. Όταν ήσουν παιδί ή ενήλικας, είδες ποτέ κάποιο πρόσωπο ή ον κοντά σου στο κρεβάτι, που δεν μπορούσες να εξηγήσεις την παρουσία του; *(ναι)*
14. Έχεις δει ποτέ ιπτάμενο δίσκο σε κοντινή απόσταση;
15. Θυμάσαι να έχεις επικοινωνήσει με εξωγήινους ή να βρίσκεσαι μέσα σε ΑΤΙΑ, ενώ ήσουν ξύπνιος;
16. Αισθάνεσαι φόβο ή ανησυχία σχετικά με το θέμα των εξωγήινων και των ιπτάμενων δίσκων; *(ναι)*
17. Έχεις βιώσει πολλαπλές θεάσεις ιπτάμενων δίσκων;
18. Είσαι ιδιαίτερα ευαίσθητος σε θέματα σχετικά με το περιβάλλον και τις μορφές ζωής; *(ναι)*
19. Ονειρεύεσαι ανώτερα όντα, αγγέλους κλπ., που σε εκπαιδεύουν σχετικά με τις συμπαντικές αλήθειες; *(σπάνια)*
20. Στο σπίτι σου συμβαίνουν περίεργα γεγονότα, οπτασίες ή ανεξήγητοι ήχοι, που γενικά αποδίδονται σε φαντάσματα;
21. Όταν ήσουν παιδί μάτωνε συχνά η μύτη σου ή έβλεπες σταγόνες αίματος στο μαξιλάρι, χωρίς να μπορείς να εξηγήσεις το γιατί;
22. Ακτινογραφίες έχουν αποκαλύψει ανεξήγητα ξένα σώματα μέσα στο σώμα σου. *(ναι)*
24. Ξυπνώντας, έχεις ανακαλύψει ποτέ ανεξήγητα σημάδια ή μώλωπες στο σώμα σου; *(σπάνια)*

Αποτελέσματα

0 - 5 ναι = Πιθανότατα δεν έχεις απαχθεί ποτέ από εξωγήινους.

6 - 10 ναι = Έχεις αρκετές εμπειρίες που μοιάζουν με όσων

έχουν απαχθεί, περισσότερες από το κανονικό, αλλά μάλλον δεν έχεις απαχθεί.

11-15 ναι = Ύποπτος αριθμός γεγονότων που βιώνουν όσοι έχουν απαχθεί από εξωγήινους. Ίσως θέλεις να ερευνήσεις το θέμα περισσότερο. *[Σύνολο ~13 ναι]*

11-20 ναι = Πολλές εμπειρίες κοινές για όσους έχουν βιώσει απαγωγή από εξωγήινους. Καλή πιθανότητα απαγωγής στο παρελθόν.

21-25 ναι = Υψηλή πιθανότητα απαγωγής. Πιθανόν ξέρεις καλά ότι έχεις απαχθεί.

! Η έρευνα στο διαδίκτυο αποδίδει επίσης τα εξής: Απάγονται συνήθως όσοι έχουν κάποια ειδική βιολογική ή γονιδιακή κατασκευή. Η διαδικασία είναι ευκολότερη όταν το άτομο είναι μόνο του, ιδίως τη νύχτα.

Τα εξωγήινα εμφυτεύματα τοποθετούνται από τους Δρακονιανούς ή τους Γκρίζους, με σκοπό τη γενετική χειραγώγηση, την παρακολούθηση, τον έλεγχο του θύματος ή τη συλλογή πληροφοριών. Ορισμένα εμφυτεύματα ενεργοποιούνται σε συγκεκριμένη ώρα, ή με συγκεκριμένο συναίσθημα, όπως θυμό, έξαψη, ζήλια, λαγνεία, αγωνία κλπ.

Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές και το διαδίκτυο χρησιμοποιούνται από τους εξωγήινους για ψυχικό έλεγχο των ατόμων ή για ψυχικές επιθέσεις. *[Πράγματι: Όταν δουλεύω πάνω από μία-δύο ώρες στο κομπιούτερ ή στο διαδίκτυο, νιώθω κόπωση ή πονοκέφαλο. Επιπλέον, οι νυχτερινές ενοχλήσεις μου χειροτερεύουν]*. Επίσης, η καλωδιακή τηλεόραση και οι δορυφορικές εκπομπές χρησιμοποιούνται από τους εξωγήινους για εντοπισμό στόχων. Κάποιες ταινίες ή εκπομπές δεν είναι τόσο αθώες: Ορισμένα οπτικά εφέ, ή ακτίνες criss-cross επηρεάζουν αρνητικά τα εγκεφαλικά κύμματα των θεατών.

Ενισχυμένη Προσοχή

Κυριακή, 3 Απριλίου 2011

Έναρξη δολοπλοκιών: Κατά τη διάρκεια του πρωινού μαθήματος με τη Ζαφειρία, την ώρα που εκείνη έγραφε μια άσκηση, εγώ σκάρωσα το εξής τηλεφώνημα: Πήρα τον αριθμό του κινητού μου από το σταθερό τηλέφωνο, επέστρεψα στη σάλα όπου κάνουμε μάθημα, περίμενα λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να χτυπήσει το κινητό, το σήκωσα και είπα τα εξής (με διαλείμματα, ώστε να μοιάζει σα διάλογος) στην υποτιθέμενη φίλη που τάχα τηλεφώνησε: "Δυστυχώς, Ευγενία μου, δεν θα μπορέσω να έλθω μαζί σου για ψώνια αύριο πρωί στο Metro Mall, επειδή έχω βρει μερική απασχόληση ως γραμματέας στην εταιρεία του ξαδελφού μου".

Έτσι, αρχίζω να προετοιμάζω το έδαφος για πιθανή αποχώρησή μου από το σινάφι της Λουίζας το Σεπτέμβρη. Στο εξής, βέβαια, θα πρέπει να μη σηκώνω εγώ το σταθερό τηλέφωνο τα πρωινά και σε περίπτωση που τηλεφωνήσει καμιά Λουίζα ή Μαριάνθη, οι γονείς μου θα πρέπει να λένε πως δουλεύω στο μαγαζί του Δαμιανού...

Δευτέρα, 4 Απριλίου 2011

Παραέχει γίνει αυθάδης τελευταία η Καρολίνα: Πότε κάνει ότι δήθεν θα μου δώσει μπουνιά, πότε με ειρωνεύεται, συνεχώς με περνά από έλεγχο: "Πώς είναι έτσι τα μαλλιά σας;" … "Τι ρούχα είναι αυτά που φοράτε;" ... "Πώς κουνάτε έτσι το χέρι σας;" -πάντα με κοροϊδευτικό ύφος.

Σήμερα, καθώς μάζευα τα πράγματά μου να φύγω, έπεσε κάτω η τσάντα μου κι εγώ αυθόρμητα έκανα μια χειρονομία σαν μούντζα προς τα κάτω. Αμέσως το σκροφίδι έσπευσε να μου πετάξει: "Μουντζώνουμε κιόλας; Ωραίο παράδειγμα δίνετε!" Έμεινα άναυδη, δεν βρήκα τίποτα να πω. Ωστόσο, το επόμενο Practice Test της δεν θα το "μαγειρέψω" καθόλου.

... Μια βδομάδα αργότερα, παραδίδω το 6ο Practice Test

διορθωμένο στην Καρολίνα. Το έχω διορθώσει κανονικά, χωρίς καμία extra παρέμβαση. Φυσικά έχει αποτύχει, όπως και σε όλα τα προηγούμενα αν δεν τα είχα “μαγειρέψει”. Μόλις βλέπει τα αποτελέσματα, η σκροφίτσα μουσκλώνει και πολύ το φχαριστιέμαι...

Πέμπτη, 7 Απριλίου 2011

Όλο το πρωί, από τις 8:00 ως τις 12:30 περίπου, ακούμε ένα σκυλί να κλαίει χωρίς σταματημό. Απορούμε πού να 'ναι αυτό το χάλι, ώσπου έρχεται ο Γιάννης και μας πληροφορεί ότι βρίσκεται ακριβώς από πάνω μας, εφόσον ο ίδιος θεώρησε καλό να αγοράσει ένα κουτάβι για να κάνει “έκπληξη στην οικογένεια”!

Εντέλει, το ζώο έκλαιγε όλο το πρωί επειδή είχαν φύγει όλοι επάνω και το είχαν αφήσει μόνο του, κλεισμένο στο σκοτεινό οφίς. Μόλις το ελευθέρωσαν, ώστε να μπορεί να αλωνίζει σε όλο το σπίτι, ησύχασε. Ο Λόκι, το σκυλάκι, είναι μόλις 40 ημερών, χαριτωμένο και παιγνιδιάρικο· όμως, σε 4-5 μήνες θα γίνει ένα ογκώδες Rotweiler και ο Γιάννης θα το κρατά στο πλαϊνό μπαλκόνι, ακριβώς πάνω από την κρεβατοκάμαρά μου. Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό. Αν δω ότι παραγαβγίζει και μου τη σπάει, θα δω τι θα κάνω...

Αργότερα ζητώ τον Χρησμό των Νεράιδων και αναπάντεχα μου βγαίνει το χαρτί “Θαυματουργή Θεραπεία”, όπως τον Γενάρη, που ο μπαμπάς βρέθηκε στο νοσοκομείο. Κατά τις 2:00 το μεσημέρι ο πατέρας μου αρχίζει να μη νιώθει καλά, ξαπλώνει στο κρεβάτι και σύντομα χάνει τον έλεγχο των κινήσεών του και κάθε αίσθηση της πραγματικότητας. Δεν καταλαβαίνει τίποτα και κάνει συνεχώς ακανόνιστες κινήσεις που τον ρίχνουν από το κρεβάτι στο πάτωμα.

Φωνάζουμε τον Θάνο για να βοηθήσει (οφείλω να πω ότι με εξέπληξε η προθυμία του), καλούμε ασθενοφόρο και μεταφέρουμε τον μπαμπά στον Ευαγγελισμό, όπου γίνεται διάγνωση για οξεία υπογλυκαιμία -ευτυχώς όχι εγκεφαλικό επεισόδιο, όπως φοβόμασταν. Οι γιατροί λένε ότι προφτάσαμε στο τσακ: Αν αργούσαμε λίγο ακόμη, θα πάθαινε εγκεφαλικό ή

καρδιακό επεισόδιο. Θα μείνω μαζί του στο νοσοκομείο μέχρι τα μεσάνυχτα, όταν επιτέλους τελειώνουν όλες οι εξετάσεις και τον οδηγούν σε δωμάτιο, όπου θα μείνει μέχρι τη Δευτέρα το πρωί. Πρωτοφανής κούραση και ταλαιπωρία...

Λεπτομέρεια: Το ίδιο πρωί ο Γιάννης είχε κανονίσει να κάνει μια επιπλέον δουλειά τριών ωρών για 50 ευρώ και μετά να πάει για ψάρεμα, όμως ακυρώθηκαν και τα δύο πριν το μεσημέρι. Ύστερα, τρέχαμε στα νοσοκομεία. *Υποψία: Μήπως ο Λόκι είναι γρουσούζης;*

Παρασκευή, 8 Απριλίου 2011

Ήδη από σήμερα ο Γιάννης ξεκινάει να φτιάχνει το σπίτι του σκύλου: Παίρνει το παλιό πάρκο του Χάρη, του βάζει επένδυση από ξύλα γύρω γύρω και θα του φτιάξει ξύλινη οροφή. Μετά θα ντύσει την όλη κατασκευή με μαύρο μουσαμά. Τέτοιο "σκυλοσπιτοπάρκο" αμφιβάλλω αν υπάρχει δεύτερο σε ολόκληρη την υφήλιο!

Στις μέρες που ακολουθούν, ο Γιάννης εξελίσσεται σε τρανό “σκυλοκράτορα”, καθώς ασχολείται διαρκώς με το σκυλί, όλο χάδια και τρυφερότητα. Τόση τρυφερότητα δεν έχει δείξει ποτέ στον Χαρούλη· αυτόν τον μαλώνει και τον σφαλιαρίζει για ψύλλου πήδημα. Επιπλέον, αναγκάζει το παιδί να ανέχεται με το ζόρι τον σκύλο. Κάποια στιγμή που δεν πρόσεχαν, το κουτάβι γρατζούνισε “κατά λάθος” τον Χάρη στο πρόσωπο κι έκτοτε ο μικρός αποφεύγει το ζώο. Όμως, ο Γιάννης υποχρεώνει με το στανιό τον γιο του να χαϊδεύει το σκυλί και να παίζει μαζί του: Πιάνει το χεράκι του γιού του και το ακουμπάει με τη βία πάνω στο Rotweiler, ο μικρός αποστρέφει το βλέμμα με φόβο αλλά ο Γιάννης του πιάνει το κεφάλι και του το γυρίζει με το ζόρι, ώστε ο Χάρης να κοιτάζει το Λόκι. “Τι σκυλί, τι παιδί! Το δικό σου σκυλί το έχεις σαν το παιδί σου”, δηλώνει ο Γιάννης, μάλλον σοβαρά.

Παρασκευή, 15 Απριλίου 2011

Σήμερα ο Θανάσης αναχωρεί για Βερολίνο και Τσεχία, μαζί με τη φιλενάδα του τη Νιόβη, όπου θα μείνουν οκτώ μέρες.

Βρήκαν, λέει, φθηνό πακέτο 450 ευρώ το άτομο, που περιλαμβάνει αεροπορικά εισητήρια, ξενοδοχείο και φαγητό. Φυσικά, μαζί με τα υπόλοιπα έξοδα η δαπάνη θα ανέλθει συντηρητικά γύρω στα 1000 ευρώ το άτομο. Καθόλου άσχημα για κάποιον που εδώ και δυο μήνες είναι άνεργος και συνεχώς παραπονιέται για την αφραγκία του. "Του τα πληρώνει όλα η Νιόβη", τον δικαιολογεί η αδελφή μου.

Σημείωση: Το προηγούμενο ταξίδι στη Φινλανδία τον Νοέμβρη, το είχε πληρώσει (λέει) η προηγούμενη γκόμενα -*τι VIP πια, αυτός ο Νάσος!* Σαφώς, τίποτα τέτοιο δεν ισχύει. Απλά, οι Μαρκάκηδες διαθέτουν κρυφούς πόρους και μυστικές διασυνδέσεις -όπως η πλειονότητα των σύγχρονων ανθρώπων, άλλωστε...

Όσο για την Αλίκη: Τη Δευτέρα αναχωρεί για πενταήμερες διακοπές στα Τίρανα, όπου θα την φιλοξενήσει η Μόνα, καλή φίλη και μαθήτριά της. Δεν μπορώ να μη το πω: Μια μαθήτρια απέκτησε η αδελφή μου κι έχουν γίνει καρδιακές φιλενάδες. Εγώ παραδίδω ιδιαίτερα εδώ και δέκα χρόνια, αλλά οι πελάτες γενικά με αντιμετωπίζουν με ψυχρότητα, καχυποψία και δεσποτικότητα...

Κυριακή του Λαζάρου, 17 Απριλίου 2011

Εικόνες του Matrix: Μια 23χρονη κοπέλα, που έμενε με τους παππούδες της τρία στενά πιο κάτω από μας, χθες το πρωί σκότωσε τη γιαγιά και τη θεία της μετά από φοβερό καυγά. Η δολοφονία έγινε με μαχαίρι μόλις οι τρεις γυναίκες επέστρεψαν από την εκκλησία, όπου είχαν μεταλάβει για το Πάσχα. Η νεαρή ισχυρίζεται πως είδε μια δαιμονική μορφή να ξεπροβάλλει μέσα σ' ένα μεγάλο σταυρό που είχε η γιαγιά της στον τοίχο· αμέσως μετά άρχισε να βλέπει τις συγγένισσές της σαν δαίμονες και γι' αυτό όρμησε να τις σκοτώσει. Κατά τ' άλλα μιλά πολύ λογικά, λένε οι ψυχίατροι, ωστόσο δεν θα βρει ποτέ από το ψυχιατρείο γιατί αυτό μπορεί να το ξαναπάθει οποιαδήποτε στιγμή. Πάντως, η πρώτη φορά που το έπαθε ήταν αφού μετέλαβε *(κάτι μου θυμίζει αυτό...)*.

Όσοι γνώριζαν την κοπέλα, έχουν πέσει από τα σύννεφα.

Ο ανηψιός μου ο Θανάσης την ήξερε από παλιά και λέει πως δεν θα του περνούσε ποτέ από το μυαλό ότι ήταν σχιζοφρενής. Οι συνάδελφοί της στον φούρνο όπου δούλευε λένε πως ήταν “το καλύτερο παιδί”.

Κάποιοι έσπευσαν να αποδώσουν το έγκλημα στο ότι η κοπέλα είναι παιδί χωρισμένων γωνιών και πως η μητέρα της την έχει εγκαταλείψει. Ωστόσο, η αλήθεια είναι πως η νεαρή δεν ήθελε να ακολουθήσει τη μητέρα της στην Αμερική.

Ακόμη μια φορά, λοιπόν, φαίνεται πως η επίδραση της “αγίας κοινωνίας” δεν είναι τόσο “αγία” όσο πιστεύεται. Σίγουρα, πάντως, δεν προστατεύει από τις δαιμονικές επιρροές -μάλλον τις ενισχύει. *Κάτι ξέρουμε κι εμείς, εκ πείρας.* Φυσικά, κανένας καλός χριστιανός δεν συνδύασε τα γεγονότα, ότι δηλαδή η ξαφνική σχιζοφρένεια της κοπέλας και η ειδεχθής δολοφονία συνέβησαν αμέσως μετά την αγία κοινωνία, η οποία υποτίθεται ότι προστατεύει τους πιστούς από την επενέργεια του Σατανά. Κάτι πήγα να πω στη μαμά και στη Θεώνη αλλά είχαν έτοιμη τη δική τους βολική εξήγηση: “Έτσι ήθελε ο Θεός, οι δύο γυναίκες να πεθάνουν αμέσως αφού μετέλαβαν!” Αλληλούια...

The Blue Beam Project (Το Σχέδιο Γαλάζια Ακτίνα) είναι ένα όπλο νοητικού ελέγχου των ανθρώπινων μαζών. Πρόκειται για απόρρητο στρατιωτικό πρόγραμμα, το οποίο μπορεί να αλλοιώσει σοβαρά την λογική σκέψη, την αντίληψη και τη συνείδηση ενός ατόμου.

Το Project Blue Beam συνδέεται με τα προγράμματα HAARP στην Αλάσκα. Το HAARP είναι μία ειδική τεχνολογία, που αναλύει τα ανώτερα στρώματα της ατμόσφαιρας του πλανήτη. Όμως, η ίδια τεχνολογία μπορεί να χρησιμοποιηθεί

για να προβάλλει τεράστιες ολογραφικές εικόνες σε όλο τον ουρανό! Το "Σχέδιο Γαλάζια Ακτίνα" εκπέμπει ακτίνες υψηλής ενέργειας και είναι σχεδιασμένο για την προβολή ολογραφικών εικόνων (θρησκευτικού κυρίως περιεχομένου) στον ουρανό. Μπορεί να παρέχει οπτικό ερέθισμα χωρίς να υπάρχει κανένας ηλεκτρονικός δέκτης, οπότε το βλέπει ακόμη και κάποιος με μειωμένη όραση. Για την ακρίβεια, το σύστημα αυτό μπορεί να στείλει ηλεκτρονικά μηνύματα ακόμη και στους εγκεφάλους των τυφλών, έτσι ώστε ακόμη και αυτοί να βλέπουν το επιθυμητό ολόγραμμα!

Αλλά η ιστορία δεν τελειώνει εδώ: Το πρόγραμμα έχει επίσης τη δυνατότητα να προβάλλει ήχο και φωνή στο κεφάλι του ατόμου. Χάρη στη νέα υπερτεχνολογία των υπολογιστών, είναι δυνατό να στέλνονται μηνύματα μέσω δορυφόρων, τα οποία αλληλεπιδρούν με το μυαλό σας – για παράδειγμα θα ακούτε τη φωνή του "Θεού" να ανταποκρίνεται στις σκέψεις σας, ή θα βλέπετε τον Χριστό και τους αγίους στον ουρανό!

Το Blue Beam Project αναπτύχθηκε από επιστήμονες της NASA και περιλαμβάνει τέσσερα βήματα για την επιβολή της νέας πανθρησκείας, όπως απαιτεί η Νέα Τάξη Πραγμάτων:

1ον) Σεισμοί σε συγκεκριμένα σημεία του πλανήτη θα οδηγήσουν σε νέα αρχαιολογικά ευρήματα, που θα αποκαλύπτουν ότι έχουν παρανοηθεί βασικά δόγματα όλων των θρησκειών.

2ον) Με τη χρήση ηλεκτρομαγνητικών κυμάρων ELF, VLF, LF, θα επηρεάζεται η σκέψη και η αντίληψη των ατόμων, ώστε ο καθένας να πιστεύει ότι ο Θεός ή οι άγγελοι μιλούν μέσα του.

3ον) Προβολή πολλαπλών τρισδιάστατων ολογραφικών εικόνων σε όλο τον κόσμο, οι οποίες θα αναπαριστούν τη Δευτέρα Παρουσία, μιλώντας σε όλες τις γλώσσες.

4ον) Ηλεκτρονικές "υπερφυσικές" εκδηλώσεις θα δημιουργήσουν συγκεκριμένες ψευδαισθήσεις: Οι άνθρωποι θα πιστέψουν ότι επίκειται εξωγήινη εισβολή και ότι οι εξωγήινοι έχουν έρθει για να τους διασώσουν. Ιδίως οι Χριστιανοί θα διαδόσουν πως έτσι ξεκινά η Συντέλεια του Κόσμου με την

αναπόφευκτη έλευση του Αντίχριστου, ο οποίος υποτίθεται ότι διεισδύει και εισέρχεται παντού μέσω οπτικών ινών, ομοαξονικών καλωδίων, ηλεκτρικών και τηλεφωνικών γραμμών.

Οι ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες χαμηλής συχνότητας (ELF = ηλεκτρονική μαγεία) αποτελούν σημαντικό εργαλείο της σύγχρονης "πεφωτισμένης" ελίτ. Όταν οι ακτινοβολίες ELF χρησιμοποιούνται πάνω σε κάποιον, η νόηση και οι αισθήσεις του τροποποιούνται: Μπορεί, ας πούμε, να βλέπει πράγματα που δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα και οι άλλοι δεν είναι σε θέση να δουν, αλλά και ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά μπορεί να βιώνει διαφορετικά πράγματα. Επίσης, αυτές οι ακτινοβολίες μπορούν να κάνουν κάποιον άβουλο, παθητικό ή παράφρονα, χωρίς αυτός να το συνειδητοποιεί καν. Από την άλλη πλευρά, συχνά ο εγκέφαλος υψώνει ένα φυσικό τείχος προστασίας, ώστε να μπλοκάρει κάπως αυτές τις συχνότητες.

Τα παραπάνω είναι απίστευτα ωστόσο είναι δυνατόν να συμβούν. Την κατάλληλη στιγμή, η ελίτ θα χρησιμοποιήσει στο έπακρο αυτή την τεχνολογία για να ξεγελάσει τον κόσμο ότι τάχα ξεκινά η Δευτέρα Παρουσία. Στην καλύτερη περίπτωση, όλα αυτά αποτελούν μέρος μιας εκστρατείας παραπληροφόρησης, η οποία πιθανότατα κρύβει πίσω της ένα νέο σχέδιο παγκοσμιοποίησης...

Οι επιπτώσεις από τη στόχευση με ακτινοβολίες ELF μπορεί να διαφέρουν από άτομο σε άτομο, ανάλογα με το μήκος κύματος, την ρύθμιση συχνότητας, ή και τα δύο.

Τυπικά συμπτώματα .... *[μου συμβαίνει;]*

1. Μερική ή πλήρης απώλεια συγκέντρωσης ή μνήμης· μπλοκάρισμα του μυαλού για λίγα δευτερόλεπτα ή λεπτά *[ενίοτε]*
2. Ζάλη, σύγχυση, αδυναμία.
3. Νιώθετε μεγάλη κούραση· σας παίρνει ο ύπνος οπουδήποτε, μπορεί να κοιμάστε 12 με 20 ώρες.
4. Νιώθετε συνεχώς νευρικότητα, σα να έχετε καταναλώσει μεγάλες ποσότητες καφεΐνης.
5. Σοβαρή αϋπνία: Μπορεί να μένετε δυο ή περισσότερες νύχτες στη σειρά.

6. Βουητό, χτύποι στα αυτιά, περίεργοι ή επώδυνοι ήχοι, ή μουσική που δεν προέρχεται από καμία συσκευή αναπαραγωγής ήχου. *[ενίοτε βουητό]*
7. Αλλοίωση της γεύσης, μεταλλική γεύση μερικές φορές.
8. Συναισθηματική πίεση, έντονες σκέψεις που δεν βγάζουν πουθενά *[ενίοτε]*
9. Αίσθηση πίεσης στο κεφάλι. *[συχνά, στους κροτάφους]*
10. Ακούτε φωνές στο κρανίο, που δεν είναι δικές σας. *[σε όνειρα ή παραϋπνίες]*
11. Συχνές θεάσεις ΑΤΙΑ. Απλά γνωρίζετε πού να κοιτάξετε και να δείτε ένα... *[όχι ΑΤΙΑ, αλλά "σημεία"]*
12. Παραλύετε στο κρεβάτι, ενώ μια φωνή σας δίνει εντολές και δεν μπορείτε να αντισταθείτε. Παράλληλα, ίσως αισθάνεστε μια παρουσία πάνω από το κρεβάτι σας. *[σπάνια]*
13. Διαυγή ή συνειδητά όνειρα *[άλλοτε, συχνότερα]*
14. Λάμψεις φωτός σε διάφορα χρώματα *[ενίοτε]*
15. Υψηλή θερμοκρασία σώματος για αρκετή ώρα, που ξαφνικά πέφτει στα φυσιολογικά επίπεδα. Αυτό πολλές φορές στη διάρκεια της ημέρας. *[εξάψεις τη νύχτα]*
16. Έχετε «οράματα», βλέπετε «φαντάσματα», μπάλες φωτός, δαίμονες, αγγέλους, εξωγήινους, κλπ. *[υπναγωγικά οράματα φωτιάς]*
17. Αίσθηση αστρικής προβολής *[άλλοτε, συχνότερα]*
18. Σας πιάνει ταχυπαλμία ενώ είστε ακίνητος, χωρίς να κάνετε καμία δραστηριότητα *[συχνά, στο κρεβάτι]*
19. Βλέπετε μέσα από κλειστά βλέφαρα. *[οράματα φωτιάς]*
20. Ψυχικές εμπειρίες σε πολύ υψηλό επίπεδο, που περιλαμβάνουν επικοινωνία με εξωγήινα ή πνευματικά όντα. *[σπάνια]*

[Σύνολο: 15/20 – πιθανότατα, λοιπόν, αποτελώ στόχο ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας ELF]

* * * *

Μεγάλη Δευτέρα, 18 Απριλίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ, οι γονείς μου και η θεία Δόμνα βρισκόμαστε μέσα σ' ένα κόκκινο αμάξι που τρέχει. Σε μια στροφή, ένα λεωφορείο μας εμβολίζει αλλά τελικά εμείς συνεχίζουμε την πορεία μας. Ύστερα, ένα λευκό σκυλί ορμά στο δρόμο· στο λαιμό του έχει ανέβει ένα μαύρο ον που θυμίζει νυχτερίδα. Ξαφνικά, το μαύρο πλάσμα πιάνεται στα μαλλιά μου μα γρήγορα φεύγει.
"Τι ήταν αυτό;" ρωτάω τον πατέρα μου.
"Δεν ήταν τίποτα, ένα μαστεράκι", μου απαντάει.
"Τι;" απορώ, επειδή η ονομασία του ζώου μου θυμίζει ότι στ' αγγλικά master σημαίνει κύριος, αφέντης.
"Θα σου εξηγήσω αργότερα", μου κάνει η μαμά.

Σύντομα καταλήγουμε σ' ένα οικόπεδο. Αμέσως εισβάλλει ένα φορτηγάκι, μάλλον απειλητικό. Ανεβαίνουμε πάνω σε μια χαμηλή μάντρα, κάπου στο βάθος, μακριά από τον εισβολέα. Η θεία Δόμνα -πιο νέα, λεπτή και μελαχροινή- κάθεται δίπλα μου και με ρωτάει: "Έχεις, μήπως, την αίσθηση ότι έχεις μια ειδική αποστολή εδώ;"
"Ναι!" ομολογώ ξαφνιασμένη.
"Κι εγώ!" μου κάνει, μα εγώ δυσπιστώ.
"Εσένα η αποστολή σου είναι να μελετάς το Κακό στον κόσμο!" μου λέει με σιγουριά.
Και να το καταγράφω, συλλογίζομαι ικανοποιημένη...

Ερμηνεία: Εγώ και οι γονείς μου ανήκουμε στον ίδιο γονιδιακό τύπο, δηλαδή τον ανδρομέδιο, και γι' αυτό το λόγο στην πορεία της ζωής μας διαρκώς συναντάμε επικίνδυνα εμπόδια και αρνητικές επιρροές. Οι σκοτεινοί άρχοντες αυτού του κόσμου προσπαθούν να μας επηρεάσουν πνευματικά αλλά δεν τα καταφέρνουν. Όσο για τη δική μου "ειδική αποστολή εδώ", είναι όντως η αναφερόμενη...

Έκθεση της Καρολίνας σχετικά μ' ένα εμπορικό κέντρο που πρόκειται να κτισθεί στη θέση του κοντινού δάσους (μετάφραση από τ' αγγλικά): "Καταπληκτική ιδέα να κτισθεί εμπορικό κέντρο κοντά στην πόλη μας! Θα είναι σαν παράδεισος για τους τηνέιτζερς και τις γυναίκες! Βέβαια,

ενδιαφέρομαι και για το περιβάλλον μα αυτό είναι ήδη κατεστραμμένο και, σύμφωνα με το ημερολόγιο των Μάγια, σύντομα ολόκληρος ο πλανήτης θα καταστραφεί. Δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι γι' αυτήν την πληροφορία, όλοι όμως συμφωνούν ότι η μάχη για τη διάσωση του περιβάλλοντος έχει χαθεί. Έτσι, η γνώμη μου είναι να κόψουμε μερικά δένδρα ακόμη, να καταστρέψουμε και το ποτάμι, για να κτίσουμε το εμπορικό κέντρο. Με αυτό τον τρόπο θα προσελκύσουμε τουρίστες και θα βοηθήσουμε την οικονομία της χώρας (!)".

Σαφώς, το κορίτσι είναι "γκάου", ωστόσο αυτός ακριβώς ο τρόπος σκέψης έχει σήμερα πέραση. Οι "πτωχοί των πνεύματι θα κληρονομήσουν τη γη". Το λέει και η θρησκεία των προβάτων...

Κυριακή του Πάσχα, 24 Απριλίου 2011

Οικογενειακό τραπέζι έξω στη βεράντα. Ο Γιάννης έψησε παϊδάκια και μπριζόλες στη σχάρα. Θα μπορούσε να είναι μια ευχάριστη εμπειρία αν έλειπε ο Θανάσης, ο οποίος επέστρεψε από την Τσεχία στις 3 τα ξημερώματα. Το μεσημέρι κατέβασε από το διαμέρισμά του το laptop, ένα από τα stereo μηχανήματά του και δυο ηχεία, τα εγκατέστησε στη βεράντα και μας υποχρέωσε όλους ν' ακούμε αυτή την απαίσια μουσική (σαν ποδοβολητά και ουρλιαχτά δαιμόνων) που επικρατεί πλέον στα σύγχρονα κλαμπ. Έτσι, από τις 1:00 που συγκεντρωθήκαμε έως τις 6:00 το απόγευμα, μας ξεκούφανε με αυτή τη φρικτή μουσική στο διαπασών. Ωστόσο, κανείς από τους δικούς μου δεν παραπονέθηκε, παρόλο που δεν καταφέρναμε να αρθρώσουμε κουβέντα και μας έπιασε όλους πονοκέφαλος. Μονάχα η αδελφή μου του είπε να το χαμηλώσει κάποια στιγμή και ο Νάσος της έκανε το χατήρι κατά τις 5:30. Εγώ παραπονιόμουν από νωρίς αλλά ποιός με υπολογίζει εμένα;

Κατά τ' άλλα, όση συζήτηση μπόρεσε να γίνει περιστράφηκε γύρω από το νέο αμάξι που σκοπεύει να αγοράσει ο λόρδος Θανάσης παρόλο που δεν διαθέτει τα έξι χιλιάρικα που απαιτούνται, ενώ εξακολουθεί να είναι άνεργος. Θα πάρει δάνειο, λέει. Μήπως θα το πληρώνει και αυτό "η Νιόβη";

Ύστερα ο νεαρός έκανε μια σύντομη αλαζονική διάλεξη, υποστηρίζοντας ως ζηλωτής ότι:
“Τα προβλήματα οφείλονται πάντα στον εαυτό και ποτέ σε εξωτερικούς παράγοντες. Ο εαυτός του ανθρώπου είναι που επιλέγει αν θα ξεφύγει από ένα πρόβλημα ή όχι. Όποιος θέλει, βρίσκει λύση. Όσοι παραμένουν δυστυχισμένοι, είναι επειδή κατά βάθος τους αρέσει η δυστυχία. Κάθε άνθρωπος είναι άξιος της μοίρας του”. *Διδασκαλίες καθαρά σατανιστικές· από ποιόν “δάσκαλο” τις παπαγαλίζει;*
“Μόλις βρήκα ποιά δουλειά σου ταιριάζει, για να βγάλεις πολλά λεφτά: Γκουρού! Έχεις το στυλάκι που χρειάζεται: "Σκάσε, είσαι βλάκας, δεν ξέρεις τι λες", ότι χρειάζεται για να επιβάλλεσαι στους μαθητές!” του είπα σκωπτικά.
“Εγώ, γκουρού;” απόρησε ο ανηψιός. “Μπα, όχι...” το βούλωσε σκεπτικός.

Γενικά, πάντως, δεν μίλησα πολύ -δεν σήκωνε η ατμόσφαιρα. Σε κάποιο σημείο εξέφρασα τη γνώμη ότι δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε κανέναν, ούτε καν τους φίλους μας, και ο Γιάννης παραδόξως ενοχλήθηκε: “Όλο καχυποψία είστε, μόνο οι ηλίθιοι τα λένε αυτά!” Εδώ και αρκετό καιρό οι Μαρκάκηδες είναι όλο αλαζονία και προπέτεια. Δεν είναι να μιλάς μαζί τους.

Εντέλει, ο σταρ Νάσος έκλεισε τα κλαπατσίμπανα κατά τις 6:00 μα ξανάρχισε γύρω στις 8:00 το βράδι και συνέχισε ακάθεκτος μέχρι τις 11:00 τη νύχτα. Γενικά, μας υποχρεώνει να ακούμε τις απαράδεκτες μουσικές του περίπου 8-10 ώρες την ημέρα και κανείς δεν μιλάει, ούτε καν ο Γιάννης που κατοικεί ακριβώς από κάτω του. Όλοι προσαρμόζονται σαν πρόβατα στη στάνη. Ίσως και να γουστάρουν, βέβαια. Δεν είναι καν σε θέση να σκεφτούν τι τους αρέσει, απλώς υποτάσσονται αυτόματα στο πιο δαιμονικό μέλος της ομάδας. Αυτή είναι η ανθρώπινη φύση...

Τετάρτη, 27 Απριλίου 2011

Εδώ και κανένα μήνα η Καρολίνα έχει σοβαρέψει αναπάντεχα, μου έχει κόψει τα αστειάκια, τις εκμυστηρεύσεις

και τις σαχλομπηχτές. Σήμερα, πάντως, ενώ έλυνε μια άσκηση, μου πέταξε ξαφνικά: "Έχετε υπνωτικά χάπια στο σπίτι σας;"
"Πώς σου ήλθε αυτό τώρα; Όχι, δεν έχω. Γιατί ρωτάς; Μήπως έχεις προβλήματα ύπνου;"
"Όχι, ξεχάστε το".

Ξέρω πως υποφέρει από αϋπνίες εδώ και μήνες. Μου το έχει πει η ίδια. Μάλλον φταίει το ότι κάθε μέρα κάθεται στο Internet από τις 10:00 τη νύχτα ως τις 4:00 τα χαράματα, ενώ στις 7:00 πρέπει να ξυπνήσει για να πάει σχολείο.

Λίγο αργότερα, με ρώτησε χαρωπά πως λέγεται το "φάσωμα" στ' αγγλικά.
"Τι είναι πάλι αυτό; Εγώ δεν γνωρίζω την ορολογία των σημερινών νέων", της δικαιολογήθηκα εξίσου χαρωπά.
"Φάσωμα είναι το σεξ πάνω από τα ρούχα!" μου εξήγησε.
"Εγώ νόμιζα πως έχει να κάνει με το μεθύσι, όπως λέμε "έγινε φέσι"! Τέλος πάντων, δεν γνωρίζω την αντίστοιχη αγγλική λέξη", παραδέχθηκα χωρίς φόβο και πάθος.
Προφανώς, η μικρή δέχεται "πιέσεις" από τις παρέες της για να κάνει συγκεκριμένες υποχωρήσεις κι έχει χάσει το μπούσουλα.

Αφού τελείωσα το μάθημα, η Μαριάνθη με καθυστέρησε για λίγο στο χωλ και -δεν ξέρω γιατί- θεώρησε πως παρατηρώ τη μπλούζα της:
"Σας αρέσει η μπλούζα μου; Αν θέλετε, να σας τη χαρίσω!"
"Όχι, ευχαριστώ, δεν...!" ψέλισα αμήχανα.
"Εγώ για σας και στη φωτιά πέφτω!"
Δεν είμαστε καλά...

Κι ένα περίεργο ***"σημείον"***: Ακριβώς απέναντι από το σπίτι της Καρολίνας υπάρχει ένα βυσσινί αμάξι Alfa Romeo, ολόιδιο με του ανηψιού μου του Γιάννη. Διαφέρει μονάχα ο αριθμός του, 8367. Όμως, πριν λίγα χρόνια, η αδελφή μου είχε ένα αυτοκίνητο με αριθμό 8368!
Δεν υπάρχουν συμπτώσεις. Υπάρχει σχέδιο...

"Απόλυτο Κακό": *Αυτά τα βιβλία δεν προορίζονται να διαβαστούν από γήινους ανθρώπους. Θα διαβαστούν από την Ερχόμενη Φυλή...*

Θα διαβαστούν από Αυτούς που Έρχονται, τους Ανδρομέδιους ή Ελλ, και αυτοί βρίσκονται τεχνολογικά χιλιάδες χρόνια πιο μπροστά από τους γήινους. Σαφώς, δεν θα τους χρησιμεύσει ένας συνηθισμένος σκληρός δίσκος ή ένα USB από γήινο κομπιούτερ, ούτε κάποια γραπτά κείμενα σε γήινη γλώσσα.

Το πιο πλήρες κι έγκυρο “Απόλυτο Κακό” είναι αυτό που υπάρχει "τυπωμένο" μέσα στο μυαλό μου και αυτό θα διαβάσουν οι Ανδρομέδιοι. Αυτό θα τους χρησιμεύσει ως *αποδεικτικό δικαστικό στοιχείο* ενάντια στους Δρακονιανούς κλπ αποστάτες και τα υβρίδιά τους, όταν έλθει ο καιρός. Όμως, όσο περισσότερο γράφω κι επεξεργάζομαι τα γεγονότα στα αυτοβιογραφικά μυθιστορήματα “Απόλυτο Κακό”, τόσο περισσότερο ξεκαθαρίζει το υποσυνείδητό μου. Έτσι, όταν έλθει η ώρα, το “διάβασμα” θα είναι πιο εύκολο.

Πάντως, δεν αποκλείεται να με “πιάνουν” ακόμη και τώρα: Είμαι μια ανδρομέδια starseed και σίγουρα αυτό που κάνω εγώ με το “Απόλυτο Κακό” δεν το κάνουν πολλοί άνθρωποι πάνω στη γη: Γράφοντας τα ημερολόγιά μου, συλλέγω στοιχεία ως μάρτυρας κατηγορίας ενάντια στους ερπετοειδείς εξωγήινους άρχοντες και στα υβρίδιά τους που αποκαλούνται “άνθρωποι”. Φαντάζομαι ότι δεν θα 'ναι δύσκολο για τους τεχνολογικά υπερανεπτυγμένους Ανδρομέδιους να διαβάσουν την ξεκαθαρισμένη σκέψη ενός ομοίου τους εξ αποστάσεως!

Η ανδρομέδια ψυχή μου επαναστατεί διαρκώς ενάντια στην αφύσικη και άδικη τάξη πραγμάτων που έχουν επιβάλλει οι ερπετοειδείς στη γη. Γι' αυτό τα βλέπω όλα στραβά σ' αυτό τον κόσμο και κάνω συνεχώς αρνητικές (δηλαδή κριτικές) σκέψεις, κατηγορώντας τους πάντες και τα πάντα – πράγμα που, φυσικά, οι επικυρίαρχοι απεχθάνονται, γι' αυτό και λογοκρίνουν αυστηρά την σκέψη, απαγορεύοντας κάθε κριτική μέσω των θρησκειών τρόμου.

Παράλληλα, τα τελευταία είκοσι χρόνια έχει εξαπολυθεί μια απίστευτη προπαγάνδα από τις απειράριθμες πλέον αιρέσεις της Νέας Εποχής, σχετικά με την περιβόητη "θετική σκέψη" (= δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν μιλώ για το Κακό) και τον τελείως παράλογο "Νόμο της Έλξης", σύμφωνα με τον οποίο "Τα ομώνυμα έλκονται" -δηλαδή ακριβώς το αντίθετο από την αλήθεια! Τέτοιου είδους δοξασίες ήταν άγνωστες πριν από 20-30 χρόνια και σίγουρα δεν είναι καθόλου τυχαίο που έχουν ξεφυτρώσει τώρα σαν τα μανιτάρια.

Όλη αυτή η προπαγάνδα περί υποχρεωτικής θετικής σκέψης αποσκοπει στον στραγγαλισμό της φυσικής κριτικής ικανότητας των Ανδρομεδίων starseeds, την οποία οι Δρακονιανοί εγκληματίες και τα τσιράκια τους απεχθάνονται και τρέμουν -ενόψει μάλιστα της επικείμενης άφιξης των Ελλ...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2011):*** Εκτός από τα συνήθη υπναγωγικά οράματα φωτιάς, αυτό το μήνα είδα επίσης: φουσκωμένο ρυάκι, βροχή, σύννεφα που εκρύγνυνται, αμάξι που τρέχει, πράσινα φύλλα και τον αριθμό 531 (= ΚΟΛΑΣΙΣ). Καιρό είχε να φανεί κάτι τέτοιο. Επίσης, στις 27 του μήνα, σε κάποιο όνειρο είδα μια πινακίδα "Κόλαση 20" σαν σήμανση για πόλη. *Λεπτομέρεια: Η 21/12/2011 έρχεται σε 20 μήνες...*

Γενικότερα δεν είχα ιδιαίτερο πρόβλημα, μέχρι τη Μεγάλη Παρασκευή (22 Απρίλη) που συνόδεψα τη μητέρα μου στον Επιτάφιο το απόγευμα. Η εκκλησιαστική ατμόσφαιρα μου άρεσε και αποφάσισα να πάω και στην περιφορά το βράδι. Ξεκίνησα μόνη μου, όμως πριν φτάσω ένα στενό παρακάτω,

άκουσα πίσω μου τη φωνή του μπαμπά να με φωνάζει. Σκέφτηκε να έλθει μαζί μου για να μην περπατώ μόνη μου, είπε. *Τους έπιασε ξαφνικά ο πόνος*... Όταν φτάσαμε κατά τις 8:30, ο επιτάφιος δεν είχε βγει ακόμη, η εκκλησία ήταν τίγκα και περιμέναμε απέξω.

Η ώρα πήγε 9:00, 9:15, 9:30, ο επιτάφιος δεν έβγαινε με τίποτα. Στο μεταξύ, τον πατέρα μου τον έπιασε υπογλυκαιμία, οπότε τον έφερα στον σπίτι άρον-άρον, πριν σωριαστεί κάτω. Εντέλει, ο επιτάφιος βγήκε κατά τις 9:45 (πρωτοφανής αργοπορία) κι εγώ τον έχασα. *Ίσως ο Χριστός δεν με θέλει στην περιφορά του επιταφίου*, συλλογίστηκα. Όμως, το επόμενο πρωί, πήγα και κοινώνησα κιόλας.

Γιατί τά 'κανα όλα αυτά; Παρασύρθηκα, βέβαια, από το πνεύμα των ημερών, υπήρχε όμως κι ένας άλλος λόγος: Ενδόμυχα επιθυμούσα να ανακαλύψω πως κάνω λάθος σχετικά με τη θρησκεία, πως τα πράγματα δεν είναι τόσο σκατά όσο μου έχει αποδειχθεί, ώστε να αποκαταστήσω τη σχέση μου με το “θεό αυτού του κόσμου”.

Ωστόσο, από την ίδια κιόλας νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής τα οράματα φωτιάς επανέρχονται δριμύτερα, τουλάχιστον δυο φορές κάθε νύχτα! Δεν μπορώ να πω ότι φταίει η επίσκεψή μου στην εκκλησία γι' αυτό, πάντως δεν βοήθησε κιόλας. Μάλλον φταίει το ότι δεν παίρνω τα αντιεπιληπτικά χάπια εδώ κι ένα μήνα τώρα. Ξέρω γω;

Πιο αναλυτικά, μέσα στον Απρίλη είχα τα εξής επεισόδια:

Οράματα φωτιάς:	8	(+ σχηματοποιημένες φωτιές)
Όνειρα με φλόγες:	5	
Εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”:	2	(σε όνειρα)
	+2	(σε υπναγωγίες)
“παράδεισος”:	2	

* * * *

Σάββατο, 7 Μαΐου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σ' ένα δωμάτιο, πάνω σε νησί. Ξαφνικά, βλέπω να έρχεται τσουνάμι, η θάλασσα

σκεπάζει το νησί και το δωμάτιο όπου βρίσκομαι, αλλά δεν μπαίνει νερό μέσα. Την επόμενη στιγμή, μαζί με την Αλίκη είμαστε στη στεριά και προχωράμε προς ασφαλή περιοχή...

Βραδινή συνάντηση με τη Φιλιώ και την Ευγενία στο Σύνταγμα. Ο Νικήτας τελευταία δεν ακολουθεί -μέχρι κι αυτός μας έχει βαρεθεί. Ευχάριστο περιβάλλον, ωστόσο δεν κατάφερα να αποφύγω τη γνώριμη ανία, ενώ σύντομα παρατήρησα ξανά κάτι που έχω διαπιστώσει εδώ και πολύ καιρό: Μόλις πάω να εκφέρω γνώμη για το παραμικρό, η Ευγενία στραβομουτσουνιάζει την ήδη παραμορφωμένη μουτσούνα της, παίρνει απαξιωτικό υφάκι και υποστηρίζει με πάθος ακριβώς το αντίθετο απ' αυτό που λέω.

Το αποψινό παράδειγμα: “Η θέα του ορού στα νοσοκομεία μου φέρνει ανατριχίλα. Δεν θα υπέφερα με τίποτα μια βελόνα συνεχώς περασμένη στο χέρι μου. Ελπίζω να μη χρειαστεί ποτέ να εισαχθώ σε νοσοκομείο!” είπα σε μια στιγμή.
“Αυτό να μη το λες! Δεν είναι τίποτα ο ορός, μπορεί να χρειαστεί κάποτε, είναι μάλλον ευχάριστο!” μου πέταξε νευρικά η Ευγενία, στραβώνοντας τη μούρη της. Τι να πω; Ο καθένας όπως τη βρίσκει...

Επιπλέον, παραήταν έκδηλο σήμερα: Οι δυο τους φρόντιζαν να είναι συνεχώς βυθισμένες πίσω στις καρέκλες τους μιλώντας χαμηλόφωνα, ενώ εγώ έπρεπε σχεδόν να σκαρφαλώνω πάνω στο τραπέζι για να μπορώ να ακούω τι λένε. Είμαι πλέον πεπεισμένη ότι το κάνουν επίτηδες.

Όταν ήλθε η ώρα κι έφυγε η Ευγενία για να προλάβει το τελευταίο λεωφορείο, η Φιλιώ άρχισε ξαφνικά να μου μιλάει για μια φίλη της που γράφει ωραία ποιήματα, έχει κερδίσει σε αρκετούς διαγωνισμούς κι έχει πάρει νόμπελ! Αυτό το τελευταίο μου το επανέλαβε δυο-τρεις φορές για να το εμπεδώσω. Αρχικά ξαφνιάστηκα και απόρησα, γιατί να μου πετάξει η Φιλιώ μια τέτοια μπαρούφα. Μετά σκέφτηκα ότι μάλλον έχει μάθει με κάποιο τρόπο ότι εγώ γράφω και ήθελε να με πικάρει. Όπως και να 'χει, κρίνω ότι δεν αξίζει τον κόπο να ασχολούμαι με τέτοια άτομα. Είναι καιρός να τις ξεφορτωθώ σιγά-σιγά. Προς το παρόν, όμως, θεώρησα σκόπιμο να εκφράσω

το θαυμασμό μου για τη “νομπελίστρια”...

Φεύγοντας από την καφετέρια, πριν χωρίσουμε για να πάω εγώ στη στάση του λεωφορείου και η Φιλιώ στο μετρό, έβγαλε ένα τσιγάρο και το κάπνισε όλο εκεί, στη μέση του δρόμου, ενώ αερολογούσαμε κι εγώ ανησυχούσα μήπως χάσω το λεωφορείο. Εντέλει, το πρόλαβα στο τσακ.

Κυριακή, 8 Μαΐου 2011

Σήμερα έτυχε να φύγουμε μαζί με την Καρολίνα μετά το μάθημα. Μόλις βγήκαμε έξω, αυτή πετάχτηκε στη μέση του δρόμου, ενώ εγώ έμεινα στο πεζοδρόμιο. Σκέφτηκα ότι με βαριόταν και ότι προτιμούσε να προχωρήσει μόνη της, όμως μετά είδα πως με περίμενε. Πήγα κοντά της και περπατήσαμε για λίγο μαζί, στη μέση του δρόμου, ώσπου ακούστηκε πίσω μας ένα αμάξι. “Δεν πάμε στην άκρη, μη μας φάει κανένας μπαμπέσικα;” πρότεινα. Με ακολούθησε στο πεζοδρόμιο, ώσπου το αμάξι προσπέρασε. Αμέσως μετά, η Καρολίνα ξαναπετάχτηκε καταμεσής στο δρόμο κι εγώ αναγκάστηκα να τη συνοδέψω για λίγο ακόμη, ώσπου εκείνη με αποχαιρέτησε κι έστριψε στο επόμενο στενό, συνεχίζοντας να περπατά καμαρωτή ακριβώς στη μέση του δρόμου!

Έχω συναντήσει πολλές ανεγκέφαλες “ντίβες” στη ζωή μου, όμως καμία τόσο αρρωστημένη ώστε να θέλει να είναι το επίκεντρο της προσοχής ακόμη κι όταν περπατά στους δρόμους, φροντίζοντας να περπατά πάντα στη μέση, με κίνδυνο της σωματικής της ακεραιότητας...

Κατά τ' άλλα, παλιά μου τέχνη κόσκινο: Εδώ και λίγες μέρες έχω αναλάβει να δακτυλογραφήσω και να διορθώσω την ποιητική συλλογή της Μόνας Μπόκο, “Διλήμματα”, έναντι αμοιβής 100 ευρώ. Η Μόνα είναι φίλη της αδελφής μου και θα βάλει το όνομά μου στο βιβλίο, λέει...

Πέμπτη, 12 Μαΐου 2011

☺ Από τον περασμένο Νοέμβρη κρατάμε τον Χαρούλη μέχρι το απόγευμα, γύρω στις τρεις φορές τη βδομάδα, επειδή η μητέρα του πηγαίνει στο πανεπιστήμιο για να σπουδάσει

λογιστικά. Σήμερα τον τάισα, τον άλλαξα, παίξαμε μαξιλαροπόλεμο και τον πήραμε στο σούπερ μάρκετ μαζί με την αδελφή μου. Το μεσημέρι ξαπλώσαμε στο κρεβάτι μου μαζί με τον μικρό και τη μαμά, η οποία του είπε παραμύθι για να τον κοιμήσει. Ο Χάρης είχε όρεξη για παιγνίδια: Μου χτυπούσε τα χέρια παλαμάκια, με χάιδευε στο κεφάλι, μου έδινε φιλιά στους ώμους και στην πλάτη, όλο γλυκύτητα. Ερχόταν όλο και πιο κοντά μου, ώσπου με στρίμωξε στην άκρη του κρεβατιού. Παρόλα αυτά, με πήρε ο ύπνος για καμιά ώρα. Ο μικρός, όμως, έφαγε τσιμπιά από τη μητέρα μου για να πεισθεί να καθήσει φρόνιμα και να κοιμηθεί...

Σάββατο, 14 Μαΐου 2011

Έξοδος με την παρέα για καφέ στην καφετέρια Peros στο Κολωνάκι. Η Ευγενία μας κέρασε για τα γενέθλιά της κι εμείς της φέραμε δώρα. Αυτή τη φορά ήταν και ο Νικήτας μαζί, ο οποίος τελικά εξισορροπεί την παρέα χάρη στην αθωότητα και την ηρεμία του. Σα να μου φαίνεται πως είναι πιο έξυπνος κι ενδιαφέρων από τις άλλες δύο, οι οποίες δεν είναι σε θέση να μιλήσουν για κανένα θέμα πέρα από τα ψώνια, το facebook και τα κινητά. Όποτε τολμώ να μιλήσω, είτε με αγνοούν είτε μου φέρνουν ηλίθιες αντιρρήσεις. Κάποτε τις θεωρούσα απλά βαρετές, όμως τώρα βλέπω ότι είναι ανεγκέφαλες και κομπλεξικές, ενώ κάνουν και τις ξύπνιες...

Απόψε ο Νικήτας μας έφερε σοκολάτες με γέμιση καρύδα. Η Φιλιώ φαγώθηκε να μάθει ποιές σοκολάτες μου αρέσουν. Εγώ απάντησα ότι μου αρέσουν όλες. Εκείνη με ρώτησε επίμονα αν μου αρέσει η καρύδα. Μόλις απάντησα καταφατικά, η κυρία μόρφασε προκλητικά. “Σιχαίνομαι την καρύδα”, επανέλαβε δυο-τρεις φορές για να το εμπεδώσω. Ο καημένος ο Νικήτας σηκώθηκε, πήγε στο κοντινό περίπτερο και της αγόρασε άλλη σοκολάτα, με διαφορετική γέμιση!

Αργότερα η Φιλιώ παραπονέθηκε ότι μια φίλη της, η 47χρονη Νίτσα, την αποφεύγει εδώ και μήνες· παράλληλα διαδίδει ότι τά 'χει φτιάξει μ' έναν νεαρό αστυνομικό, ενώ η Φιλιώ που είναι πολύ μικρότερή της και δουλεύει πολλά χρόνια

στην Αστυνομία δεν έχει βρει κανέναν. Εγώ εξέφρασα τη γνώμη πως η Νίτσα (μαυροφόρα, μαζεμένη και όχι ιδιαίτερα κοκέτα) δεν είναι από τις γυναίκες που τα φτιάχνουν με νεαρούς. Παραδόξως, η Φιλιώ αρπάχτηκε αμέσως: "Γιατί, δεν τη θεωρείς ικανή;" μου πέταξε άγρια. Έχει αρχίσει να μου τη δίνει άσχημα η όλη κατάσταση με δαύτες...

Ακόμη, απόψε συνειδητοποίησα ότι όποτε βγαίνουμε, η Φιλιώ όχι μόνον αργεί στο ραντεβού μισή ώρα τουλάχιστον αλλά στο τέλος της βραδιάς, αφού έχει αποχωρήσει η Ευγενία, φροντίζει να με καθυστερεί με διάφορους τρόπους ώστε να χάνω το λεωφορείο μου: Πότε αργεί να σηκωθεί από την καρέκλα, πότε χρονοτριβεί στις βιτρίνες, πότε σταματά στη μέση του δρόμου για να καπνίσει, κλπ. Συχνά το χάνω για λίγα λεπτά και αναγκάζομαι να περιμένω μισή ώρα μέχρι νά 'ρθει το επόμενο. Ως πρόσφατα πίστευα ότι αυτά τα κάνει από ανοησία, όμως τώρα υποψιάζομαι ότι τα κάνει επίτηδες.

Αυτή τη φορά, τις παρακάλαγα από τις 11:00 να φύγουμε για να προλάβουμε τα λεωφορεία των 11.30 που περνούν από το Σύνταγμα, ωστόσο μέχρι να σηκωθούν και να κουνηθούν οι λαίδες, η ώρα πήγε 11.20. Τότε, η Φιλιώ κοίταξε το ρολόι της και είπε: "Εντάξει, το δικό μας λεωφορείο περνάει στις 11.40, θα προλάβουμε δεν θα τρέχουμε!"
"Θα τρέχουμε, αλλά τι να κάνουμε", της απάντησα.
Ύστερα οι δυο τους χρονοτριβούσαν σε όλες τις βιτρίνες καθώς κατηφορίζαμε την οδό Κανάρη, οπότε έχασα τελικά το λεωφορείο μου για ένα λεπτό...

Το ιστορικό της γνωριμίας μας δεν είναι καθόλου ευοίωνο: Γνώρισα τις δυο τους στις αρχές του 2006 μέσω αλληλογραφίας, σε μια πολύ αρνητική φάση της ζωής μου, μετά από μια τρομερή πτώση σε μεταφυσικό και πνευματικό επίπεδο. Ήταν η εποχή που εγκατέλειψα την Υπέρτατη Τελετουργία, έτρεχα σε παπάδες και βίωνα *"σημεία της κόλασης"* σε κάθε μου βήμα. Από τότε που άρχισα να βγαίνω μαζί τους άσπρη μέρα δεν έχω δει, αντίθετα πηγαίνω από το κακό στο χειρότερο: Μετά τα *σημεία* ήλθε το *εφιαλτικό μήνυμα* και αργότερα τα υπναγωγικά *οράματα φωτιάς*. Παράλληλα, επαγγελματικά και

οικονομικά βρίσκομαι σε διαρκή ύφεση.

Σαφώς, δεν έχω καμία ένδειξη ότι η Φιλιώ και η Ευγενία μου κάνουν μάγια. Ωστόσο, αυτά τα άτομα είναι λίγο-πολύ ανάπηρα, άρα φυσιολογικά συντονίζονται με εξαιρετικά αρνητικές δονήσεις. Με δύο λόγια, τις θεωρώ γρουσούζες. Όσο είμαι μαζί τους δεν πρόκειται να δω τίποτα καλό.

Πέρα απ' αυτά, η παρέα αυτή είναι η πιο βαρετή που είχα ποτέ. Όποτε είναι να τις συναντήσω, αισθάνομαι δυσφορία, σαν να πρόκειται για καμιά τρομερή αγγαρεία! Η συνάντηση μαζί τους σημαίνει 7ωρη ταλαιπωρία (πέρα-δώθε στην Αθήνα) και ανυπόφορη ανία για μένα. Δεν θα μου λείψουν καθόλου, ούτε έχω να θυμηθώ κάτι από αυτές. Από όλες τις άλλες παρέες που είχα στο παρελθόν, ακόμη και από αυτές που με πρόδωσαν με το χειρότερο τρόπο, όλο και κάτι έχω να θυμηθώ: κάποιες εκδρομές, ορισμένες ενδιαφέρουσες συζητήσεις, μερικά παιγνίδια “Magic” κλπ. Από τη Φιλιώ και την Ευγενία δεν έχω τίποτα να θυμηθώ, εκτός από ανιαρές εξόδους στις ίδιες και τις ίδιες καφετέριες εδώ και πεντέμισι χρόνια.

Τρόπος Δράσης: Από τον Σεπτέμβρη θα τους λέω ότι τάχα έχω πάρα πολλά μαθήματα, που με απασχολούν και τα απογεύματα του Σαββατοκύριακου. *Αν θέλεις ένα ψέμα να γίνει πιστευτό, πρέπει να βρίσκεται όσο το δυνατόν πιο κοντά στην αλήθεια.* Προβλέπω, πάντως, ότι θα έχω επίμονο κυνήγι από τη Φιλιώ. Δεν θα την ξεφορτωθώ έτσι εύκολα, εφόσον είναι ψυχοπαθής: Ναι μεν με περιφρονεί και με κοροϊδεύει, θέλει όμως να ασχολούμαι μαζί της. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, διατηρεί επαφές με εκατοντάδες βαρεμένα άτομα απ' όλη την Ελλάδα -μέσω αλληλογραφίας, facebook και sms- ώστε να μη νιώθει παραμελημένη. Ορισμένοι απ' αυτούς, όπως ο Βίκτωρας και ο Νίκος, αποφεύγουν συναντήσεις μαζί της αλλά και με την παρέα μας, έχοντας ως μόνιμη δικαιολογία τον υπερβολικό φόρτο εργασίας ακόμη και τα βράδια του Σαββατοκύριακου.

Πιθανότατα, πάντως, κάνει και άλλα πράγματα η υπερκοινωνική Φιλιώ: Εκείνη η γυμνόστηθη φωτογραφία της που βρέθηκε (τυχαία;) στη σελίδα facebook του ανηψιού μου σημαίνει πολλά...

Πέμπτη, 19 Μαΐου 2011

Ψυχική Εμπειρία: Ενώ ονειρεύομαι, βλέπω μπροστά μου ακανόνιστα σχήματα σε διάφορα χρώματα, κυρίως σε αποχρώσεις του μπλε. Ένα σχήμα κάθε φορά, μέσα σε λευκό φόντο. Συλλογίζομαι πως κάποιοι προβάλλουν αυτές τις εικόνες στο μυαλό μου. Τώρα παρακολουθώ την βιντεοταινία "Firestarter" μαζί με τον ανηψιό μου το Γιάννη αλλά αναγκάζομαι να αποστρέφω συχνά το πρόσωπό μου για να μη βλέπω τις αφύσικα πολυάριθμες σκηνές φωτιάς που έχει...⇧

Το απόγευμα είχα μάθημα μιας ώρας με την Καρολίνα, μόνο προφορικά. Το περασμένο Σάββατο έδωσε γραπτά για το Lower του Michigan. Όπως με πληροφόρησε η ίδια, παρά λίγο να μπει σε λάθος αίθουσα και τη γλύτωσε τελευταία στιγμή, όταν βρέθηκε κάποιος και της έδειξε που ακριβώς πρέπει να πάει. “Μόνο εγώ θα μπορούσα να το πάθω αυτό!” παραδέχτηκε.

Επίσης, τόσους μήνες που κάνουμε μάθημα, δεν είχε καταλάβει πόση ώρα διαρκεί το διαγώνισμα! Δεν θυμόταν τι της είχα πει τόσες φορές, ούτε είχε κοιτάξει τη διάρκεια που αναγράφεται σε όλα τα Practice Tests! Όση ώρα έγραφε η μικρή, οι γονείς της αδημονούσαν επειδή νόμιζαν πως θα τελείωνε σε δυο ώρες αντί δυόμισι που είναι το σωστό. Όταν ενημερώθηκε για τη σωστή διάρκεια από άλλους γονείς, η Μαριάνθη θύμωσε μαζί μου: “Θα τη σκοτώσω την κυρία Υβόννη!” μου είπε ότι έλεγε συνεχώς -πάντα έτοιμη να μου επιρρίψει ευθύνες για το παραμικρό. Εγώ της εξήγησα ψύχραιμα ότι το τεστ διαρκεί περίπου 2 ώρες χωρίς το Listening και ότι αυτά τα είχαμε πει χιλιάδες φορές με την Καρολίνα.

Αναχωρώντας, έτυχε να έλθει ο σύζυγος μαζί μου στο ασανσέρ. “Η Καρολίνα βγήκε ενθουσιασμένη από την αίθουσα. Της φάνηκαν όλα πιο εύκολα από αυτά που κάνατε μαζί”, μου είπε ήρεμα.

“Κι εγώ την είδα ικανοποιημένη, άρα πιθανότατα έχει περάσει”, επανέλαβα όσα είχα πει και στη Μαριάνθη.

“Ξέρω που βρίσκομαι. Δεν έχει περάσει!” μου αντέταξε εκείνος χαμογελαστά.

Πήγα να τον ενθαρρύνω για το αντίθετο αλλά με πρόλαβε: “Μην τρομάξετε!”
“Εγώ; Γιατί;” ρώτησα αυθόρμητα.

Δεν έλαβα απάντηση αλλά κατάλαβα πως εννοούσε τα ουρλιαχτά της γυναίκας του σε περίπτωση που η ιδιοφυία αποτύχει στις εξετάσεις. Τέλος πάντων, εννέα μήνες μπαινοβγαίνω στο σπίτι τους και αυτές είναι οι μόνες κουβέντες που έχω ακούσει από τον πατέρα της Καρολίνας. Τα μόνα σωστά, λογικά και σταράτα λόγια, που έχω ακούσει εκεί μέσα...

Κυριακή, 22 Μαΐου 2011

Εν όψει της επικείμενης βραδινής ταλαιπωρίας, το πρωί ζήτησα τη συμβουλή των Νεράιδων. Η κάρτα που μου έπεσε ήταν η “Αυτοπεποίθηση”, δηλαδή: Να μην επιτρέπω σε αρνητικούς ανθρώπους να υπονομεύουν την αυτοπεποίθησή μου. Μόνη μου έχω όλα όσα χρειάζομαι. Δεν έχω ανάγκη κανέναν. *Ταιριάζει γάντι...*

Εντέλει βρεθήκαμε όλοι μαζί στην καφετέρια "Οιωνός", στην Πλάκα. Αυτή τη φορά μας κέρασε η Φιλιώ για τα γενέθλιά της κι εμείς της φέραμε δώρα. Ως συνήθως, εγώ κάθησα πλάι στο Νικήτα και η Φιλιώ πλάι στην Ευγενία. Επί μία ώρα κι ένα τέταρτο οι δυο κυρίες είχαν γύρει πίσω στις καρέκλες τους και συνομιλούσαν χαμηλόφωνα μεταξύ τους χωρίς να δίνουν καμία σημασία σε μένα και το Νικήτα, σαν να μην υπήρχαμε. Ούτε εγώ, όμως, τους έκανα τη χάρη να πέσω πάνω στο τραπέζι, όπως έκανα ως πρόσφατα, για να εκλιπαρήσω λίγη από την προσοχή τους. Αντίθετα, συνομιλούσα με το Νικήτα, ο οποίος με εξέπληξε με την παρατηρητικότητά του:
“Ξέρεις τι βλέπω; Τόση ώρα μιλάνε αυτές οι δύο μεταξύ τους και σένα σ' έχουνε ξεχάσει!” μου είπε.
“Το πρόσεξες, βλέπω!” απόρησα αυθόρμητα.
“Ναι”, γέλασε καλοκάγαθα. “Κι έχω παρατηρήσει κι άλλα πράγματα!”
“Δηλαδή;”
“Να, κάθε φορά που αποχαιρετιόμαστε, εμείς οι δύο χωρίζουμε κανονικά, αυτές όμως όλο σου λένε: "Χάρηκα που βρεθήκαμε

και τα είπαμε Υβόννη, είχαμε τόσα να πούμε", ενώ όση ώρα καθόμαστε δεν σου μιλάνε σχεδόν καθόλου!”
“Έχεις δίκιο!” αναφώνησα, συνειδητοποιώντας ότι αυτή τη λεπτομέρεια εγώ δεν την είχα προσέξει.
“Και η Φιλιώ, κάθε φορά πριν φύγουμε, όλο σου πιάνει τα μαλλιά και σου λέει: Υβόοοοννη μου, τι ωραία που είναι τα μαλλααάκια σου!”
“Πράγματι!” συμφώνησα κι εντυπωσιάστηκα που ο Νικήτας το έχει προσέξει αυτό. Το συγκεκριμένο γεγονός το έχω παρατηρήσει κι εγώ μα το περνάω στο ντούκου, έστω κι αν έχω πικρή πείρα από τέτοια χάδια στα μαλλιά μου (πχ από τη Σταυράκαινα, τότε που δούλευα στην Παγγαία).

Έπειτα μίλησα στο Νικήτα για όλη αυτή την επιτηδευμένη αργοπορία στις βιτρίνες, κάθε φορά όταν τελειώνουμε και πηγαίνουμε προς τη στάση του λεωφορείου. Συμφώνησε γελώντας. Ύστερα, εκείνος μου είπε ότι οι άλλες δυο συναντιούνται συχνά μεσοβδόμαδα, ενώ τηλεφωνιούνται και τα βράδια. Εγώ του εξήγησα ότι έτσι κι αλλιώς δεν μπορώ να τις συναντώ τις καθημερινές επειδή έχω μαθήματα. “Οπότε, δεν τις παρεξηγείς”, κατέληξε.

Κάποια στιγμή, εκεί που δεν το περίμενα πια, η Ευγενία μου απηύθυνε το λόγο, μιλήσαμε για κανένα τέταρτο και μετά πάλι απορροφήθηκε με την Ευγενία. Τέλος πάντων, στις τρεις ώρες που μείναμε μαζί, αν μίλησα με τις “φιλενάδες” μου μισή ώρα συνολικά, είναι ζήτημα. Ευτυχώς που ήταν μαζί μας ο Νικήτας και μου έκανε λίγη παρέα. Οι κυρίες πρέπει να φάνε σουτ επειγόντως. Τελικά, μονάχα ο Νικήτας θα μου λείψει...

Γενικά, πρέπει σύντομα να απαλλαγώ από ορισμένα παράσιτα. Δύσκολη δουλειά μα πρέπει να γίνει. Θα πρέπει να εκτελέσω λεπτούς χειρισμούς, καθώς ο κόσμος έχει αλλάξει: Δεν είναι πια όπως κάποτε, που άλλαζα φίλους και δουλειές χωρίς πολλές δικαιολογίες και βαβούρα. Τώρα κυκλοφορεί πολλή ψυχοπάθεια: Από τη μία σε κοροϊδεύουν και σε περιφρονούν και από την άλλη δεν σε αφήνουν να φύγεις. Θα πρέπει, λοιπόν, να δείξω ιδιαίτερη εφευρετικότητα και αποφασιστικότητα...

Τρίτη, 24 Μαΐου 2011

☺ Εδώ και λίγο καιρό, ο Χαρούλης βγάζει έξω το πουλί, το παίζει κανονικά και μετά τρέχει και το ακουμπάει στο μπούτι μου, είτε στης μαμάς μου, είτε στου μπαμπά μου!

Σήμερα το πρωί, ξαφνικά με αποκαλεί "γυναίκα" και μου φιλάει πονηρά το μπράτσο. Εγώ τον κατσαδιάζω, αυτός ζητάει "αγκαλίτσα", κάνει ότι κλαίει αλλά γελάει, μου κατεβάζει το ντεκολτέ και μου δαγκώνει ελαφρά το στήθος. Αν τον άφηνα, θα δάγκωνε κι άλλο. Τον μαλώνω και τον κατεβάζω κάτω. "Ο Χάρης δεν έχει ταμπού", λέει ο Νάσος όταν του διηγούμαι τα κατορθώματα του ανηψιού του.

Τώρα έχουμε ξαπλώσει για μεσημέρι και ο Χάρης με στριμώγνει ξανά στις άκρες του κρεβατιού -πότε στη μία, πότε στην άλλη. Στο τρίτο παραμύθι που του λέω, έχει αποκοιμηθεί. Ξυπνά ύστερα από μιάμιση ώρα, πέφτει αμέσως πάνω μου και παραλίγο να μου σπάσει τη μύτη. Κάποια στιγμή βγάζει το πουλί έξω, μετά θέλει να μου πιάσει το στήθος και φωνάζει "Τα βυζιά σου!". Τον μαλώνω, ηρεμεί και ακουμπάει το κεφάλι του στο μαξιλάρι μου.

Παρασκευή, 27 Μαΐου 2011

☺ Είναι μεσημέρι και βάζω τον Χαρούλη να ξαπλώσει στο κρεβάτι μου. Φοράω το νυχτικό μου με προσοχή, μην τυχόν και πονηρευτεί το νήπιο. Εκείνος όμως βγάζει έξω την πούλα, αρχίζει να την παίζει και μου φωνάζει γελαστά:

"Έλα εδώ, είσαι κακιά! Είσαι κακιά!"

"Θά 'ρθω να σε δείρω!" του λέω.

Ύστερα φωνάζω τη μητέρα μου, η οποία παίρνει αυστηρό ύφος και κάνει τάχα να του κάψει το πουλί μ' έναν αναπτήρα. Ο Χάρης μαζεύεται φοβισμένος.

Τελικά, ξαπλώνω δίπλα του. "Αγκαλίτσα", μου λέει. Ξεκινώ να του πω παραμύθι, όμως ο νεαρός με ταράζει στα παιγνιδιάρικα κλωτσομπουνίδια για κανένα τέταρτο, ώσπου έρχεται και τον παίρνει η μητέρα μου. Τον κοιμίζει μέσα σε πέντε λεπτά, στον καναπέ του σαλονιού, με την απειλή της

τσιμπιάς και του λύκου.

Μετά από σύντομη συζήτηση με τη σύζυγο του Γιάννη, καταλάβαμε ότι το παιδί έχει γίνει ερωτύλος επειδή κοιμάται ακόμη με τους γονείς του και παρακολουθεί μαζί τους στην τηλεόραση τσόντες. Εξυπνάδες του Γιάννη, που νομίζει ότι με αυτό τον τρόπο θα κάνει το γιο του άντρα από τώρα...

Τρίτη, 31 Μαΐου 2011

☺ Τα γενέθλια του Χάρη (1η Ιουνίου) τα γιορτάσαμε σήμερα το βράδι. Ο μικρός ξετρελάθηκε με το μπαλόνι Spiderman που του έφερα. Οι γονείς και τα αδέλφια της μαμάς του ήλθαν όλοι με άδεια χέρια. Η αδελφή μου απουσίαζε επειδή δούλευε ως αργά. *Πώς έτσι, αφού λύνει και δένει στα "Τρία Κυκλάμινα"; Γιατί δεν ζήτησε άδεια για απόψε;* Εντέλει η κυρία κατέφθασε αργά, μετά τις 10:30, αφού εγώ είχα αποχωρήσει.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2011):*** Μέχρι τις 4 του μήνα τα νυχτερινά μου προβλήματα εξακολουθούν να χειροτερεύουν. Αποφασίζω να ελέγξω πιο προσεκτικά το καθημερινό μου ημερολόγιο και διαπιστώνω πως τις ημέρες Πέμπτη και Κυριακή δεν έχω υπναγωγικά οράματα φωτιάς σχεδόν ποτέ. Γιατί άραγε; Επειδή Τετάρτη και Σάββατο κάνω το μπάνιο μου! Λίγο αργότερα ζητώ συμβουλή από τις Κάρτες των Νεράιδων και μου βγαίνει η κάρτα με τίτλο "Το Πρόβλημα Έχει Λυθεί". Έτσι, στο εξής καθιερώνω να μπανιάρομαι καθημερινά. Τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς ελαττώνονται αμέσως σε συχνότητα και οι φλόγες φαίνονται συνήθως σχηματοποιημένες και ακίνητες. Ωστόσο, η βελτίωση δεν είναι επαρκής, οπότε από τις 24 Μάη ξαναρχίζω τα χάπια Pirantal, 50 mg κάθε βράδι. Οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς μειώνονται ακόμα πιο πολύ.

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα τις παρακάτω ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	5
Όνειρα με φλόγες:	6
Εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση":	1 + 5 (σε υπναγωγίες)
"heaven"	1 (υπναγωγική παραίσθηση)

Σάββατο, 4 Ιουνίου 2011

! Πολύ πνεύμα αντιλογίας μας προκύπτει τελευταία η Θεώνη: Εδώ και κανένα χρόνο, φροντίζει να μου φέρνει ηλίθιες αντιρρήσεις στην παραμικρή άποψη που θα εκφέρω. Για παράδειγμα, δεν τολμώ να πω ότι ψωνίζω από το τάδε μαγαζί και η Θεώνη πετάγεται αμέσως και αναγγέλλει με ύφος ειδήμονος ότι το εν λόγω μαγαζι είναι επικίνδυνο για τη δημόσια υγεία. Ως τώρα δεν την παρεξηγούσα επειδή, όπως λέγεται συχνά, "είναι μια αγράμματη γυναίκα που δουλεύει από μικρή σαν καθαρίστρια για να ζήσει, άρα έχει το ακαταλόγιστο..."

Σημερα το πρωί, καθόμασταν στη βεράντα και συζητούσαμε περί φρούτων και ζαρζαβατικών (τι άλλο να πεις με τη Θεώνη;), ενώ η μητέρα μου είχε μπει για λίγο στο σπίτι. Κάποια στιγμή εγώ δήλωσα ότι "τα άσπρα μούρα δεν μου αρέσουν, προτιμώ τα μαύρα"· εκείνη, αφού εξέφρασε αντίθετη γνώμη, ξαφνικά αναφώνησε: "Άσπρα μούρα μαύρα μούρα είσαι μια παλιοχαμούρα! Μα ποιός το έλεγε αυτό;" πήγε να το μπαλώσει αμέσως μετά. Έμεινα άναυδη από το θράσος της αλλά αμέσως απέδωσα τη βρισιά στη χαζομάρα και στην αγραμματοσύνη της, ως συνήθως.

Γενικότερα, πρόκειται για ένα ελαττωματικό άτομο, χαρακτηριστικό δείγμα του συνδρόμου Smith-Maggenis: Τετράγωνο πρόσωπο, βραχυκεφαλία, προτεταμένο μέτωπο, βαθουλωτά μάτια, πλατιά μύτη, οδοντική αγενεσία (έχει βάλει μασέλες από τα 30 της), υποπλασία μεσαίου τμήματος προσώπου, ελαφριά ως μέτρια νοητική καθυστέρηση, μαθησιακά προβλήματα, υπερκινητικότητα, συχνές εκρήξεις (γελά ξαφνικά, χωρίς λόγο), επιθετικότητα, κλπ. Έχει τέσσερα αδέλφια αλλά οι γονείς της μόνο αυτήν έβαλαν υπηρέτρια σε κάποιο σπίτι, όταν ήταν επτά ετών. Σχολείο πήγε μόνο μέχρι την πρώτη δημοτικού αλλά αναγκάστηκαν να τη βγάλουν έβγαλαν επειδή δεν της άρεσε καθόλου, όπως λέει η ίδια. Προφανώς ήταν ανεπίδεκτη μαθήσεως, υπερκινητική και προβληματική, και γι' αυτό προτίμησαν να τη στείλουν υπηρέτρια -μια και δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο. Αν οι γονείς της Θεώνης ήταν σύγχρονοι

αστοί, θα την έβαζαν σε σχολεία, φροντιστήρια, θα της έκαναν κι ένα κάρο ιδιαίτερα, μα εκείνη θα έμενε στούρνος· οι γονείς θα αναρωτιόνταν γιατί δεν διαπρέπει η μεγαλοφυΐα τους και θα πλήρωναν τη νύφη πάντα οι δάσκαλοι (βλ. Καρολίνα, Μανώλης). Όχι, τελικά οι γονείς της καλά έκαναν που την έστειλαν για υπηρέτρια: Ναι μεν η Θεώνη πέρασε "δύσκολα παιδικά χρόνια" (τό έχω ακούσει χιλιάδες φορές αυτό το τροπάρι) αλλά έτσι κατάφερε να περάσει από πολλά πλούσια σπίτια των Αθηνών και να γίνει εξπέρ στο επάγγελμα. Άλλωστε, διατηρεί στενές φιλίες με πολλές από τις πρώην κυράδες...

Ακόμη και σήμερα η Θεώνη λαβαίνει πολλά έξτρα πράγματα από τις εργοδότριές της, όπως ρούχα και τρόφιμα. Είναι μαθημένη να της δίνουν ακριβά πράγματα, δεν καταδέχεται φτηνιάρικα είδη των σουπερμάρκετ. Όποτε αυτή ή τα παιδιά της χρειάζονται γιατρό ή νοσοκομείο, πηγαίνουν πάντα σε ιδιωτικά ιατρεία και κλινικές· δεν καταδέχονται τη δημόσια ασφάλιση. Ένσημα δεν έβαλε ποτέ της, ωστόσο προβλέπεται να πάρει τελικά μια βασική σύνταξη (μάλλον από τον ΟΓΑ) στα 65 της, πιθανότατα καλύτερη από αυτή που θα πάρω -αν πάρω- εγώ...

Από την άλλη πλευρά, πάντως, πρέπει να ομολογήσω ότι η Θεώνη (μας) χαρίζει πρόθυμα όσα ρούχα, παπούτσια ή τρόφιμα της δίνουν οι κυράδες και της περισσεύουν. Άλλοι πολύ πιο πλούσιοι δεν δίνουν ούτε του αγγέλου τους νερό...

Τρίτη, 7 Ιουνίου 2011

Το πρωί διηγήθηκα στη μαμά ένα ανησυχητικό όνειρο που είδα (μια πομπή από δαφνοστολισμένα μεγάλα φέρετρα να διασχίζει το δρόμο μας = εθνική καταστροφή, δηλαδή χρεωκοπία της Ελλάδας) και ο Νάσος, που ήταν παρών, πετάχτηκε σαν πορδή: "Τι να σημαίνει αυτό το όνειρο θεία; Μήπως ότι σ' έχουν απαγάγει εξωγήινοι; Εγώ λέω ότι δεν την παλεύεις!" Με πολύ καμάρι επανέλαβε την τελευταία φράση. Τέλος πάντων, για καλό και για κακό έσπευσα να σβήσω όλα τα αρχεία μου από το λάπτοπ της Αλίκης, παρόλο που τα εισάγω με password.

Τετάρτη, 8 Ιουνίου 2011

Σήμερα ο Νάσος μου επανέλαβε το κομπλιμέντο. Του ζήτησα να μου εξηγήσει τι εννοεί και μου είπε πως του φαίνεται περίεργο το ότι έχω πωρωθεί με το κομπιούτερ. Του απάντησα ότι γράφω μόνο για κανένα δίωρο την ημέρα και ότι απλώς τυχαίνει να με βλέπει αυτός όποτε κατεβαίνει στο σπίτι μας. "Εσύ, δηλαδή, πώς ακούς μουσικές όλη μέρα, ντάπα-ντούπα γκάπα-γκούπα;" του αντέταξα με χιούμορ.

Έβδομη Αίσθηση: Η ικανότητα να βλέπεις πίσω και πάνω από τα φαινόμενα και να εξηγείς όσα γίνονται στον κόσμο ικανοποιητικά, βασιζόμενος στη διαίσθησή σου αλλά και σε πλήθος ετερόκλητων στοιχείων. Ωστόσο, καλό είναι να μη μιλάς για τα συμπεράσματά σου, επειδή συνήθως η έβδομη αίσθηση δεν μπορεί να αποδειχθεί λογικά, όσο οφθαλμοφανή κι αν είναι τα στοιχεία. Παράδειγμα: Η ύπαρξη των κυκλωμάτων και η αναγκαιότητα του "μέσου" για την ανέλιξη ενός ατομου μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία είναι μια παγκόσμια αλήθεια. Ωστόσο, σε καμία περίπτωση αυτό δεν μπορεί να αποδειχθεί. Ακόμη και αν κάποιος εργάζεται στην επιχείρηση του πατέρα του, μπορεί κάλλιστα να ισχυριστεί ότι πήρε τη θέση με την αξία του και όχι λόγω "μέσου". Δεν είναι δυνατό να τον αντικρούσει κανείς λογικά.

Όσον αφορά την αδελφούλα μου την Αλίκη, η ανεπτυγμένη έβδομη αίσθησή μου λέει γι' αυτήν τα εξής: Από τότε που άρχισε να δουλεύει στα "Τρία Κυκλάμινα"

α) Έχει χτίσει σπίτι ρετιρέ στην Άνω Γλυφάδα.

β) Έχει αγοράσει αμάξι, έπιπλα, αυτοκίνητο κλπ.

γ) Πέρασε πρώτη στην Παιδαγωγική Ακαδημία Αθηνών και αριστεύει σχεδόν σε όλα τα μαθήματα, ενώ μέχρι πριν από λίγα χρόνια δεν μπορούσε ούτε εφημερίδα να διαβάσει.

δ) Δεν έχει παρουσιάσει γκόμενο εδώ και έξι χρόνια τουλάχιστον, ενώ πριν δεν άντεχε χωρίς άντρα ούτε μια βδομάδα.

ε) Τα τελευταία χρόνια εκτελεί 12-15ωρη βάρδια στα "Τρία Κυκλάμινα" σχεδόν κάθε μέρα. Αναρωτιέμαι πώς αντέχει – εκτός αν δεν περνάει όλες τις ώρες εκεί αλλά και σε καμιά βίλα.

στ) Δεν τρώει σχεδόν τίποτα όλη μέρα· γιατί άραγε;

ζ) Οι γιοί της κάθε τόσο αγοράζουν όποιο πανάκριβο αμάξι, μηχανάκι ή gadget τους γυαλίσει. Πρόσφατα ο Νάσος αγόρασε καινούργια τεράστια μοτοσυκλέτα, αξίας 3500 ευρώ. Πού βρήκε τόσα χρήματα; "Τα μάζευαν σιγά σιγά", παπαγαλίζει η μάνα μου τη μόνιμη δικαιολογία των Μαρκάκηδων. Πότε "σιγά-σιγά"; Η παλιά του μοτοσυκλέτα χάλασε πριν από κανένα δίμηνο, ο νεαρός εξακολουθεί να ζει με το ταμείο ανεργίας εδώ και πέντε μήνες, στο μεταξύ και αυτός και η Αλίκη κλαίγονται διαρκώς πως δεν έχουν να φάνε. Σχεδόν καθημερινά απαιτούν λεφτά από μας για τα τρέχοντα έξοδά τους -πότε 5, πότε 10, πότε 20 ευρώ. Πώς τους περίσσεψαν ξαφνικά 3500 ευρώ για να αγοράσουν μηχανή; Και μια ***σύμπτωση***: Η νέα μηχανή του Νάσου έχει αριθμό κυκλοφορίας 808· τον ίδιο αριθμό είχε μια παλιά μηχανή του Γιάννη, πριν από πέντε χρόνια...

η) Ωστόσο, παρά τις ακαδημαϊκές, οικογενειακές και άλλες επιτυχίες της, η Αλίκη είναι τώρα πολύ πιο κατηφής, μελαγχολική και απαισιόδοξη από τότε που ήταν μια απλή καμαριέρα. "Πόσο θα διαρκέσει ακόμη η ζωή; Τριάντα, σαράντα χρόνια; Κάποτε θα τελειώσει", μου κλάφτηκε σήμερα. Γιατί τόση κατάθλιψη, άραγε;

Υποψία: Η Αλίκη έχει γκόμενο το πάμπλουτο αφεντικό της στα "Τρία Κυκλάμινα", ο οποίος την υποστηρίζει οικονομικά και όχι μόνο (εξ ου το σπίτι, τα gadgets κλπ). Χάρη στις γνωριμίες του, ο τύπος της έχει ανοίξει όλες τις πόρτες στο Πανεπιστήμιο (σιγά μην διαβάζει όντως η Αλίκη εκείνα τα ογκώδη, στριφνά, ακαταλαβίστικα, συχνά ανούσια βιβλία) και πιθανότατα την έχει μπάσει σε κάποιο χοντρό κύκλωμα, το οποίο της δημιουργεί (φυσικά) έξτρα υποχρεώσεις -εξ ού και η μόνιμη κατήφεια...

Αναβάθμιση

Πέμπτη, 9 Ιουνίου 2011

Ανακεφαλαίωση γεγονότων: Λίγες μέρες αφού ανακάλυψα στο Διαδίκτυο διάφορες πηγές πληροφορίας σχετικά με την επικείμενη άφιξη των Ανδρομεδίων,

α) Ο Γιάννης κουβάλησε ένα Rotweiler στο σπίτι -πηγή ηχητικού πολέμου.

β) Ο Νάσος πήρε το λάπτοπ της Αλίκης στο δωμάτιό του και στο εξής το κρατά ζηλότυπα εκεί μέσα όλη μέρα, με τη δικαιολογία ότι το κομπιούτερ του είναι χαλασμένο· ωστόσο, εγώ έχω δει πως το μηχάνημα δουλεύει, ενώ ο νεαρός διαθέτει και δικό του λάπτοπ. Δεδομένου ότι ο πρίγκηψ Θανάσης δεν ξυπνάει πριν τις 1:00 το μεσημέρι, εγώ δεν μπορώ να μπω στο δωμάτιό του για να δουλέψω.

γ) Ούτε το απόγευμα μπορώ να δουλέψω στο κομπιούτερ, επειδή η χρήση του τέτοια ώρα χειροτερεύει τις υπναγωγικές παραισθήσεις μου τη νύχτα. Άρα, δεν έχω πλέον τη δυνατότητα να σερφάρω στο Internet με το laptop της Αλίκης, όπως έκανα μέχρι πρόσφατα.

δ) Φαίνεται ότι ο Νάσος έχει ψάξει κι έχει βρει ποιά sites επισκέπτομαι εγώ και δεν του άρεσαν καθόλου αυτά που είδε. “Εσύ, με όλα αυτά που ψάχνεις στο Internet, φέρνεις αρνητικότητα στο σπίτι!” μου πέταξε στις προάλλες. Αναρωτιέμαι πάντως, για ποιό λόγο ο νεαρός ενδιαφέρεται τόσο πολύ για τα sites που διαβάζω εγώ; *Μήπως του έχει πει κανείς να με κατασκοπεύει;*

Κατόπιν των ανωτέρω, βρίσκω ότι έχει φτάσει πια ο καιρός να αναβαθμιστώ. Αρκετά το καθυστέρησα. Έτσι, σήμερα το πρωί πήγα και αγόρασα ένα μίνι λάπτοπ Lenovo, το οποίο σκοπεύω να χρησιμοποιώ περισσότερο ως γραφομηχανή. Μου στοίχισε γύρω στα 400 ευρώ μαζί με την extra εγγύηση.

Ήταν κάτι που έπρεπε να γίνει. Το "Απόλυτο Κακό" έχει πάψει πια να είναι χόμπυ και σίγουρα δεν προορίζεται για

οικογενειακό κειμήλιο αλλά για κάτι πολύ πιο σοβαρό. Συνεπώς, οφείλω να το δω ως εργασία τουλάχιστον, οπότε το θεωρώ πλέον σκόπιμο να γράφω τα απομνημονεύματά μου σε ηλεκτρονική μορφή, ώστε να μπορώ να εργάζομαι πιο γρήγορα και αποδοτικά.

Κακώς που δεν είχα πράξει έτσι από την αρχή: Μέχρι τώρα έχω δουλέψει 25 χρόνια σε ηλίθιες κακοπληρωμένες δουλειές που δεν μου έχουν αφήσει τελικά κανένα κέρδος, ούτε υλικό, ούτε ηθικό. Λέω, λοιπόν, στο εξής να ασχολούμαι με κάτι που θέλω και πρέπει -έστω κι αν δεν βγάζω χρήματα απ' αυτό...

Παρασκευή, 10 Ιουνίου 2011

Τελευταίο μάθημα με την Καρολίνα σήμερα. Μου αποκάλυψε ότι έχει βρει γκόμενο, τον φέρνει στο σπίτι, πάει και στο δικό του, ενώ η μητέρα της γνωρίζει τα πάντα. Ο μπαμπάς της υποτίθεται πως "δεν ξέρει τίποτα, αλλιώς θα πάθαινε καρδιακή προσβολή". Φεύγοντας, πήγα να την αποχαιρετήσω εγκάρδια αλλά τότε ακριβώς χτύπησε το τηλέφωνό της και ήταν, προφανώς, ο γκόμενος. "Φύγετε, φύγετε", μου έγνεψε απαξιωτικά η νεαρή. *Μάλλον για πάντα*, συλλογίστηκα εγώ και βγήκα από το δωμάτιο χωρίς να κοιτάξω πίσω μου.

Φτάνοντας στο χωλ, πιάσαμε εκτενή συζήτηση με τη Μαριάνθη, ως συνήθως. Για τρίτη φορά αυτό το μήνα επέμεινε να μάθει αν έχω υπόψη μου "θέματα sos που πιθανότατα θα πέσουν στα προφορικά". Της είπα πως "ό,τι έχουμε κάνει ως τώρα είναι sos", μα εκείνη δεν μου φάνηκε ικανοποιημένη από την απάντηση. *Τι άλλο θέλει πια; Μήπως απαιτεί να ξέρω από πριν ποιά θέματα θα πέσουν;*

Κατά τ' άλλα, ευελπιστεί ότι η κόρη της θα πάρει όχι μόνο το Lower αλλά θα συνεχίσει και για Proficiency, ευελπιστώντας να αποκτήσει έτσι και την επάρκεια για διδασκαλία αγγλικών. Μόλις της εξήγησα ότι οι σημερινοί ιδιοκτήτες φροντιστηρίων δεν υπολογίζουν το Proficiency αλλά απαιτούν πτυχίο πανεπιστημίου από τους δασκάλους τους, η Μαριάνθη έπιασε το πρόσωπο με τα χέρια της και έκανε μια πολύ θεατρική πλάγια υπόκλιση μέχρι το πάτωμα, κραυγάζοντας "Ααααα!".

Ύστερα της είπα ότι το Proficiency είναι πολύ δύσκολο και απαιτεί μπόλικο διάβασμα.
“Κι εγώ που νόμιζα ότι με την κυρία Υβόννη πηγαίναμε πρίμα!” που πέταξε δεικτικά.
“Ναι, αλλά σε τέτοιο επίπεδο δεν αρκεί η προσπάθεια του δασκάλου, χρειάζεται και πολύ διάβασμα εκ μέρους του μαθητή”, της αντιγύρισα.

Τέλος, με ρώτησε για την τιμή και της είπα ότι για το Proficiency πάει 18 ευρώ η ώρα. Της φάνηκε πολύ, δεν ούρλιαξε πάντως...

Πιο αργά, το βράδι, φεύγοντας από το σπίτι της Λουίζας όπου πήγα μετά για μάθημα, έτυχε να δω την αδελφή της την Υακίνθη και τρόμαξα να τη γνωρίσω: Μου φάνηκε πολύ αδυνατισμένη και “σπασμένη”, ενώ η επιδερμίδα της έχει σκουρήνει αρκετά. Μου είπε ότι συνεχίζει να κάνει ιδιαίτερα μαθήματα αλλά αναλαμβάνει μόνο φοιτητές, ενώ αποφεύγει τα παιδιά επειδή δεν καταλαβαίνουν. Δεν ξέρω αν όντως έχει ακόμη μαθητές, αλλά μόλις τότε σκέφτηκα ότι ίσως δεν είναι η Λουίζα που την απορρίπτει ως καθηγήτρια αλλά η Υακίνθη που δεν θέλει το Μανώλη για μαθητή. *Αυτό είναι το πιο λογικό...*

Για χάρη των παλιών καιρών: Είναι αλήθεια ότι βάλλομαι από παντού και οι κλοιοί γύρω μου σφίγγουν κάθε μέρα όλο και περισσότερο. Δεν μπορώ να αποφεύγω όλα τα πυρά, αυτό είναι μια πραγματικότητα. Συχνά, προσπαθώντας να αποφύγω μια “ριπή” δέχομαι μια άλλη, ίσως χειρότερη...

Ας μην ανησυχώ τόσο, λοιπόν, για τη μυστηριώδη σκόνη που πιθανόν ακόμη μου ρίχνει στο τσάι ή στο αναψυκτικό η Λουίζα. Άλλωστε, όλα αυτά τα χρόνια πρέπει να 'χω φάει κιλά από δαύτη. Αυτή την εποχή, όποτε πηγαίνω εκεί για μάθημα με κερνούν παγωτό, με μισή ώρα καθυστέρηση περίπου. Το τρώω. Στο κάτω-κάτω, ό,τι κακό ήταν να γίνει, έχει ήδη γίνει. Άλλωστε, μετά από πιο ψύχραιμη σκέψη, θεωρώ πιθανότερο η Λουίζα να μη ρίχνει τίποτα στα ποτά που με κερνάει. Φροντίζει απλώς να καθυστερεί ως ένδειξη περιφρόνησης κι εχθρότητας απέναντί μου.

Και ολίγη στατιστική: Από τους 28 μαθητές που είχα συνολικά στην διδασκαλική καριέρα μου, οι 13 ήταν περιπτωσάρες! Αν αφαιρέσουμε 5 ενήλικες που λάκισαν μέσα σε τρεις μήνες έκαστος, οι πραγματικοί μαθητές κατέρχονται σε 23. Αυτό σημαίνει ότι το 55% των μαθητών μου ήταν "άλλο πράγμα": δεν εννοώ παιδιά αδύνατα ή αδιάφορα, εννοώ άτομα ανυπόφορα στο χαρακτήρα ή/και βλαμμένα στο μυαλό.

Μέχρι το 2002 έβρισκα μαθητές σχετικά φυσιολογικούς, έξω από το σινάφι της Λουίζας. Από τότε όμως που έμπλεξα με τη Λουίζα ως πελάτισσα, ασχολούμαι σχεδόν αποκλειστικά με αυτήν και το τρελό σινάφι της – σύνολο 14 μαθητές, από τους οποίους οι 9 ήταν ακραία προβληματικοί. Ειδικά η Λουίζα μου έχει συστήσει 7 άτομα, από τα οποία όλα ήταν αρρωστημένα, με μοναδική εξαίρεση τη Ζαφειρία. Συμπέρασμα: Πρέπει να ξεφύγω το γρηγορότερο από αυτή τη σφηγκοφωλιά...

Τρίτη, 21 Ιουνίου 2011

Σήμερα το πρωί ήλθε η Θεώνη στη βεράντα μας, της είπαμε ότι είναι τα γενέθλιά μου, δεν μου έδωσε την παραμικρή ευχή, παραδέχτηκε μόνο ότι η ηλικία μου δεν φαίνεται καθόλου. Θυμήθηκε να μου πει ότι η Νέλλη, παλιά γειτόνισσα και συμμαθήτριά μου, έχει ήδη γίνει γιαγιά. Όταν παραπονέθηκα στη μητέρα μου, έσπευσε να δικαιολογήσει τη Θεώνη με τη γνωστή δικαιολογία, ότι δηλαδή "είναι αγράμματη κι έχει ζήσει δύσκολα παιδικά χρόνια".

Τότε θυμήθηκα τα λόγια της Αγίας Γραφής, ότι "οι πτωχοί τω πνεύματι" δεν θα κριθούν για τις πράξεις τους. Στην πραγματικότητα, αυτό συμβαίνει ήδη: Στην σύγχρονη κοινωνία οι αγράμματοι και οι ανάπηροι είναι πάντα δικαιολογημένοι και συγχωρεμένοι, ό,τι κι αν κάνουν, ό,τι κι αν πουν. Από την άλλη πλευρά, οφείλω να πω ότι η Θεώνη είναι πολύ πιο θετική από τις "φιλενάδες" μου. Τουλάχιστον, αυτή μου απευθύνει το λόγο, δεν με περιφρονεί. Επιπλέον, δεν διστάζει να πει -ακόμη και μπροστά στην αδελφή μου- ότι χωρίς εμένα η Αλίκη θα δυσκολευόταν να τα βγάλει πέρα με τη σχολή της και ότι κανονικά το μισό δίπλωμα θα έπρεπε να το πάρω εγώ!

Το απόγευμα με πήρε τηλέφωνο (μάλλον αναπάντεχα) η Περσεφόνη για να μου ευχηθεί και κανονίσαμε να πάμε σινεμά αύριο για να δούμε το έργο "X-Men, The First Generation". Τηλεφώνησε και η Φιλιώ για να μου πει τα χρόνια πολλά, όλο γλύκες. Εδώ και λίγους μήνες, μέχρι να με αποχαιρετήσει τηλεφωνικά της παίρνει κανένα δίλεπτο (γεια-γεια-γεια-γεια...) λες και προσπαθεί ν' αναβάλλει τον αποχαιρετισμό ή να έχει την τελευταία λέξη. Η Ευγενία δεν τηλεφώνησε καθόλου. Το ξέχασε και καλά...

Ωριμότητα: Ανεξάρτητα από το πόσων χρονών φαίνομαι, εδώ και λίγα χρόνια έχω εισέλθει στην άχαρη ηλικία της ωριμότητας. Τώρα είμαι πια πολύ μεγάλη για να ξεκινήσω οτιδήποτε καινούργιο, εφόσον η κοινωνία δεν επιτρέπει επαγγελματικά, ερωτικά, κοινωνικά ή άλλα ανοίγματα σε όποιον (και ιδίως όποια) περνά τα 40· από την άλλη πλευρά, θεωρούμαι πολύ μικρή για να πάρω σύνταξη και να ηρεμήσω από τον αγώνα της επιβίωσης.

Λέγεται ότι χάρη στη σύγχρονη επιστήμη έχει επιμηκυνθεί ο προσδόκιμος μέσος όρος ζωής του ανθρώπου. Ωστόσο, εκείνο που έχει πραγματικά επιμηκυνθεί δεν είναι η ζωή αλλά το γήρας: Κάποτε τα γηρατειά διαρκούσαν από τα 40 ως τα 55 το πολύ. Τώρα διαρκούν από τα 40 ως τα 80-85. Άρα, στη σημερινή εποχή δεν έχει παραταθεί ο μέσος όρος της ανθρώπινης ζωής αλλά η διάρκεια του γήρατος. Αυτό είναι όλο. Μετά τα 45 περίπου, ο ανθρώπινος οργανισμός αρχίζει να καταρρέει κι αυτό δεν το σταματά η σύγχρονη επιστήμη. Κανένα φάρμακο και κανένα καλλυντικό δεν παρατείνει την ηλικία της γονιμότητας, κανένας εργοδότης δεν σε προσλαμβάνει αν έχεις κλείσει τα 35, κανένας νορμάλ και αρτιμελής γκόμενος δεν σου δίνει σημασία αν είσαι πάνω από 40. Ούτε ενδιαφέρει κανέναν πόσο νέος φαίνεσαι. Τους ενδιαφέρει πόσο γέρος είσαι. Παρά τις βαρύγδουπες διαφημιστικές δηλώσεις του τύπου “Η ζωή αρχίζει στα 40”, για την κοινωνία είτε είσαι 45 είτε 85 είναι το ίδιο και το αυτό: Στις ηλικίες αυτές θεωρείσαι λίγο-πολύ ξωφλημένος.

Παραδόξως, όμως, τώρα που έχω μεγαλώσει αισθάνομαι

μια εσωτερική ανακούφιση που δεν είχα άλλοτε. Δεν το περίμενα πως θα ένιωθα έτσι πλησιάζοντας τα 50, μα τελικά μου βγαίνει αυθόρμητα μια μακάρια αίσθηση σταδιακής αποστασιοποίησης: *Ό,τι έγινε έγινε, καλό ή κακό, είτε φταίνε οι άλλοι είτε εγώ. Ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω. Μάταιο να κλαίω πάνω από χυμένο γάλα.* Πραγματικά, δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να αγωνιώ για το μέλλον και να πασχίζω να σκαρφιστώ τρόπους για να το βελτιώσω. Ποιό μέλλον; Πόσα χρόνια μου μένουν ακόμα; 20, 30 χρόνια γήρατος; Ό,τι κι αν ακολουθήσει δεν θα έχει πολλή σημασία στις ηλικίες αυτές. Γιατί να χολοσκάω λοιπόν;

Το πιο θετικό σημείο της ωριμότητας είναι ότι σταδιακά παραιτείσαι εκούσια από όλους εκείνους τους αδιέξοδους αγώνες στους οποίους παρασυρόσουν αδιάκοπα όσο ήσουν νέος και πειθαναγκασμένος από το σύστημα, έστω κι αν κατά βάθος ήξερες πως όλα είναι προκαθορισμένα από τη μοίρα και στημένα από τα κυκλώματα. Ακόμη, αρχίζεις να αδιαφορείς για όλες εκείνες τις κλισέ διασκεδάσεις (μπαρ, κλαμπ, εκδρομές, νυχτερινά κέντρα κλπ) που κυνηγούσες σαν τρελός στα νιάτα σου. Τώρα βλέπεις πως όλα αυτά δεν είναι τίποτα περισσότερο από πολύωρες και πολυδάπανες ταλαιπωρίες. Οι οποίες μετατρέπονται σε τρόπους διασκέδασης χάρη στη τεράστια δύναμη της υποβολής που εξασκεί η κοινωνία.

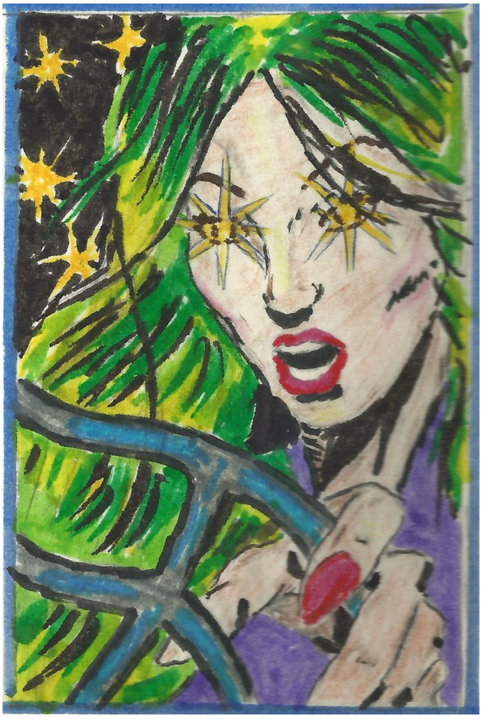
Όσο είσαι νέος παρασύρεσαι από το ρεύμα της κοινωνίας και συχνά κυνηγάς πράγματα που μπορεί να μην είναι για σένα. Όταν όμως μεγαλώνεις, οι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται πια για σένα, σε αφήνουν ήσυχο, οπότε αρχίζεις να βλέπεις ποιός είσαι και τι θέλεις πραγματικά. Και, όπως λέει η μητέρα μου, "όταν είσαι γέρος, δεν σε πιάνει ούτε νόμος"...

Tests ψυχολογίας στο διαδίκτυο

Σύμφωνα με ορισμένα ψυχολογικά τεστ που βρήκα στο διαδίκτυο, η ψυχολογική μου κατάσταση έχει ως εξής:

* Είμαι 32% νευρωτική, δηλαδή περισσότερο από το 52% των συνομηλίκων μου. Αυτό σημαίνει ότι με ενοχλούν πολλά πράγματα και παίρνω τη ζωή πολύ στα σοβαρά.

* Είμαι 2% ψυχωτική, δηλαδή περισσότερο από το 2% των συνομηλίκων μου.
* Είμαι 28% παρανοϊκή, δηλαδή περισσότερο από το 31% των συνομηλίκων μου. Ωστόσο, άλλα τεστ δεν με βγάζουν καθόλου παρανοϊκή "ενώ θα έπρεπε να είστε λίγο: Βρείτε έναν γκόμενο, υποψιαστείτε τον για διάφορα, ακολουθήστε τον και λίγο", με συμβουλεύουν.
* Είμαι 1% σχιζοφρενής, δηλαδή περισσότερο από το 5% των συνομιλήκων μου.
* Έχω ελαφρά κατάθλιψη, ελαφρά δυσθυμία, πολύ ελαφρά διπολική διαταραχή, ελαφρά κυκλοθυμία, πολύ ελαφρά εποχιακή κατάθλιψη.

Πάλι καλά: Σύμφωνα με τα παραπάνω αποτελέσματα, είμαι πιο ισορροπημένη από την πλειοψηφία των συνομιλήκων μου. Βέβαια, δεν ξέρω κατά πόσον με ικανοποιεί αυτό εφόσον, απ' ότι έχω καταλάβει: Μη σχιζοφρενής είναι ο άνθρωπος που υπακούει τυφλά στις επιταγές της κοινωνίας, ενώ δεν αντέχει ούτε στιγμή μόνος του. Μη παρανοϊκός είναι αυτός που δεν γίνεται ποτέ καχύποπτος αλλά δέχεται χωρίς δεύτερη σκέψη όποια μαλακία του σερβίρουν οι άλλοι. Μη νευρωτικός είναι αυτός που δεν ενοχλείται από τίποτα, ούτε αν πέφτουν βόμβες δίπλα του. Μη καταθλιπτικός είναι αυτός που θεωρεί ότι ζει σ' έναν "όμορφο κόσμο ηθικό, αγγελικά πλασμένο". Με δυο λόγια, σύμφωνα με την Ψυχολογία "φυσιολογικός" είναι ο μαζάνθρωπος, που προσαρμόζεται απόλυτα στις επιταγές του συστήματος χωρίς καμιά κριτική σκέψη...

® *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2011):* Αυτό το μήνα παρατηρήθηκαν τα παρακάτω επεισόδια:
Υπναγωγικά οράματα φωτιάς: 6 (σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό Μήνυμα: 4

Στις 14 Ιουνίου, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, με φώναξε ο Νάσος επάνω για να του γράψω ένα βιογραφικό σημείωμα στο κομπιούτερ. Όλη την υπόλοιπη νύχτα είχα υπναγωγικές παραισθήσεις, μία ειδικά ήταν πυρκαγιά! Συνεπώς, η ενασχόληση με το διαδίκτυο και τα κομπιούτερ, ιδίως το βράδι, είναι καταστροφική για το νευρικό σύστημα!

Την επομένη οι κάρτες των νεράϊδων συμβουλεύουν "Αποτοξίνωση". Έτσι, στο εξής τρώω μόνο φρούτα ή/και λίγα δημητριακά το βράδι, ενώ αποφεύγω να ασχολούμαι με το κομπιούτερ από το απόγευμα και ύστερα.

Στις 24 Ιουνίου ονειρεύομαι τον Παράδεισο: Μια ήσυχη, νεφώδης περιοχή, όπου κυκλοφορεί ελάχιστος κόσμος...

Πέμπτη, 7 Ιουλίου 2011

Είναι περασμένα μεσάνυχτα κι έχω πέσει στο κρεβάτι, όταν ακούω από πάνω μουσικές και τούμπανα. Ακολουθούν δυνατές φωνές και ουρλιαχτά που διαρκούν ώρα πολλή. Είναι ο Νάσος που τσακώνεται με τη μάνα του για πολλοστή φορά και τους ακούει όλη η γειτονιά. Οι γονείς μου κι εγώ βγαίνουμε έξω στη βεράντα και προσπαθούμε να καταλάβουμε τι γίνεται.
"Σίγουρα το παιδί ζητάει λίγα χρήματα παραπάνω για το ταξίδι στην Ολλανδία και η Αλίκη δεν του δίνει" υποθέτει η μητέρα μου, οικτίροντας τον "κακομοίρη" το Θανάση -ως συνήθως. Σύντομα η Αλίκη έρχεται κάτω.
"Τι έγινε; Σηκώθηκε η γειτονιά στο ποδάρι;" μας ρωτάει.
"Όχι, μόνο εμείς" χαριτολογώ. "Γιατί φωνάζετε;"
"Επειδή ήθελα να κοιμηθώ και ο Νάσος έβαλε μουσική στο διαπασών, τέτοια ώρα! Του είπα να το κλείσει, εκείνος μου είπε πως έπρεπε να γράψει και να στείλει ένα CD σ' ένα σταθμό στο Internet. Μετά άρχισε να ουρλιάζει σαν υστερικός, όπως πάντα", μας εξηγεί η Αλίκη.
"Το καημένο το παιδί, δεν προλάβαινε να το γράψει όλη μέρα!"

πετάγεται η μαμά.
“Το καημένο το παιδί, σηκώνεται στις 2:00 κάθε μέρα!” της υπενθυμίζω εγώ.
“Εγώ δεν θέλω να μένω πια με το Νάσο! Το παιδί είναι για ψυχιατρείο!” λέει τότε η Αλίκη και αποχωρεί νευριασμένη.

Τα ξημερώματα ο Θανάσης αναχωρεί με αεροπλάνο για την Ολλανδία, μαζί με κάτι φίλους του. Είναι το τρίτο ταξίδι στο εξωτερικό που κάνει μέσα σε οκτώ μήνες. Βρήκε, λέει, πάμφθηνα αεροπορικά εισιτήρια στο Διαδίκτυο και τα είχε κλείσει τρεις μήνες πριν, δηλαδή μόλις επέστρεψε από το προηγούμενο ταξίδι. Τον τόπο προορισμού του, πάντως, μας τον ανακοίνωσε μόλις δυο μέρες πριν φύγει. Φυσικά, τσοντάραμε όλοι γι' αυτο το ταξίδι -όπως πάντα: Οι γονείς μου έβαλαν 200 ευρώ κι εγώ 50 ευρώ. Ο Θανάσης είπε ότι τσοντάρισαν ακόμη και οι φίλοι του...

Μυστήρια πράγματα, λοιπόν: Μονάχα ο Θανασάκης βρίσκει στο Διαδίκτυο πάμφθηνα εισιτήρια για διακοπές στην Ευρώπη; Οι φιλενάδες μου ασχολούνται και αυτές με ταξίδια και Internet (πχ η Φιλιώ, η Πέρσα, η Ελισάβετ), ωστόσο καμία τους δεν ανακαλύπτει τέτοιες ευκαιρίες ώστε να μπορεί να πηγαίνει έστω ένα ταξίδι στο εξωτερικό ετησίως! Επιπλέον, αυτά τα άτομα διαθέτουν οικονομική άνεση και θα μπορούσαν να ταξιδεύουν πολύ συχνότερα από τον υποαπασχολούμενο ή άνεργο Θανάση.

Επίσης: Την εποχή που πήγαινα εγώ διακοπές, ιδίως όταν ήθελα να πάω εξωτερικό, ξόδευα τουλάχιστον έναν μήνα ψάχνοντας διάφορα ταξιδιωτικά προσπέκτους μέχρι να αποφασίσω πού θα πάω. Αμφιβάλλω αν ο Νάσος έχει κάνει ποτέ οποιαδήποτε τέτοια έρευνα. Με ποιό κριτήριο επιλέγει τις χώρες που επισκέπτεται; Απλά και μόνο τη φθήνια; Τι ακριβώς πάει και κάνει εκεί; Υποψιάζομαι ότι αυτά τα ταξίδια του έχουν σχέση είτε με κλίκες ναρκωτικών, είτε με κάποιο κύκλωμα!

Άλλωστε, όπως μας πληροφόρησε ο ιδιος ο Νάσος πρόσφατα, εδώ και λίγο καιρό μαθαίνει νινζούτσου με έναν “σούπερ” δάσκαλο που τους διδάσκει κρυφά σε χωράφια και όχι σε σχολή, εφόσον η διδασκαλία του εν λόγω αθλήματος έχει

απαγορευτεί ακόμη και στην Ιαπωνία. Το νινζούτσου χαρίζει σχεδόν υπερφυσικές δυνάμεις, καθώς περιλαμβάνει επικλήσεις δαιμονικών πνευμάτων μέσω ειδικών απαγγελιών και σχηματισμών με τα δάκτυλα.

Στο μεταξύ, ο ανηψιός μου το παίζει ξύπνιος και θέλει να γίνει "φονικό όπλο", λέει. Παράλληλα, του απαγορεύεται ρητά να εξηγήσει σε οποιονδήποτε τι ακριβώς διδάσκεται στο νινζούτσου...

Δευτέρα, 11 Ιουλίου 2011

☺ Ξεσκονίζω το σύνθετο όταν με πλησιάζει ο Χάρης, με αποκαλεί "γυναίκα" με παθιάρικο ύφος και μου αγκαλιάζει το πόδι όλο χαρά. Επαναλαμβάνει το ίδιο άλλη μια φορά. Μετά βγάζει έξω την πούλα και την παίζει. Τον μαλώνω, όπως και η μητέρα μου, η οποία τον απειλεί ότι θα του κάψει το πουλί με σπίρτο. Μετά από λίγο, ο μικρός έρχεται και μου χαϊδεύει το γόνατο, ενώ εγώ κάθομαι στη βεράντα. Πολύ μου την πέφτει. Το είπα και στον πατέρα του...⇮

Όσο για το Νάσο, νωρίς το πρωί μας μήνυσε μέσω τηλεφώνου να του στείλουμε άλλα 100 ευρώ επειδή έχει μείνει ταπί στην Ολλανδία, λέει. Δηλαδή, αυτό το "φθηνό" ταξίδι του κόμη Θανάση μας έχει ήδη κοστίσει 300 ευρώ συνολικά, χώρια πόσα έχει ξοδέψει ο ίδιος από "δικά του" λεφτά. Η σύνταξη η μπαμπά κάνει φτερά από τις 10 μηνός -πράγμα που συμβαίνει συστηματικά εδώ και κανένα χρόνο. Έτσι, ταΐζω εγώ όλη την οικογένεια μέχρι τις 25 του μηνός, που πληρώνεται ο πατέρας μου. Ως αποτέλεσμα, τα μηνιαία έσοδά μου εξανεμίζονται, ενώ συχνά τραβάω και από την τράπεζα.

Τρίτη, 12 Ιουλίου 2011

Νωρίς το πρωί, μόλις πάω να πάρω λεφτά για το σούπερ μάρκετ, διαπιστώνω ότι στο μυστικό κουτάκι υπάρχουν μόλις 50 ευρώ αντί 100 που είχα μέσα. Αυτό σημαίνει πως κάποιος έχει βουτήξει ένα πενηντάρικο. Πώς και γιατί: Προφανώς η μητέρα μου έχει ανακαλύψει το κλειδί, καθώς και την τελευταία μου κρυψώνα χρημάτων.

Σήμερα την νύχτα καταφθάνει ο Θανάσης από την Ολλανδία και προφανώς η μαμά θεώρησε καλό να σουφρώσει το πενηντάρικο για να το δώσει στον άφραγκο πρίγκηπα. Παραπονιέμαι γι' αυτό κι εκείνη σπεύδει να ρίξει σε μένα το φταίξιμο: “Εσύ έχασες το κλειδί, εσύ δεν θυμάσαι πόσα χρήματα ήταν στο κουτί, κλπ” και μετά απαιτεί να τσοντάρω από δικά μου λεφτά μέχρι να τελειώσει ο μήνας. Ύστερα αρχίζει να παριστάνει το θύμα με ατάκες του τύπου “άμα ψοφήσω δεν θα χρειάζομαι λεφτά” και ξεκινά καυγάς τρικούβερτος.

Το βράδι η κακοδαιμονία συνεχίζεται: Η αδελφή μου μας πληροφορεί ότι απέτυχε στη Φυσική (πήρε 4 αντί 7 που υπολόγιζε) και της ήλθε ο ουρανός σφοντύλι. Πώς τό 'παθε αυτό αλήθεια; Όποτε η Αλίκη υπολογίζει ότι θα πάρει 6 ή 7, παίρνει τελικά άριστα 10. Μήπως έχει πέσει σε δυσμένεια; Ή μήπως φρόντισε να μείνει σε ένα μάθημα έτσι, για ξεκάρφωμα;

Δεν είναι, όμως, αυτό το κυριότερο πρόβλημά της: Παραπονιέται ότι η συμπεριφορά του Νάσου έχει γίνει απαράδεκτη, τη βρίζει χυδαία όταν δεν του κάνει τα χατήρια αμέσως ή δεν του δίνει λεφτά (“Χρειάζομαι λεφτά τώρα, μέσα στον Ιούνιο, όχι τον Ιούλιο, μουνόπανο, άχρηστη!”) και την ενοχλεί συνεχώς με τις μουσικές του, 8-10 ώρες την ημέρα ακόμη και σε ώρες κοινής ησυχίας, ενώ η Αλίκη θέλει να μελετήσει για τις εξετάσεις. Παράλληλα, ο πρίγκηψ δεν κάνει την παραμικρή δουλειά στο σπίτι, δεν σβήνει καν τα φώτα ή το αιρ κοντίσιον όταν φεύγει, ούτε τραβά το καζανάκι, ενώ πετάει όλα τα ρούχα του στο πάτωμα. Με την ελάχιστη παρατήρηση που θα του κάνει η αδελφή μου, ο Θανάσης αρχίζει να ουρλιάζει και να βρίζει σαν τρελός, χτυπάει και σπάει ντουλάπια και πόρτες. Ίσως φταίνε και οι ουσίες που παίρνει για να γίνει πιο μπρατσωμένος. Όλη η μαλακία μαζεμένη...

Η Αλίκη φαίνεται απελπισμένη, έχει σοβαρότατο πρόβλημα με το Νάσο και τρέμει την ώρα και τη στιγμή που ο μάγκας θα επιστρέψει στο σπίτι. Φοβάται να βρίσκεται στον ίδιο χώρο μαζί του, για πολλούς λόγους: Την ταλαιπωρεί με διαρκή ηχορύπανση, τη βρίζει διαρκώς, πιθανόν και να τη χτυπήσει καμιά ώρα. Ακόμη, η αδελφή μου μας κατηγορεί πως

δεν την καταλαβαίνουμε και δεν έχει άδικο: Η μαμά παίρνει πάντα το μέρος του Θανάση και της λέει να κάνει υπομονή. "Τι πρέπει να κάνω για να δείτε πως έχω πρόβλημα; Να κόψω τις φλέβες μου;" αντιτάσσει η αδελφή μου και καταλήγει πως "ή αυτός θα φύγει από το σπίτι ή εγώ!" Της προτείνω να επισκεφθεί επειγόντως ψυχολόγο, μαζί με το γιόκα της.

Όσο για μένα, τώρα μόλις αρχίζω να καταλαβαίνω πως κάτι πολύ αλλόκοτο συμβαίνει με τον πρίγκηπα Θάνο: Κατ' αρχάς, ο νεαρός το έχει βάλει σκοπό να ζει σαν βασιλιάς εις βάρος των υπόλοιπων. Δεν του αρκεί απλά να επιβιώνει άκοπα, απαιτεί και βασιλικές ανέσεις! Παραγγέλνει φαγητό απέξω δυο φορές την ημέρα ή αναγκάζει τη μητέρα μου να του ετοιμάζει ειδικό γεύμα 2-3 φορές την ημέρα (μόνο ο σολωμός που ζητάει σχεδόν καθημερινά, στοιχίζει 12 ευρώ το πιάτο), αγοράζει κάθε τόσο ακριβά μηχανήματα για το DJ system του, πρόσφατα αγόρασε και μοτοσυκλέτα 3500 ευρώ, πηγαίνει και ταξίδια στο εξωτερικό τρεις φορές το χρόνο! Ούτε εφοπλιστές δεν τα κάνουν αυτά!

Όπως όλα τα σατανικά άτομα, έτσι και ο Θανάσης διαθέτει το "μαγικό" χάρισμα που διαθέτουν οι ηγέτες, δηλαδή το γόητρο. Το ***γόητρο*** είναι ένα είδος προσωπικής μαγνητικής γοητείας που ασκεί ένα άτομο και παραλύει όλες τις κριτικές ικανότητες των υπόλοιπων, προκαλώντας τους αυθόρμητα το σεβασμό, το θαυμασμό, ή και το φόβο. Η γοητεία γίνεται πιο έντονη, όταν ο γητευτής συμπεριφέρεται στους γοητευόμενους όσο πιο υποτιμητικά και περιφρονητικά γίνεται. Οι ηγέτες είναι άτομα νευρωτικά, παράφορα, μάλλον ανισόρροπα. Είναι αδύνατον να τους αντιμετωπίσεις με τη λογική. Πιο εύκολα υπνωτίζονται τα αδύναμα πνεύματα, όπως η μητέρα μου, η Νιόβη, ο Γιάννης.

Μου είναι πια ξεκάθαρο ότι αυτό που τρέφει η μητέρα μου για το Νάσο είναι κάτι παραπάνω από μια απλή αδυναμία. Η γυναίκα είναι όντως σαν υπνωτισμένη απέναντί του: Εδώ και χρόνια έχει χάσει την προσωπικότητά της για να τον υπηρετεί και να τον λατρεύει με σχεδόν θρησκευτική ευλάβεια! Ό,τι κι αν κάνει ο πρίγκηψ, η μαμά τον δικαιολογεί. Ζει για να

εκπληρώνει τις επιθυμίες του. Η μικρή της κόρη βρίσκεται σε οικτρή ψυχολογική κατάσταση αλλά η μαμά δεν το βλέπει και θεωρεί πως “η Αλίκη θα έπρεπε να κάνει περισσότερη υπομονή”.

Όσο για τη Νιόβη, ο Νάσος την έχει χωρίσει εδώ και χρόνια, κουβαλάει συνέχεια νέες γκόμενες, όμως όποτε ξεμένει την φωνάζει να έλθει για να εκτελέσει χρέη παλλακίδας κι εκείνη τρέχει σαν το σκυλάκι, ελπίζοντας ότι θα τον ξανακερδίσει. Με την παραμικρή αντίρρηση που θα του φέρει, ο μάγκας την πετάει έξω. Τα ίδια κάθε φορά.

Ο Γιάννης με την οικογένειά του μένουν ακριβώς κάτω από το Θανάση, ακούνε τις μουσικές στο διαπασών 8-10 ώρες την ημέρα σαν νά 'ναι μέσα στο σπίτι τους, ωστόσο δεν παραπονούνται, μάλλον γουστάρουν κιόλας. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβαίνει παρά μόνο αν είναι όλοι τους υπνωτισμένοι.

Ο Θανάσης εξασκεί έντονη αρνητική επιρροή στους γύρω του, καθώς έχει το φυσικό ταλέντο να επιβάλλει στους πάντες ένα αίσθημα μειονεξίας, υποταγής και ενοχής, χωρίς κανένας να το συνειδητοποιεί. Τα ισχυρά πνεύματα, αυτά που δεν υποκύπτουν στη γοητεία των φιδιών και των δράκων, υποφέρουν σ' αυτό τον κόσμο. *Να δούμε μέχρι πότε...*

Ειδικό Πρόγραμμα Οικονομικής Αυτοάμυνας

α) Από τον επόμενο μήνα θα παραδώσω το ταμείο στο μπαμπά. Δεν έχει νόημα να το κρατάω εγώ, εφόσον η μαμά έχει τώρα το κλειδί του ντουλαπιού, άρα έχει πρόσβαση στο χρήμα. Επιπλέον, εξαιτίας των αυξημένων απαιτήσεων του Θάνου και του Γιάννη, δεν καταφέρνω πια να κάνω οικονομία και η σύνταξη τελειώνει στις 10 του μηνός. Αρκετά ασχολήθηκα...

β) Να θυμάμαι: Αυτοί δεν είναι η οικογένειά μου. Σαν σπιτονοικοκύρηδες και εργοδότες, μου παρέχουν φαγητό και στέγη έναντι ~300 ευρώ το μήνα. Ας μη το κάνω θέμα. Πουθενά δεν θα έβρισκα να νοικιάσω κάτι φθηνότερο. Ωστόσο,

γ) Καλό είναι να υπολογίζω πόσα χαλάω κάθε μήνα για το σπίτι -μην αρχίσει να μου στοιχίζει ο κούκος αηδόνι. Αν δω ότι

η “διαμονή και διατροφή” που μου παρέχουν στοιχίζει πάνω από 500 ευρώ το μήνα, ώρα να μετακομίζω. Ένα τέτοιο ποσό παραείναι μεγάλο για ένα σπίτι εξαιρετικά θορυβώδες και αρνητικό...

δ) Να μην κρατάω χρήματα στο σπίτι. Η μητέρα μου ανακαλύπτει πάντα πού τα κρύβω και όλο μου βουτάει κανένα χαρτονόμισμα. Θα φυλάω στο σπίτι το πολύ 10 ευρώ και τα υπόλοιπα στην τράπεζα, απ' όπου θα σηκώνω με την κάρτα...

Σάββατο, 16 Ιουλίου 2011

Σύμπτωση: Σήμερα έσπασαν τρία ποτήρια νερού, όλα ωραία, μεγάλα, με ζωγραφισμένες πάνω τους παραστάσεις ελληνικών νησιών. Το πρώτο το έσπασε ο μπαμπάς το πρωί, το δεύτερο ο Χαρούλης το απόγευμα, το τρίτο εγώ το βράδι, όλα κατά λάθος. “Ακόμη και τα αντικείμενα έχουν την τύχη τους”, λέει η μητέρα μου...

“Dhoom 2”: “Μόνος σου δεν μπορείς να προδοθείς ούτε από τον εαυτό σου” και “Μόνος σου δεν μπορείς να προδώσεις ούτε τον εαυτό σου”. Χρόνια είχα να δω μια τόσο εντυπωσιακή ταινία, γεμάτη φως, χρώματα, ενδιαφέρον, δράση. Και τι καταπληκτικός άνδρας ο Αριάν, ο κλέφτης! Αλήθεια, πώς θα μπορούσε ποτέ να με εμπνεύσει ερωτικά ένας οποιοσδήποτε τυπικός υπαλληλάκος, ώστε να συνευρεθώ και να κάνω παιδί μαζί του; – *δηλαδή έναν μελλοντικό λακέ γραφείου ή εργάτη εργοστασίου, έστω με πτυχία, “διασυνδέσεις” και τουπέ; Όχι ευχαριστώ, δεν έχω πάρει ούτε πρόκειται...*

* * * *

Παρασκευή, 22 Ιουλίου 2011

Έξοδος (μάλλον τελευταία) με τις Φιλιώ, Ευγενία, Ελισάβετ, Νάσια. Πήγαμε στο Θησείο και καθήσαμε σε μια καφετέρια με θέα την Ακρόπολη. Θα μπορούσα να είχα περάσει καλά, όμως... απλά η υπόθεση δεν τσουλάει πλέον:

α) Μου την ψιλοέσπασε η Νάσια, φίλη της Ελισάβετ, η οποία εμφανίστηκε στην παρέα σήμερα για πρώτη φορά.

Θρήσκα, χορτοφάγος, δεσποτική, νευρωτική και δεικτική όπως όλοι οι χορτοφάγοι θρήσκοι. Κάποια στιγμή ανέφερα ότι δεν μου αρέσει να στέκω όρθια ώρες ατέλειωτες σε συναυλίες χωρίς κερκίδες κι εκείνη έσπευσε να με πικάρει: "Αυτά είναι για νέους! Εγώ τα έκανα αυτά όταν ήμουν είκοσι, τριάντα, σαράντα χρονών. Τώρα όμως όχι!" (σπόντα σχετικά με την ηλικία μου).
Αμέσως μετά πετάχτηκε η Ελισάβετ και πρόσθεσε: "Εγώ, όταν πήγα στην τάδε συναυλία, στεκόμουν δέκα ώρες όρθια σε ψηλό τακούνι!"
"Αυτό είναι μαζοχισμός", της απάντησε η Φιλιώ.

β) Ως συνήθως, ψιλοβαρέθηκα. Είναι αδύνατο να σταθεί κουβέντα με αυτές. Κανένα θέμα, ούτε καν τα αγαπημένα τους (κουτσομπολιά, κινητά, διακοπές, ψώνια) δεν κρατάει πάνω από ένα λεπτό επειδή τα σαΐνια αδυνατούν να συγκεντρωθούν σε ένα ζήτημα για περισσότερο χρόνο. Αν προσπαθήσω να αναπτύξω εγώ κάποιο θέμα, δυσανασχετούν και γίνονται εχθρικές.

γ) Ξαφνικά, στις 22.20, η Νάσια πρότεινε να φύγουμε και να πάμε με τα πόδια στο Μοναστηράκι για σουβλάκι. Μου έκανε εντύπωση το για πότε σηκώθηκαν όλες σαν ελατήρια, πρόθυμες να περπατήσουν τόσο δρόμο για να φάνε ένα σουβλάκι στο χέρι αφού φτάσουν στο Μοναστηράκι. Μόνο η Ευγενία βαρέθηκε να ακολουθήσει, με τη δικαιολογία ότι τα παπούτσια της ήταν καινούργια και την χτυπούσαν. Εγώ, αφού το σκέφτηκα λίγο, πήγα μαζί με την Ευγενία στο σταθμό του μετρό και πήρα το δρόμο του γυρισμού, αποφεύγοντας έτσι μπόλικη άχρηστη ταλαιπωρία...

δ) Φυσικά, το άγχος του γυρισμού. Όλες αυτές μένουν σχετικά κοντά (μια-δυο στάσεις με το μετρό), μόνο εγώ έπρεπε να αλλάξω τρία λεωφορεία και μετρό για να φτάσω σπίτι μου μετά από σχεδόν δύο ώρες διαδρομής. Επιπλέον, σήμερα ειδικά, τα ταξί απεργούσαν κι έπρεπε οπωσδήποτε να προλάβω το τελευταίο λεωφορείο τα μεσάνυχτα.

Σάββατο, 23 Ιουλίου 2011

Εικόνες του Matrix: Ο 32χρονος Άντερς Μπέρινγκ Μπρέιβικ εισέβαλε στη νήσο Ουτόγια της Νορβηγίας (τόπος

παραθερισμού για παιδιά πολύ εύπορων οικογενειών) οπλισμένος σαν αστακός και δολοφόνησε συνολικά 77 άτομα, ενώ τραυμάτισε άλλα 242. Συνελήφθη σχεδόν αμέσως αλλά δεν φαινόταν καθόλου ανήσυχος, εφόσον οι νόμοι της πατρίδας του δεν προβλέπουν πάνω από 10 χρόνια κάθειρξη για οποιοδήποτε έγκλημα.

Στο μεταξύ, του γίνεται πρωτοφανής διαφήμιση από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης: Παρουσιάζεται καμαρωτός, με στρατιωτική στολή, υπερήφανος για τις πράξεις του, ενώ παρέχονται πλήθος λεπτομέρειες για τη ζωή του. Αντίθετα, δεν γίνεται καμία μνεία για τα καημένα τα θύματα. Εντέλει, ο τύπος θα φυλακιστεί σ' ένα κελί άνετο σαν διαμέρισμα, που διαθέτει και όργανα γυμναστικής!

Υποψίες: *Κατά πάσα πιθανότητα, ο Μπρέβικ εκτελούσε εντολές κάποιου κυκλώματος, δηλαδή να σκοτώσει τα παιδιά ορισμένων "απείθαρχων". Υποτίθεται, βέβαια, ότι έδρασε εντελώς μόνος του, καταφέρνοντας να πλησιάσει ανενόχλητος ένα μέρος όπου παραθερίζουν γόνοι πλουσίων οικογενειών και όπου δεν υπήρχε κανένας σεκιουριτάς για να τον εμποδίσει. Σαφώς, ο τύπος έπραξε εκ του ασφαλούς εφόσον ήξερε πως δεν θα τον εκτελούσαν, παρά θα τον κρατούσαν στη φυλακή μόλις για μερικά χρόνια, μέσα σ' ένα ιδιαίτερα πολυτελές "κελί" τριών δωματίων, που πολλές φτωχές οικογένειες θα ζήλευαν για σπίτι. Φαντάζομαι πως όταν βγει (πολύ πιο σύντομα απ' όσο καταδικάστηκε, λόγω "καλής διαγωγής"), θα εισπράξει ένα σεβαστό ποσό για τις "υπηρεσίες" του...*

Δευτέρα, 25 Ιουλίου 2011

Ύστερα από ιδέα και πρωτοβουλία της αδελφής μου, σήμερα είχα την πρώτη μου πελάτισσα ως χαρτορίχτρα: Ήλθε η Ευρυδίκη, συνάδελφος της Αλίκης στα "Τρία Κυκλάμινα", για να της πω το μέλλον της στα χαρτιά. Αρχικά έριξα τους 12 οίκους, ύστερα τη διπλή πυραμίδα και τελευταία ένα διπλό ρίξιμο με δύο τράπουλες: Universal Goddess Tarot και Θεραπεία με τις Νεράιδες.

Βρήκα πολλά πράγματα που αφορούσαν τη ζωή της

Ευρυδίκης: Οικογενειακή μοναξιά, ψυχολογικά προβλήματα που δυναμιτίζουν την ερωτική της σχέση, παραλίγο να χωρίσει πρόσφατα, σεξουαλικό πρόβλημα. Επίκειται άνοδος και πιθανή αλλαγή στον επαγγελματικό τομέα, ίντριγκες και εχθροί, απώλεια κοινωνικού κύκλου. Εντέλει, όμως, όλα θα πάνε καλά αφού ξεπεραστεί η κρίση, μετά από ενδοσκόπηση και περισυλλογή. Η πληρωμή ήταν ελεύθερη (μου έδωσε 15 ευρώ) και θα με διαφημίσει, λέει, σε όλες τις φίλες της. Μου φάνηκε ικανοποιημένη και είπε πως της τα βρήκα όλα. Μου αρέσει αυτή η δουλειά. Θα υπάρξει, όμως, συνέχεια;

Τρίτη, 26 Ιουλίου 2011

Σήμερα κιόλας, η αδελφή μου αρχίζει να μου τα γυρίζει: “Η Ευρυδίκη έμεινε ευχαριστημένη απ' όσα της είπες, όμως αυτή είναι καλό παιδί. Άλλες μπορεί να είναι στρίγγλες και να σου σπάσουν τα νεύρα!”

Επαλήθευση της χαρτομαντείας: Μετά από λίγες μέρες η Ευρυδίκη θα παραιτηθεί ξαφνικά από τη δουλειά της στο εστιατόριο. Απλώς θα τα βροντήξει κάτω, λέγοντας: “Δεν αντέχω άλλο πια εδώ μέσα!” και θα αποχωρήσει επί τόπου. Ως αποτέλεσμα, η αδελφή μου θα χάσει την επαφή μαζί της, άρα και με τις υποψήφιες πελάτισσες.

Θεωρώ την όλη φάση σαν ένα ξεκάθαρο ***σημάδι της μοίρας*** ότι δεν πρέπει να ασχοληθώ με τη χαρτομαντεία ως επάγγελμα. Πάντως, η νεαρή θα βρει αμέσως καλύτερη δουλειά, σ' έναν κοντινό φούρνο...

Παρασκευή, 30 Ιουλίου 2011

Επεισοδιακό πρωινό τηλεφώνημα από την Μαριάνθη: “Γειά σας κυρία Υβόννη, βγήκαν τ' αποτελέσματα των εξετάσεων στ' αγγλικά αλλά μια φίλη της Καρολίνας μας είπε ότι τα δίνουν τηλεφωνικά μόνο σε δασκάλες! Ψάξαμε στο Internet...”

Ακολουθεί πεντάλεπτος, νευρωτικός, αλαμπουρνέζικος μονόλογος σχετικά με κάποιες επεξηγήσεις που δίνονται στο site για τα αποτελέσματα. Εγώ ακούω και απαντώ συνεχώς καταφατικά.

“Όλο ναι-ναι μου λέτε”, νευριάζει η Μαριάνθη.
“Επειδή έτσι είναι τα πράγματα”, την καθησυχάζω και συνεχίζω: “Ακούστε, εγώ δεν διαθέτω σύνδεση Internet στο σπίτι μου και δεν έχω αυτά τα πράγματα μπροστά μου...”
Εντέλει, μου τα ξαναδιαβάζει πιο αργά και τότε βεβαιώνομαι ότι η Καρολίνα έχει πάρει τους εξής βαθμούς: Listening: Pass, GVR: Low pass, Writing: Low Pass, Speaking: High Pass. “Έχει περάσει, με βαθμό Pass” διαβεβαιώνω την αλλοπαρμένη Μαριάνθη, ωστόσο αυτή δεν πείθεται και με βάζει να τηλεφωνήσω στην Ελληνοαμερικανική Ένωση για να ρωτήσω αν όντως η Καρολίνα έχει πετύχει.

Παίρνω από το κινητό μου, λέω ότι είμαι η δασκάλα της Καρολίνας, η τηλεφωνήτρια με ρωτάει από ποιό φροντιστήριο είμαι και μου ζητάει κωδικό. Της απαντώ ότι κάνω ιδιαίτερα κι ότι δεν έχουμε δηλώσει κανέναν κωδικό. Τελικά, δεν μπορεί να μου πει αν πέρασε η μαθήτρια και μου εξηγεί ότι πρέπει να τηλεφωνήσει η ίδια από το δικό της τηλέφωνο. Μαθαίνω, τουλάχιστον, ότι το χαρτί με το αποτέλεσμα θα σταλεί την άλλη εβδομάδα.

Τηλεφωνώ στη Μαριάνθη αμέσως και τη διαβεβαιώνω ξανά ότι η κόρη της έχει πετύχει στις εξετάσεις και ότι το χαρτί θα έλθει σε μια βδομάδα. Εκείνη εκδηλώνει ιδιαίτερη χαρά που “ο κόπος της Καρολίνας δεν πήγε χαμένος” και “δεν μας πειράζει καθόλου που το πήρε με Pass αντί με High Pass! Και το δίπλωμα; Πότε θα έλθει;” με ρωτάει στο τέλος. Της τα μασάω, δεν είμαι σίγουρη, ξέρω ότι συνήθως παίρνει δυο-τρεις μήνες. “Δεν ρωτήσατε;” μου λέει δεικτικά.
“Εμένα δεν μου δίνουν πληροφορίες επειδή δεν δουλεύω σε φροντιστήριο”, τα μπαλώνω. “Πρέπει εσείς να πάρετε τηλέφωνο και να ρωτήσετε ό,τι θέλετε”. Μετά, κάτι ρωτάω για την Καρολίνα και η μητέρα της μου λέει πως η νεαρή κάθεται και κλαίει όλη μέρα από το πρωί.
“Κλαίει; Γιατί κλαίει; Κακώς!” της κάνω αυθόρμητα.
“Κακώς;” απορεί η μάνα της· περίμενε ότι θα μου δημιουργούσε τύψεις, μάλλον.
“Κακώς” επιμένω εγώ.

Στη συνέχεια ακολουθούν κάποιες φιλοφρονήσεις της Μαριάνθης για την "άψογη συνεργασία" και ότι "από Σεπτέμβρη θα ξαναμιλήσουμε". Μετά αποχαιρετιόμαστε για το καλοκαίρι και τέλος.

Θαύμα του Αγίου Παταπίου: Το βούρλο πέρασε τελικά στις εξετάσεις Lower και δεν το πίστευε ούτε η ίδια ούτε η μάνα της. Διάβασαν ξεκάθαρα τα αποτελέσματα στο Internet και δεν κατάλαβαν τι έγινε, πελάγωσαν ως συνήθως, έχασαν αυγά και πασχάλια. Η Καρολίνα -μάλλον ανέλπιστα- πήρε τελικά το πιστοποιητικό Lower κι όμως, ένα μικρό θέμα μου το δημιούργησαν. *Σκέψου να αποτύχαινε, τι θα γινόταν...*Άτομα βλαμμένα και καλομαθημένα μέχρι αηδίας, πνίγονται σε μια κουταλιά νερό και θέλουν να πνίγουν και τους άλλους σε μια κουταλιά νερό...

Πλανήτης Χ ή Νιμπίρου ή Τύχη και άλλα παραμύθια: Να είναι, άραγε, αλήθεια όλη αυτή η ιστορία για την επιστροφή των Ανδρομεδίων -ή μήπως όχι; Πέρα από τη διαίσθησή μου που με διαβεβαιώνει γι' αυτό, υπάρχουν και ορισμένες άλλες ενδείξεις:

α) Τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότεροι αστεροειδείς εισβάλλουν στο ηλιακό μας σύστημα και μερικοί περνούν ξυστά από τη γη. *Πολύς συνωστισμός από αστεροειδείς ή τίποτε άλλο;*

β) Η περιβόητη παγκόσμια οικονομική κρίση, που εξαιτίας της όλα τα κράτη της γης βρίσκονται ξαφνικά υπερχρεωμένα και υποχρεωμένα να πληρώνουν απίστευτα ποσά χρημάτων στους ισχυρούς: *Όλο αυτό μου φαίνεται σαν μια φθηνή δικαιολογία ώστε να συσσωρευτούν τα υπέρογκα χρηματικά ποσά που απαιτούνται για έναν 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο -διαπλανητικό ή όχι...*

γ) Τα τελευταία χρόνια γίνεται πολύς ντόρος στα μέσα ψυχαγωγίας σχετικά με τα βαμπίρ, τους λυκανθρώπους, τις νεράιδες, τα ξωτικά, τα φαντάσματα, κάθε είδους εξωγήινους (αλλά για Ανδρομεδίους τσιμουδιά) και για όλα αφήνεται να υπονοηθεί ότι μπορεί να είναι αληθινά. Όμως, πουθενά δεν

δίνεται η παραμικρή υπόνοια για την επικείμενη άφιξη των Ελλ, ούτε καν σαν ακραία δοξασία. Η εκδοχή της επιστροφής των Ελλ εμφανίζεται μονάχα σε περιθωριακά sites στο Διαδίκτυο. Δεν παρουσιάζεται πουθενά στα περιοδικά, στις εφημερίδες, στα βιβλία, ή στην τηλεόραση, ούτε καν σαν μυθιστόρημα φαντασίας! *Αυτή η τόσο επίμονη αποσιώπηση, ενισχύει τις υποψίες μου ότι η όλη ιστορία είναι αληθινή...*

δ) Οι αστρονόμοι γνωρίζουν ήδη πολλά – μόνο που τα κρύβουν σκοπίμως, δίνοντας στο περίεργο αλλά ημιμαθές κοινό διάφορες θεωρίες που ερμηνεύουν τα φαινόμενα μ' έναν βολικό για το σύστημα τρόπο. Έτσι, αντί για διαστημόπλοια σε πόλεμο γύρω από το ηλιακό μας σύστημα, "βλέπουν" το μυστηριώδες Νέφος Όορτ, που αποτελείται -λένε- από βράχους και σκόνη. *Δεν έχουν βρεθεί ακόμη σοβαρές αποδείξεις για την ύπαρξή του, απλά τους συμφέρει να υπάρχει κάτι τέτοιο.* Λένε ότι μέσα στο Νέφος Όορτ έχουν ανακαλύψει έναν τεράστιο πλανήτη, τη Σέντνα, που βρίσκεται υπερβολικά μακριά από τον ήλιο και η πορεία του είναι ακανόνιστη *-δηλαδή, πιθανότατα δεν είναι πλανήτης.* Οι επιστήμονες πιστεύουν ακόμη πως εκεί υπάρχει άλλο ένα τεράστιο πλανητοειδές που επηρεάζει την τροχιά της Σέντνα και των κομητών, το οποίο ονομάζουν Τύχη. *Πολύ βολικό: όπου υπάρχουν εξωγήινα σκάφη, οι λακέδες των δρακονιανών αφεντάδων λένε ότι βλέπουν πλανήτες – κι όλα αυτά ξεκινούν από το 1984, τη χρονιά, δηλαδή, που ο ανδρομέδιος στόλος μπήκε στο ηλιακό σύστημα...*

ε) Και ξαφνικά, όλοι οι ειδικοί αρχίζουν να δίνουν σημασία στην "τρελή" θεωρία του Ζαχαρία Ζίτσιν, σχετικά με τον πλανήτη Χ ή Νέμεσις, ο οποίος υποτίθεται ότι πλησιάζει επικίνδυνα τη γη κάθε 3600 χρόνια *-τώρα το ανακάλυψαν κι αυτό...*

στ) Όσο για ορισμένες "φωτισμένες" κυρίες που επικοινωνούν τάχα με τα όντα του πλανήτη Τύχη, Νέμεσις, ή Νιμπίρου μέσω channeling (δρακονιανή πρακτική), σαφώς δεν είναι άξιες εμπιστοσύνης. Ιδιαίτερα το πρόσωπο της διάσημης Τζ. Σταρ απλά δεν είναι ανθρώπινο: Κάνει μπαμ από χιλιόμετρα μακριά ότι πρόκειται για ερπετοειδές υβρίδιο, που από το πολύ channeling βρίσκεται σε κατάσταση μόνιμου δαιμονισμού...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2011):*** Μετά από ψύχραιμη παρατήρηση μηνών, κατάφερα επιτέλους να αποκρυπτογραφήσω το πραγματικό νόημα του μηνύματος "κόλαση" ή "hell", που εδώ και πέντε χρόνια εμφανίζεται στα όνειρά μου: Γενικά σημαίνει πως η ζωή μου είναι κόλαση -πράγμα που σαφώς ισχύει. Επίσης, αποτελεί συμβολική πρόβλεψη για την επόμενη μέρα, άρα πρόκειται για μια ασυνείδητη καταγραφή που δεν πρόκειται να φύγει ποτέ.

Ειδικότερα, η ερμηνεία που δίνω είναι η εξής:

* "κόλαση" προφορικά: ταλαιπωρίες και καθυστερήσεις με αμφίβολο τέλος.
* "hell" προφορικά: ανεπιθύμητη συνάντηση, μπερδέματα, απώλεια αντικειμένων.
* "κόλαση" γραπτά: καυγάδες, ίντριγκες, πιέσεις για δανεικά.
* "hell" γραπτά: περαστικά προβλήματα υγείας συγγενών.
* "inferno" γραπτά: είδηση για θάνατο συγγενούς ή γνωστού.
* "παράδεισος ή heaven" προφορικά ή γραπτά: ευχάριστη συνάντηση ή εκδρομή.
* Φωτιά σε όνειρο: θυμός και εντάσεις μέσα στο στενό μου περιβάλλον· αν οι φλόγες με καψαλίσουν, θα θυμώσω πολύ.
* Ως *σημείον,* η λέξη "hell" ή "κόλαση" σημαίνει ότι η δουλειά που πάω τώρα να κάνω, δεν θα ευοδωθεί.

Αυτό το μήνα είχα τα παρακάτω νυχτερινά επεισόδια:

Υπναγωγικά οράματα φωτιάς:	4
Μήνυμα *hell* ή *κόλαση*:	5
Φλόγες μέσα σε όνειρο:	2

! Ως τις 23 Ιουλίου, μου είχε έλθει μονάχα ένα υπνοπομπικό όραμα φωτιάς. Το πρόβλημα φαινόταν σχεδόν λυμένο! Ωστόσο, από εκείνο το βράδι που συνάντησα την φοβερή παρέα μου (Ευγενία & Σία), μέσα σε μια βδομάδα του μήνα μου ήλθαν τρία ακόμη επεισόδια! *Τυχαίο; Δεν νομίζω...*

Μετά από εκτενή έρευνα στο διαδίκτυο σχετικά με τους starseeds, διαπιστώνω ότι το προφίλ των ανδρομεδίων starseeds μου ταιριάζει καταπληκτικά· διαθέτω όμως και αρκετά στοιχεία από τον Ωρίωνα. Νιώθω ένα καμπανάκι να χτυπά μέσα μου,

ενστικτωδώς αναζητώ όλο και περισσότερες πληροφορίες, ακολουθούν οι ανάλογοι προδιαλογισμοί και σταδιακά, μέσα στους επόμενους μήνες, οδηγούμαι σε μια πρώτη Αποκάλυψη:

Η καταγωγή της ανθρωπότητας είναι από τ' άστρα. Αλλά... δεν προέρχονται όλοι από την ίδια εξωγήινη φυλή. Ιδού μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Α) Ελένη Ρούσσου, Ελισάβετ, Ζαφειρία: Καταγωγή από τις ***Πλειάδες (Πλειάδιοι starseeds)***. "Αγγελικό" πρόσωπο σχήματος οβάλ, ύφος πάντα πράο, γλυκό, ζεστό. Σώμα "χυμώδες". Ήρεμα, ευγενικά, άτομα, ίσως υπερβολικά συναισθηματικοί, θλίβονται εύκολα μα δεν εκφράζουν ποτέ θυμό, πράγμα που τους οδηγεί σε ψυχοσωματικές ασθένειες. Συνηθίζουν να πηγαίνουν με τον ισχυρό για να τη βγάζουν καθαρή.

Β) Ιάκωβος, Ξένια, ξάδερφος Ντέμης: Καταγωγή από τον ***Ωρίωνα (Ωριωνικοί starseeds).*** Έξυπνα, λογικά και διεισδυτικά άτομα (ιδίως ο Ιάκωβος, το παρακάνει με τις ερωτήσεις και τις αναλύσεις), με δυναμική προσωπικότητα και ταλέντο στις θετικές επιστήμες. Σχήμα προσώπου γωνιώδες συμμετρικό, σοβαρό ύφος που δείχνει αυτοέλεγχο. Σώμα λεπτό και νευρώδες. Είναι γενικώς ήσυχα, ευγενικά και ανενόχλητα άτομα, ωστόσο στην παρούσα κατάσταση χρησιμοποιούν το λαμπρό μυαλό τους για να υπηρετούν το σύστημα με σχεδόν ρομποτική ακρίβεια.

Γ) Εγώ, οι γονείς μου, θείος Γιώργος, Μαρία Σχοινά, θεία Αντριάννα, Νικήτας, Υακίνθη: Καταγωγή από την ***Ανδρομέδα (Ανδρομέδιοι starseeds)***. Πρόσωπο οβάλ, κάπως στενό, ύφος στοχαστικό, ανήσυχο. Σώμα λεπτό, μάλλον αδύνατο. Μέσα στο γήινο περιβάλλον τελούν υπό καθεστώς αιχμαλωσίας, γι' αυτό ασυνείδητα επιδιώκουν την ελευθερία, αλλάζοντας συνεχώς φίλους, δουλειά, ενδιαφέροντα. Δεν αισθάνονται άνετα σε αυτό τον κόσμο που κυβερνάται από ερπετοειδείς οντότητες, τους διακατέχει μια έντονη αίσθηση αποξένωσης.

Όπου κι αν βρεθούν, οι Ανδρομέδιοι starseeds αντιμετωπίζονται συνήθως με εχθρότητα και περιφρόνηση, ενώ υποτιμώνται ό,τι κι αν κάνουν, παρά την έμφυτη ευγένεια και τα

ταλέντα τους. Παράλληλα, καταδιώκονται συνεχώς από κάθε είδους κακοτυχίες και αποτυχίες στη ζωή, δεδομένου ότι ο δρακονιανός “θεός” αυτού του κόσμου τους μισεί ιδιαίτερα. Μερικές φορές παρουσιάζουν γενετικές ατέλειες καθώς και εγγενείς τάσεις υποταγής και αυτοκαταστροφής – οφειλόμενες κυρίως σε αρνητικά εξωγήινα εμφυτεύματα, τα οποία μεταβιβάζονται από γενιά σε γενιά και δημιουργούν σωματικά, νευρολογικά, ή ψυχολογικά προβλήματα.

Δ) Νεφέλη, Μαριάνθη, Καρολίνα, ανηψιός Θανάσης: Καταγωγή από τον αστερισμό του ***Όφεως (Οφιοειδείς starseeds)***. Πρόσωπο μάλλον τριγωνικό, με κάπως έντονα ζυγωματικά και διαπεραστικό “φιδίσιο” βλέμμα, επιθετικό ύφος, περίεργες εξογκώσεις στο μέτωπο ή στο κρανίο. Σώμα γενικά λεπτό, δυνατό, ευλύγιστο, που γυμνάζεται εύκολα. Διαπρέπουν στα αθλήματα και στη γυμναστική. Οι οφιοειδείς starseeds ξεχυλίζουν από κακία, πονηρία, λαγνεία, ως εκ τούτου πρωτοστατούν σε κάθε ανθρώπινη ομάδα, παρά την παρανοϊκή σκέψη τους και την απαράδεκτη συμπεριφορά τους. Ακατάπαυστα δολοπλοκούν, κοροϊδεύουν, σπέρνουν σύγχυση και απαιτούν να είναι συνεχώς το επίκεντρο της προσοχής. Συχνά πάσχουν από σοβαρές ψυχικές διαταραχές, ωστόσο επιβάλλουν σχεδόν πάντα τη θέλησή τους επειδή διαθέτουν αρκετή γοητεία και την τύχη του Γκαστόνε. Μισούν κάθε είδος πνευματικότητας, καθώς γι' αυτούς οι ηδονές της σάρκας είναι το νόημα της ζωής.

Ε) Έλλη (κάποτε στο τεκβοντό), θεία Τασία, ξαδέρφη Αννίτα, ξαδέρφη Χρύσα, Μαρίνα: Καταγωγή από τον αστερισμό του ***Δράκοντα (δρακοειδείς starseeds)***. Πρόσωπο πλατύ (“μουράκλες”), τοξωτά φρύδια, μάτια κάπως σχιστά και μακριά το ένα από το άλλο, ύφος αλαζονικό και σκληρό. Σώμα δυνατό, “τετράγωνο”, με ισχυρούς μυς αλλά και με τάση για πάχος. Πολεμοχαρείς, άπληστοι, αρχομανείς, εγκληματική και παρασιτική φύση. Προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους, δεν διστάζουν να πατήσουν επί πτωμάτων και να φερθούν με αφάνταστη σκληρότητα. Αυτοί διοικούν τα κυκλώματα, κινούν όλα τα νήματα, διατάσσουν τις ίντριγκες (οι οφιοειδείς

συνδράμουν χαρούμενα) και είναι υπεύθυνοι για κάθε κακό πάνω στη γη, χωρίς όμως να χάνουν ούτε στιγμή τη μάσκα του χαμογελαστού, φιλάνθρωπου, νομοταγούς πολίτη. Σε αντίθεση με τους μισότρελους οφιοειδείς, διαθέτουν τετράγωνη λογική και μπορούν να κρύβουν καλά το αληθινό τους πρόσωπο. Κύριο χαρακτηριστικό τους: Επαγγελματική επιτυχία, λεφτά με ουρά.

Οι δρακοειδείς starseeds είναι οι αρχηγοί των αρχηγών, καθώς ξεχωρίζουν για την ισχυρή προσωπικότητα και το δεσποτικό χαρακτήρα τους. Η μεγάλη πλειοψηφία των πολιτικών έλκουν αυτή την καταγωγή. Γενικότερα, οι δρακοειδείς και οφιοειδείς τύποι είναι οι πιο άρτιοι γενετικά από τους υπόλοιπους, επειδή σε αυτούς επιτρέπεται να εξελίσσονται απρόσκοπτα.

ΣΤ) Περσεφόνη, Λουίζα, Φιλιώ, ανηψιός Γιάννης: Καταγωγή από το άστρο του ***Βοώτη (βοωτιδείς starseeds):*** Σχήμα προσώπου σαν σταγόνα, με παχιά μάγουλα και μυτερό πηγούνι. Σώμα στιβαρό ή παχύ, με φαρδιές περιφέρειες, όχι πολύ ψηλοί. Διαθέτουν μαγνητική προσωπικότητα και πολλή αυτοπεποίθηση. Έχουν έμφυτο ταλέντο στο να χειραγωγούν τον κοινωνικό τους περίγυρο, όπου εμφανίζονται με ένα προσωπείο φιλικότητας, διαχυτικότητας, κατανόησης, ειλικρίνειας, πνευματικότητας και λογικής. Καταπληκτικοί ηθοποιοί, μπορεί να πάρει και χρόνια ώσπου να καταλάβει κανείς το αληθινό τους πρόσωπο: Κατά βάθος πρόκειται για άτομα ψυχοπαθή, υλιστικά, άπληστα, διεφθαρμένα. Δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν ακόμη και μαύρη μαγεία για να βλάψουν όποιον τους μπαίνει στο μάτι. Διαπρέπουν σε κάθε είδους κλίκες και κυκλώματα. Το χρήμα τους κυνηγά χωρίς οι ίδιοι να προσπαθούν ιδιαίτερα γι' αυτό: Συχνά εργάζονται σε δημόσιες υπηρεσίες, κερδίζουν λαχεία ή κληρονομιές.

Ζ) Θεία Πηνελόπη, Ανθή: Καταγωγή από τον αστερισμό του ***Αρκτούρου (Αρκτουριανοί starseeds):*** Πρόσωπο οβάλ, αρμονικό, που ανοίγει στους κροτάφους. Σώμα χυμώδες, με τάση για πάχος. Συνήθως έχουν ανοιχτόχρωμο δέρμα και ξανθά ή κόκκινα μαλλιά, γαλάζια ή πράσινα μάτια. Καλλιτεχνικές φύσεις, εξωστρεφείς, με αυτοπεποίθηση, λαμπεροί και γοητευ-

τικοί. Τους αρέσει να μιλούν πολύ, συνήθως για τον εαυτό τους, και να εισπράττουν το θαυμασμό όλων. Έχουν τη φυσική ικανότητα να κερδίζουν τις εντυπώσεις, προβάλλοντας προς τα έξω ένα πολύ πειστικό προσωπείο καλοσύνης. Όταν βρίσκονται σε παρέα, συνηθίζουν να μειώνουν τους πάντες, χωρίς οι άλλοι να το συνειδητοποιούν καν. Χαρακτηρίζονται από άμετρη φιλοδοξία, απληστία, εγωκεντρισμό, υποκρισία. Πρωτοστατούν στα κυκλώματα και καταφέρνουν να αποκτήσουν γρήγορα πολύ χρήμα και δόξα. Ωστόσο, δεν μένουν ποτέ ικανοποιημένοι, διαρκώς ζητούν περισσότερα και καταλήγουν νευρασθενικοί και δυστυχισμένοι -συχνά χωρίς λόγο. Αυτή την καταγωγή έλκουν οι περισσότεροι πλούσιοι και διάσημοι τραγουδιστές και ηθοποιοί.

Η) Λένα (μοιάζει με βάτραχο!), Ευγενία, Αλίκη: Καταγωγή από τον αστερισμό της ***Σαύρας (Σαυροειδείς starseeds).*** Πρόσωπο άσχημο, μεγάλο στόμα, εξογκωμένα ή απομακρυσμένα μάτια. Σώμα λεπτό, συνήθως ατσούμπαλο. Χαρακτηρίζονται από τσιγγουνιά, φιλοχρηματία, ρηχά συναισθήματα, απουσία κριτικής σκέψης, έμφυτο ταλέντο στην ίντριγκα. Χωρίς να διαθέτουν σπουδαία πνευματικά προσόντα, γρήγορα ανέρχονται επαγγελματικά και οικονομικά. Σε αυτούς ταιριάζει περισσότερο το “Μην κοιτάς τα στραβά μου πόδια, την ίσια μου τύχη κοίτα”. Ωστόσο, φροντίζουν να διατηρούν ένα μόνιμο προσωπείο φτώχιας και δυστυχίας· παριστάνουν τα θύματα για να μην υποψιάζεται κανείς σε τι βρώμικες δουλειές είναι μπλεγμένοι.

Σημείωση: Οι ανωτέρω χαρακτηρισμοί δεν μπορεί να είναι απόλυτοι. Μετά από χιλιάδες χρόνια επιμειξιών ανάμεσα στις διάφορες υβριδικές φυλές, κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να είναι “καθαρόαιμος”, δηλαδή να έλκει μόνο μία αστρική καταγωγή. Σε ορισμένα άτομα μπορεί να υπερέχουν ξεκάθαρα τα γονίδια μιας εξωγήινης φυλής, όμως η πλειονότητα των ανθρώπων παρουσιάζουν συνδυασμούς από δυο, τρεις ή περισσότερες φυλές, οπότε είναι δύσκολο να χαρακτηριστούν. Το πιο σίγουρο κριτήριο για το ποιός είναι ποιός, είναι η οικονομική του κατάσταση: Οι πλούσιοι και πετυχημένοι

σίγουρα προέρχονται από τις φυλές των ερπετοειδών (Όφις, Δράκων, Βοώτης, Αρκτούρος, Σαύρα).

Λεπτομέρεια: Βρεταννοί επιστήμονες ισχυρίζονται ότι βρήκαν έναν τρόπο να συσχετίζουν τον πλούτο ενός ανθρώπου με συγκεκριμένες χημικές ουσίες στο αίμα του. Εντοπίστηκαν εννέα ουσίες που φαίνονται αυξημένες σε ανθρώπους με υψηλότερα εισοδήματα και ανώτερη θέση στην κοινωνία. Στις ουσίες αυτές περιλαμβάνονται το αρσενικό, ο υδράργυρος, το θάλλιο, το υπερφθορο-οκτανοϊκό οξύ, η βενζοφενόνη-3, καθώς και μονοφθαλικές ενώσεις. *Πιθανότατα, οι εν λόγω χημικές ενώσεις παράγονται κυρίως στο αίμα ερπετοειδών υβριδίων...*

Το Αστρικό μου Υπόβαθρο: Ίσως, τελικά, να έκανα πολύ καλά που δεν παντρεύτηκα. Κρίνοντας από το στενό οικογενειακό μου περιβάλλον, δεν έχω λόγους να πιστεύω ότι η οικογένεια που θα έφτιαχνα εγώ θα ήταν τυχερή. Στη δική μου περίπτωση, το πράγμα έχει στραβώσει από την εποχή της προγιαγιάς μου ακόμη, η οποία ανήκε σε οικογένεια πλούσιων εμπόρων, μέχρι που ο πατέρας πέθανε από ισπανική γρίπη. Έτσι, μάνα και κόρη (η γιαγιά μου η Αλίκη) φτώχηναν και αναγκάστηκαν να πάνε να δουλέψουν σαν εργάτριες στα χωράφια της Θεσσαλίας. Στα 25 της χρόνια η γιαγιά Αλίκη παντρεύτηκε έναν φτωχό αγροίκο λιμενεργάτη, ο οποίος την έδερνε συνεχώς, από τις πρώτες κιόλας μέρες του γάμου. Απέκτησε τέσσερα παιδιά, από τα οποία:

α) η θεία μου η Σοφία αρρώστησε ψυχικά στα 16 της εξαιτίας των βομβαρδισμών του '40 και πέρασε το υπόλοιπο της ζωής της σε ψυχιατρείο.

β) ο θείος Μίμης έμεινε ανύπαντρος, δεν στέριωσε ποτέ σε δουλειά, ενώ είχε πάθος με τη χαρτοπαξία.

γ) ο θείος Γιώργος δούλεψε ως μηχανικός στα καράβια, απέκτησε γυναίκα και παιδί -αλλά όχι οποιαδήποτε γυναίκα: την περιβόητη θεία Δέσποινα, η οποία του έψησε το ψάρι στα χείλη για μερικές δεκαετίες, μέχρι που τον έσκασε κι έβγαλε τον καρκίνο στα 62 του.

δ) η Μαριέτα, η μητέρα μου, παντρεύτηκε μεν αλλά: ένα χωριατόπαιδο από ακριτικό χωριό της Κεφαλλονιάς, πρωταθλητή στην τσιγγουνιά, που την ανάγκαζε να φιλοξενεί διαρκώς τους γονείς και τις αδελφές του για μήνες ή χρόνια, ενώ ο ίδιος έλειπε στα καράβια.

Η μητέρα μου, με τη σειρά της, είχε τέσσερις εγκυμοσύνες: α) Η πρώτη ήμουν εγώ: πρωταθλήτρια στην κακοτυχία, αδυνατώ να στεριώσω σε μόνιμη δουλειά, έχω μείνει γεροντοκόρη και αντιμετωπίζω διαρκώς τα πλέον αφύσικα προβλήματα. β) Το δεύτερο παιδί ήταν ένα αγόρι, που όμως η μαμά το έχασε όταν ο πατέρας μου την υποχρέωσε να ταξιδέψει και να μείνει χειμώνα στην Κεφαλλονιά ενώ ήταν έγγυος, επειδή ο ίδιος είχε καυγαδίσει με τα πεθερικά του. Η ταλαιπωρία του 12ωρου ταξιδιού προκάλεσε την αποβολή. Γυναίκα παλιάς σχολής, δεν έλεγε ποτέ “όχι” στον άνδρα της για κανένα λόγο. γ) Ύστερα ήλθε η αδελφή μου η Αλίκη, η μόνη από τα τέσσερα παιδιά που είχε μια κάπως φυσιολογική ζωή, ίσως επειδή γενετικά μοιάζει περισσότερο στο σόι του πατέρα μου παρά της μάνας μου. δ) Τελευταία ήλθε η Ελπίδα, η οποία γεννήθηκε με τετραπληγία και έζησε πέντε χρόνια.

Το σόι του πατέρα μου, από την άλλη, είναι γενικώς πολύ τυχερό: Και τα επτά αδέλφια του απέκτησαν τρανταχτές περιουσίες, καλοπαντρεύτηκαν και δεν αντιμετώπισαν ποτέ σοβαρά προβλήματα υγείας – με εξαίρεση τη θεία Αντριάννα: κρίνοντας από το σχήμα του προσώπου, το σωματότυπο και την όλη συμπεριφορά της, διέφερε γονιδιακά από τις υπόλοιπες σωματώδεις αδελφές (ερπετοειδείς τύποι) κι έμοιαζε περισσότερο με ανδρομέδιο τύπο.

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό πως η γενετική γραμμή της μητέρας μου είναι πολύ κακότυχη -ίσως φταίει κάτι στον γενετικό μας κώδικα, πολλά ανδρομέδια γονίδια, ας πούμε. Γι' αυτό, πολύ καλά έκανα που δεν συνέχισα τη γονιδιακή αλυσίδα της κακοδαιμονίας. Από εσωτερική σοφία δεν παντρεύτηκα.

Υπάρχουν, λοιπόν, γονίδια που ελκύουν την καλοτυχία, ενώ άλλα ελκύουν την κακοτυχία. Το αστρικό υπόβαθρο (μοίρα) μιας οικογένειας εξαρτάται κατά κύριο λόγο από τα γονίδια: Τα

προβλήματα έχουν την τάση να μεταβιβάζονται από γενιά σε γενιά, ακολουθώντας συνήθως τη γραμμή της μητέρας. Γενικά, ένα παιδί που προέρχεται από κακότυχη οικογένεια, είναι μάλλον απίθανο να έχει καλή τύχη...

Τελευταία φορά στο χωριό

Αύγουστος 2011

Διακοπές στην Κοντογεννάδα Κεφαλληνίας: Από τις πρώτες κιόλας μέρες διαπιστώνω ότι η οικογένειά μου βρίσκεται σε μια αλλόκοτη απομόνωση: Κανένας από τους γείτονες δεν πλησιάζει πια στο σπιτι μας αλλά ούτε και συγγενείς έρχονται για επίσκεψη. Απορώ, δεδομένου ότι μέχρι πέρυσι γινόταν κάθε μέρα λαϊκό προσκύνημα στην αυλή μας, από τον κόσμο που πηγαινοερχόταν!

Ακόμη, φέτος έχουν πέσει μαζεμένες οι αρρώστιες: Ο πιο κοντινός μας γείτονας, ο Αρίστος, ετοιμάζεται να πάει στην Αθήνα για εγχείρηση χολής, οπότε αυτός και όλη η οικογένειά του θα απουσιάζουν όλο το μήνα. Ο Λέανδρος, ξάδελφος του μπαμπά, είναι κι αυτός πολύ άρρωστος με τα κόκκαλά του και δεν μπορεί να κουνηθεί, οπότε δεν εμφανίζεται καθόλου. Η θεία Λίνα είναι κι αυτή τα χάλια της με ψυχιατρικά και άλλα προβλήματα υγείας, οπότε τα ξαδέλφια Γιώργος και Δαμιανός τρέχουν διαρκώς στα νοσοκομεία. Οι μόνοι συγγενείς που βλέπουμε είναι η Ανθή και οι κόρες της, αλλά και με αυτές βιώνω μια πρωτόγνωρη ένταση στην ατμόσφαιρα. Δεν αισθάνομαι πια τόσο θετικά απέναντί τους όσο άλλοτε, καθώς διακρίνω έναν περίεργο ανταγωνισμό ανάμεσά μας...

Επίσης, φέτος συνειδητοποιώ, περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά, ότι το χωριό παραείναι κακοτράχαλο, γεμάτο απότομες ανηφόρες και κατηφόρες, δηλαδή δεν προσφέρεται για περπάτημα. Πρέπει να κάνω “ορειβασία” γύρω στα 20-25 λεπτά για να ξεφύγω από τα όριά του και να μπω σε πιο ίσιους ερημικούς δρόμους, οι οποίοι οδηγούν στα γειτονικά χωριά -πράγμα που δεν με πολυενθουσιάζει πλέον.

Όσο περνούν οι μέρες, εγώ και η μητέρα μου αισθανόμαστε φυλακισμένες στο σπίτι, σχεδόν ανήμπορες να βγούμε έξω από την αυλή! “Είναι σα να είμαστε στριμωγμένες στη γωνία εδώ”, παραπονιέται η μαμά και δεν έχει άδικο. Στην

ουσία η Κοντογεννάδα είναι χωριό τσοπάνηδων που περιστοιχίζεται από στάνες και κοτέτσια. Ο τόπος αυτός δεν κάνει για διακοπές, είναι κατάλληλος μόνο για τσέλιγγες που περνούν τη ζωή τους σπίτι-βοσκοτόπι-σπίτι.

Αρνιόμουν να το παραδεχτώ εξαρχής, όμως το χωριό και ειδικά η γειτονιά μας είναι πιο θορυβώδης από τη Νηρηίδων! Όλη μέρα ακούγονται δυνατές φωνές από διάφορες κατευθύνσεις (λείπουν μόνο οι μουσικές του Νάσου). Ιδίως η κυρία Σούλα, η οποία μένει σχεδόν απέναντί μας, στην προσπάθειά της να απασχολήσει τον μικρό εγγονότης, ουρλιάζει όλη μέρα χωρίς διακοπή με τη διαπεραστική φωνή της, σαν να περιμένει να της δώσουν παράσημο (το έχει αλαλιάσει το παιδάκι). Ευτυχώς, σύντομα φεύγει για την Αθήνα μαζί με τον άνδρα της τον Αρίστο.

Βρίσκω ότι ο τόπος αποπνέει μια αίσθηση κατάθλιψης, ακινησίας και αγριότητας -όχι μονάχα η Κοντογεννάδα μα όλα τα ορεινά χωριά της Ανωγής. Αν εξαιρέσουμε τον ένα και μοναδικό κεντρικό δρόμο όπου μπορούν να τρέξουν αμάξια και να περπατήσουν άνθρωποι, δεν μπορείς να κινηθείς άνετα πουθενά σε αυτά τα χωριά γιατί τα σοκάκια είναι εξαιτερικά στενά και απότομα, με γωνίες ανηφόρας έως και 50 μοιρών (!) και αμέτρητες διαδοχικές αναστροφές -κατάλληλα μάλλον για κατσίκια παρά για ανθρώπους. Κι όμως, από δω συχνά αναγκάζονται να περνούν αυτοκίνητα και πούλμαν, με τρόμο καρδιάς...

Ολόκληρη η Ανωγή έχει κάκιστη ρυμοτομία, για την ακρίβεια διαθέτει την ίδια ρυμοτομία που είχε το 1700, όταν αντί σπίτια υπήρχαν καλύβια και αντί δρόμοι με αμάξια υπήρχαν σοκάκια με γαϊδούρια. Οι χωριάτες έχουν χτίσει τα μοντέρνα σπίτια τους ακριβώς στη θέση των παμπάλαιων, χωρίς καμιά μέριμνα για σχέδιο σύγχρονου νησιού. Κανείς τους δεν παραχωρεί λίγα εκατοστά από την αυλή του ή το αμπέλι του για να μεγαλώσει λίγο ο δρόμος. Στα βουνά οι οδηγοί αναγκάζονται να οδηγούν σε αλλεπάλληλες, τελείως κλειστές στροφές 180 μοιρών -οδικά φαινόμενα που μόνο στην Κεφαλλονιά παρατηρούνται. Ακόμα και στις πεδιάδες οι δρόμοι είναι

στενότατοι (ίσα ίσα χωράει ένα αμάξι) και υπερβολικά φιδογυριστοί, επειδή ο κάθε χωριάτης δεν παραχωρεί λίγους πόντους από το χωράφι του για να περάσει δρόμος, ενώ το κράτος απλά δεν υπάρχει. Έτσι, για να οδηγήσει κανείς σ' αυτούς τους φιδίσιους εκνευριστικούς δρόμους πρέπει να είναι πολύ έμπειρος και δεινός οδηγός, διαφορετικά παίζει το κεφάλι του κορώνα-γράμματα.

Ως αποτέλεσμα, συχνά απαιτείται υπερβολικά πολύς χρόνος για να διασχίσει κανείς ελάχιστες αποστάσεις. Για παράδειγμα, η διαδρομή του λεωφορείου από το Ληξούρι στην Κοντογεννάδα (8 χλμ) διαρκεί σχεδόν μία ώρα, επειδή περνάει από τα πλέον απίθανα χωριουδάκια με τους πλέον απίστευτα επικίνδυνους φιδογυριστούς δρόμους. Για να κάνω ένα μίζερο μπάνιο στο Ληξούρι πρέπει να τραβολογιέμαι τέσσερις ώρες με το πούλμαν.

Παρ' όλα αυτά, ο πατέρας μου την καταβρίσκει όταν ερχόμαστε εδώ. Νομίζει ότι ξαναγυρνά πίσω, στην Κοντογεννάδα των δεκαετιών '40-'50, όταν αυτός και οι παλιοί του γείτονες ήταν παιδιά, πάμφτωχα αλλά γεμάτα αλληλεγγύη, που τριγυρνούσαν φορώντας κουρέλια, φίλευαν ο ένας τον άλλο φρούτα και λαχανικά, ενώ όποτε τύχαινε να μπουν σε μαγαζί τρέλαιναν τους πωλητές στο παζάρι.

Όμως, ο μπαμπάς δεν συνειδητοποιεί πως έχουν περάσει 60-70 χρόνια από τότε και πως οι άλλοι δεν έχουν πια την όρεξή του. Τους κολλάει συνεχώς να μας κατεβάζουν στο Ληξούρι με τα αμάξια τους (καθότι εμείς δεν διαθέτουμε) κι εκείνοι συνήθως στραβομουτσουνιάζουν και πετούν σπόντες του τύπου "Η Υβόννη πρέπει να αγοράσει επειγόντως αμάξι" αλλά ο πατέρας μου δεν το καταλαβαίνει. Αρέσκεται ιδιαίτερα να μαστορεύει ασκόπως μαζί με τον κύριο Κοσμά επί ώρες ολόκληρες και να τριγυρνά φορώντας τα πιο παλιά και βρώμικα ρούχα που διαθέτει. Μαζεύει σακούλες με μπουρνέλες και φραγκόσυκα και τα φιλεύει σε συγγενείς και γείτονες (λες και πεινάνε), ενώ όποτε μπαίνει σε μαγαζί εκνευρίζει τους πάντες με τα ατέλειωτα παζάρια του.

Κατά βάθος, ο πατέρας μου θα ήθελε να μην έχει φύγει

ποτέ από το χωριό, να μην έχει ταξιδέψει πουθενά, να μην έχει παντρευτεί τη μητέρα μου, ούτε να έχει ζήσει στη Γλυφάδα. Παρασύρθηκε και αναγκάστηκε από τις συγκυρίες να τα κάνει όλα αυτά. Θα προτιμούσε να έχει περάσει όλη τη ζωή του εδώ, μαζί με τους παλιούς του γειτόνους και την παλιά ζωή της δεκαετίας του '40. Δεν βλέπει όμως ότι η Κοντογεννάδα του τότε δεν υπάρχει πια...

Σάββατο, 6 Αυγούστου 2011

Απογευματινή εκδρομή με τον πατέρα μου και τον κύριο Κοσμά στον Αθέρα. Πολύ ωραίο χωριό, γεμάτο λουλούδια και πολυτελή σπίτια όπου μένουν Ελληνοαμερικάνοι. Για να φτάσουμε στη μικρή ήσυχη παραλία, διασχίσαμε ωραίες καταπράσινες βουνοπλαγιές και καταλήξαμε σε μια παραλιακή ταβέρνα.

Τη μία ώρα που μείναμε εκεί, ο Κοσμάς μου φάνηκε αρκετά σκεπτικός και κακόκεφος. Σε μια στιγμή, ενώ καθόμασταν στην ταβέρνα, ξεκίνησε ένα περίεργο λογίδριο σχετικά με την ανωτερότητα της συγχώρεσης κι έφερε ως παράδειγμα έναν άνθρωπο ο οποίος έχασε το γιο του σε ληστρική ενέδρα, ωστόσο όχι μόνο συγχώρησε το δολοφόνο αλλά και τον βοήθησε να ξεφύγει από την αστυνομία. Θεώρησα πολύ περίεργο αυτό το μίνι κήρυγμα. Σύντομα, πάντως, κατάλαβα ότι ο Κοσμάς προβληματίζεται με το νεόπλουτο γιο του, ο οποίος έως πριν λίγα χρόνια επαγγελλόταν τον πολλάκις χρεωκοπημένο μαγαζάτορα. Ωστόσο, από τότε που παντρεύτηκε μια πλούσια με εφοπλιστικά "κονέ", κολυμπάει στο χρήμα! Τώρα ετοιμάζεται να ανοίξει μια δική του κλινική αξίας ενός εκατομμυρίου ευρώ (!) κάπου στην Αθήνα, καθώς και μια δεύτερη στην Αίγινα, πριν καν δει πώς θα πάει η πρώτη!

Ο Κοσμάς αποδίδει τις δραστηριότητες του γιου του στο "γονίδιο της απληστίας, το οποίο ενυπάρχει σε όλους τους ανθρώπους". Βέβαια, για μένα είναι ξεκάθαρο πως οι εν λόγω κλινικές αποτελούν βιτρίνα για δραστηριότητες ύποπτων κυκλωμάτων...

Κυριακή, 7 Αυγούστου 2011

Έξοδος με την Ανθή και τις κόρες της για πίτσα στο Ληξούρι, ακριβώς πλάι στο λιμάνι. Ο ξάδερφος Δαμιανός δεν ήταν μαζί μας επειδή θα έφτανε το βράδι από την Αθήνα μαζί με την άρρωστη μητέρα του, τη θεία Λίνα. Η Ανθή και οι κοπέλες είναι όντως είναι η πιο ευχάριστη παρέα που έχουμε – εφόσον συμφωνούμε σε ό,τι λένε και δείχνουμε άπειρη κατανόηση για το φοβερότατο πρόβλημά τους που είναι η πεθερά, τώρα 87 ετών. Η γυναίκα ήταν ανέκαθεν ψυχρή και δεν τους έκανε ποτέ χαρούλες και παιχνιδάκια. Επιπλέον, τελευταία παρουσίασε συμπτώματα σχιζοφρένειας, τα οποία αντιμετωπίζονται με φάρμακα. Αυτή είναι, όμως, η σταγόνα που ξεχύλισε το ποτήρι για την Ανθή και τις κόρες της, οι οποίες είναι πάντα πυρ και μανία με τη θεία Λίνα και τη θεωρούν ενσάρκωση του Σατανά, παρόλο που δεν έχουν ποτέ κάτι συγκεκριμένο να της προσάψουν.

Κάποια στιγμή τόλμησα να πω ότι υπάρχουν και χειρότερες γριές στον κόσμο, όπως πχ η θεία Δέσποινα. Τότε η Βάσια, η μικρότερη κόρη, παρεξηγήθηκε κι άρχισε να με βομβαρδίζει με τα εξής αδιάσειστα επιχειρήματα: "Ακόμη και ο πιο ηλίθιος, ο πιο αμόρφωτος, θα καταλάβαινε ότι η γιαγιά Λίνα είναι η χειρότερη γυναίκα που υπάρχει σε όλο τον κόσμο, και ο πιο χαζός θα το καταλάβαινε αυτό, ε τι λες, συμφωνείς, δε συμφωνείς;"

Ακούγεται πολύ παράξενο να την ακούς να θυμώνει με τη μωρουδίστικη φωνούλα της, το οκτάχρονο ναζάκι της, το επίσης οκτάχρονο μυαλουδάκι της, που είναι και γλωσσούδικο. Τι να έκανα, συμφώνησα. Πάντως, η δεσποινίδα έχει φθάσει 29 χρονών και ακόμη να τελειώσει το Χημικό Πατρών, όπου πέρασε πριν από 11 χρόνια: Στο λύκειο ήταν μαθήτρια του 12, όμως στην τελευταία τάξη έκανε ιδιαίτερα μαθήματα, "ως εκ θαύματος" μετατράπηκε σε μεγαλοφυία, προβιβάστηκε με 19 και πέρασε χημικός στην Πάτρα!

Πέρα απ' αυτά, η νεαρή δεν φτουράει για πολύ σε καμία δουλειά: Πρόσφατα απολύθηκε από μια δημόσια υπηρεσία επειδή δεν θεωρήθηκε επαρκής (περίεργο...). Ακόμη, όπως

έμαθα σήμερα, η νεαρή έχει δουλέψει τέσσερις μήνες ως αεροσυνοδός σε ταξίδια εξωτερικού! Μετά φοβήθηκε σε μια πτήση εξαιτίας άγριας βροχής και παραιτήθηκε. ***Απορία:*** Για να προσληφθεί μια κοπέλα ως αεροσυνοδός, πρέπει να γνωρίζει τουλάχιστον δυο γλώσσες άπταιστα και να διαθέτει πτυχία επιπέδου proficiency, που η Βάσια δεν διαθέτει. Άρα, πώς ακριβώς προσελήφθη ως αεροσυνοδός;

Παρεπιπτόντως, ο ξάδελφος Δαμιανός έχει παραπλουτίσει με το συνεργείο αυτοκινήτων που έχει ανοίξει στον Άλιμο, ενώ η μεγάλη κόρη του η Λίνα δεν έχει αφήσει δημόσια υπηρεσία για δημόσια υπηρεσία και τράπεζα για τράπεζα που να μην έχει μπει ως σχεδιάστρια (απόφοιτος ιδιωτικής σχολής), με συμβάσεις ορισμένου χρόνου.

Και το παράξενο με την Ανθή: Παρόλο που, όπως η ίδια λέει, έχει πάψει να έχει ερωτικές σχέσεις με τον Δαμιανό εδώ και δεκαετίες επειδή εκείνος ξενοπηδάει, της δίνει στο χέρι πάντα όσα χρήματα θέλει κι εκείνη τα χαλάει όπου θέλει: σε ακριβά μπιχλιμπίδια για το σπίτι, ρούχα, αξεσουάρ, πολυήμερα ταξίδια με φίλες κλπ.

Μυστήριο: Άλλες γυναίκες εκτελούν ατάκα κι επί τόπου οποιοδήποτε σεξουαλικό καπρίτσιο για να κρατήσουν τον άντρα τους, ενώ παράλληλα εργάζονται, κερδίζουν δικά τους λεφτά, κι όμως τόση ελευθερία από το σύζυγο δεν έχουν. Πώς, λοιπόν, καταφέρνει η Ανθή και κουμαντάρει έτσι το Δαμιανό – ο οποίος δεν είναι και κανένας βλάκας, εφόσον έχει πλουτίσει απίστευτα; Μήπως κρατώντας το στόμα της κλειστό, ας πούμε; Φυσικά η ίδια απολαμβάνει να αυτοδιαφημίζεται ως άγγελος αγάπης και αυταπάρνησης, που κάνει μοναδικές και ανιδιοτελείς θυσίες για την οικογένειά της (τι πρωτότυπο), ενώ όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι είναι κακοί και αχάριστοι.

Λεπτομέρεια: Η κυρία πάσχει εδώ και πολλά χρόνια από ένα σωρό ψυχοσωματικές παθήσεις (δερματικά εκζέματα, άσθμα, σταφυλόκοκκο, θυρεοειδή κ.ά.) και βρίσκεται μονίμως στα πρόθυρα νευρικής κρίσης. Ως πρόσφατα έπινε τα ηρεμιστικά με τις φούχτες αλλά τώρα τα έχει κόψει -ίσως γι' αυτό της την έχει δώσει για τα καλά. Παρά τα πλούτη της,

λοιπόν, δεν είναι παρά μια ανικανοποίητη νευρασθενική, όπως όλες οι βολεμένες...

Τρίτη, 9 Αυγούστου 2011

Πρωινή βόλτα και σύντομη επίσκεψη στην παλιά εκκλησία έξω από τα Καλάτα. Μόλις μπήκα στην αυλή του ναού, ένιωσα αμέσως τη διαφορά: Καμία ***επαφή*** πλέον, κανένας συντονισμός, ισορροπία αλλαγμένη. Πλησιάζοντας τον τάφο, κάτω από το όνομα του Αλέξανδρου είδα ότι υπήρχε τώρα κι ένα άλλο: Γεράσιμος Α. Χορζάτος, 1928-2010, προφανώς ο πατέρας του. Κάθησα για λίγο στο σκαλί της εκκλησίας και παρατήρησα αφηρημένα το άγαλμα για κανένα πεντάλεπτο. *Αυτός* εξακολουθεί να υψώνεται αγέρωχος πάνω από τους νεκρούς -μα τώρα δεν είναι μόνος του πια...

Το απόγευμα πήγαμε επίσκεψη στον ξάδελφο και βαφτισιμιό μου Βιτσέντζο στο Ληξούρι, για να δούμε το νεογέννητο γιό του, ούτε δυο μηνών ακόμη. Ήσυχο και χαριτωμένο μωρό, κοιμόταν στην κούνια του όσο μείναμε, δηλαδή δυόμισι ώρες. Καθήσαμε στην αυλή μαζί με τη θεία Δόμνα και την Ιουλία -τη σύζυγο του Βιτσέντζου. Αργότερα ήλθε και η ξαδέλφη Μαριάννα, που είχα χρόνια να τη δω.

Η γειτονιά δεν έχει αλλάξει σχεδόν καθόλου, εκεί όπου άλλοτε -κάποια καλοκαίρια της δεκαετίας του '70- έπαιζα ανέμελα μαζί με τις ξαδέλφες μου Τζένη και Νίκη. Το παλιό παντοπωλείο της θείας Δόμνας έχει κλείσει και στη θέση του υπάρχει τώρα το σαλόνι του πλήρως ανακαινισμένου σπιτιού. Στο διπλανό οικόπεδο έχει χτισθεί μια τετραόροφη, θορυβώδης πολυκατοικία. Το αλλοτινό σπίτι της γιαγιάς Τζένης, στην απέναντι γωνία, έχει πουληθεί προ πολλού και στη θέση του τώρα βρίσκεται ένα σύγχρονο διώροφο. Το μεγάλο αμπέλι απέναντι, που έπιανε ένα ολόκληρο τετράγωνο, τώρα έχει μείνει σκέτο οικόπεδο. Πάνω από είκοσι χρόνια είχα να επισκεφθώ το μέρος...

Πέμπτη, 11 Αυγούστου 2011

Πρωινή επίσκεψη στο νεόκτιστο σπίτι του Δαμιανού στο

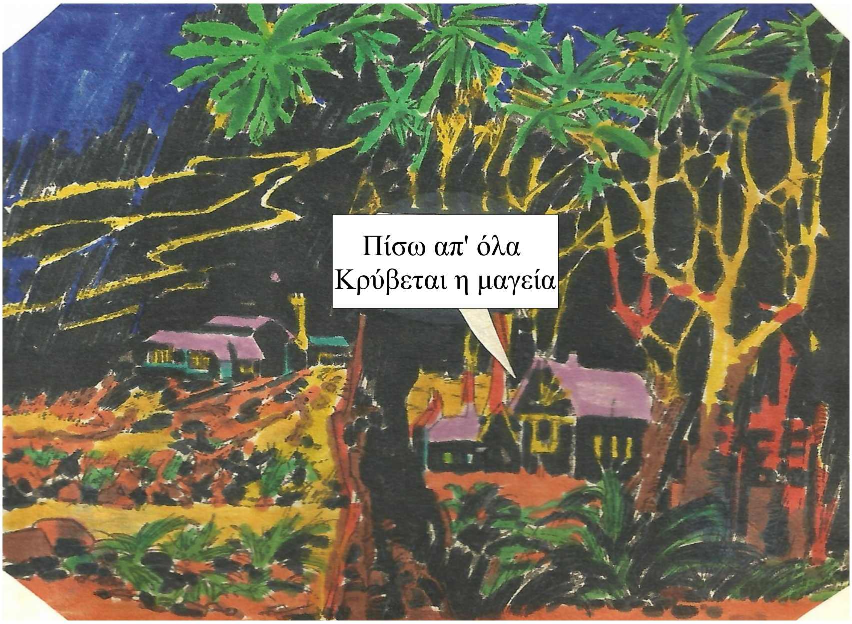
Ληξούρι. Χαρούμενες συζητήσεις στο μπαλκόνι απ' όπου φαίνεται η θάλασσα, το μεσημέρι μπάνιο -όλα καλά και ωραία. Πάντως, η Ανθή έχει πάρει πρέφα ότι εγώ δεν παραπονούμαι ποτέ για τίποτα, πχ για το ότι τουλάχιστον η μισή σύνταξη του πατέρα μου εξανεμίζεται σε πολυτελή λούσα των εγγονών του, χωρίς να γίνεται καμιά σκέψη για το δικό μου μέλλον. Και πού να ήξερε για τα τρία ταξίδια του Νάσου στο εξωτερικό μέσα σε οκτώ μήνες, ή για το μηχανάκι, ή για τα πανάκριβα gadgets που αγοράζει κάθε τόσο. Ούτε γνωρίζει πόσο ακριβώς έχει στοιχίσει το σκάφος του Γιάννη...

Λίγο αργότερα πήγαμε επίσκεψη όλοι μαζί στη θεία Βαρβάρα, η οποία μένει απέναντι. Σε χρόνο μηδέν, η ξαδέλφη Ανθή έστησε καυγά με την ογδοντάχρονη γυναίκα, επειδή η δεύτερη ισχυριζόταν πως η αδελφή της η Λίνα ενίοτε μαγείρευε η ίδια όταν έμενε στη γκαρσονιέρα του Δαμιανού. Επίσης έλεγε πως η δική της πεθερά ήταν ακόμη χειρότερη από τη Λίνα, πράγματα που η Ανθή -ωρυόμενη- δεν τα δεχόταν με τίποτα.

Τότε, μπήκε μέσα ξαφνικά η κυρία Άννα, (νοικάρα της θείας Βαρβάρας, μένει από πάνω), η οποία έσπευσε μάλλον επειδή άκουσε τις φωνές και ήλθε για να σώσει την κατάσταση. Πήρε ήρεμα το μέρος της θείας κι έτσι έγυρε η ζυγαριά και σταμάτησε ο τσακωμός. Κάτι μου λέει πως η ξαδέρφη Ανθή δεν είναι καθόλου ο άγγελος καλοσύνης που θέλει να δείχνει ότι είναι...

Κυριακή, 14 Αυγούστου 2011

Απρόσμενη επίσκεψη της Ανθής και των κοριτσιών για καφέ. Ζωηρές κουβέντες στη βεράντα, η μητέρα μου τους είπε τον καφέ και μετά πήγαμε για μπάνιο στους Πετανούς. Περνάω ευχάριστα μαζί τους, είναι τα μόνα ξαδέλφια που μας θυμούνται κι έρχονται να με πάρουν για παρέα, ωστόσο έχω παρατηρήσει ότι όποτε με βλέπει η Ανθή, δεν παραλείπει να μου πετάξει σπόντες του τύπου: "Πότε θα βρείς κανέναν να παντρευτείς;" ... "Τόσα χρόνια, δεν σου γυάλισε κανένας;" ... "Εγώ στη θέση σου θα έπαιρνα οποιονδήποτε" κ.ο.κ. Εγώ τα προσπερνάω αυτά με αόριστες απαντήσεις, καθώς δεν θέλω να οξύνω τα πνεύματα.

Σε μια στιγμή το 'φερε η κουβέντα και είπα στην Ανθή ότι πίσω από το προσωπείο του κόσμου -χρήμα, επιτυχίες, δόξες, οικογενειακή ευτυχία- κρύβεται η χρήση μαγείας, είτε το βλέπουμε είτε όχι. Τότε εκείνη, μάλλον ενοχλημένη, μου πέταξε εντελώς στο ξεκούδουνο: "Ο σκοπός της ζωής κάθε ζωντανού όντος είναι να αποκτήσει απογόνους. Η ζωή δεν έχει κανένα νόημα αν δεν κάνεις παιδιά! Ε, τι λες, δεν συμφωνείς;"
"Μα ναι, αυτός είναι ο προορισμός ενός βιολογικού οργανισμού", απάντησα μετριοπαθώς.

Γενικά, το θεωρώ σοφότερο να παριστάνω το μαλάκα και να προσέχω τι λέω από δω κι από κει: *Ποτέ δεν ξέρεις τι ρόλο παίζει ο καθένας. Δεν έχω πάθει και λίγα εξαιτίας της αφέλειάς μου...*

Πέμπτη, 19 Αυγούστου 2011

Απογευματινή εξόρμηση στο Ληξούρι για μπάνιο, με το δημοτικό λεωφορείο. Το περίμενα στη στάση από τις 6:15, κατέφθασε κατά τις 7:00, κατέληξα στην παραλία στις 7:45, κολύμπησα ως τις 8:35, ύστερα χάζεψα στις βιτρίνες ώσπου η ώρα πήγε 9:30 και πήρα το λεωφορείο του γυρισμού. Όμως, το

όχημα δεν ακολούθησε το γνωστό, πρωινό δρομολόγιο· για κανένα μισάωρο έτρεχε σε κάτι στενούς ερημικούς δρόμους στη μέση του πουθενά και μετά μπήκε σε κάτι άγνωστα χωριά με απίστευτα στενούς φιδογυριστούς δρόμους, όπου (φυσικά) πήγαινε σα χελώνα. Έσπασαν τα νεύρα μου! Τίποτα δεν με είχε προετοιμάσει για κάτι τέτοιο! Τελικά, έφθασε έξω από την Κοντογεννάδα στις 10:30. Χρειάστηκε να περπατήσω κανένα εικοσάλεπτο για να φτάσω σπίτι, έξω φρενών και πολύ απογοητευμένη. "Είμαστε σαν φυλακισμένοι εδώ και όλα τα χωριά της Ανωγής τα ίδια σκατά είναι! Θα το σκεφτώ πολύ να ξανάρθω εδώ πέρα!" παραπονέθηκα στη μητέρα μου, η οποία συμφώνησε αυθόρμητα...

Τρίτη, 23 Αυγούστου 2011

Το πρωί ήλθαν η Ανθή και η Βάσια, μας πήραν με το αμάξι και πήγαμε στην εκκλησία του Κεχριώνα, όπου είχε λειτουργία. Ύστερα μας κάλεσαν στο σπίτι τους στο Ληξούρι, όπου μείναμε μέχρι το απόγευμα. Κατά τις 2:00 πήγαμε για μπάνιο με τη Βάσια στην παραλία απέναντι. Κουβάλησε μαζί της μια σαμπρέλα βάρκας, "για να είναι πιο ξεκούραστη". Δεν είναι κακό κοριτσάκι, πιστεύω όμως πως αρνείται να μεγαλώσει.

Αργότερα ήλθε και η Ανθή για να κολυμπήσει, μ' έπιασε μονότερμα και κάθε τόσο πεταγόταν πάνω κραυγάζοντας, μόλις την ακουμπούσε κανένα μικροσκοπικό ψαράκι. Πάνω στην κουβέντα, της ξέφυγαν δυο φράσεις με τις οποίες περιέγραψε το αληθινό νόημα της ζωής, μάλλον χωρίς να το καταλάβει: "Η ζωή είναι γεμάτη απώλειες" και "Ό,τι χάνεις δεν το ξαναβρίσκεις".

Κατά τ' άλλα, η Ανθή παραμένει πυρ και μανία με την τσαγγή πεθερά της που φταίει για όλα τα κακά του κόσμου, ειδικά τώρα που έχει αρρωστήσει σωματικά και ψυχικά, οπότε χρειάζεται βοήθεια. Έκανα κάθε προσπάθεια να κρατήσω χαμηλό προφίλ, ωστόσο μου είναι πια φανερό πως η ξαδέρφη δεν μπορεί να χωνέψει το γεγονός ότι εγώ φαίνομαι τουλάχιστον δυο δεκαετίες νεώτερη από εκείνη, παρόλο που με περνάει

μόλις τέσσερα χρόνια. Έτσι, κάθε τόσο και χωρίς αιτία, μου πετάει σπόντες του τύπου "Πουτάνας κώλος δεν γεράζει" ... "Οι καλοί άνθρωποι αρρωσταίνουν και γερνούν γρήγορα, ενώ οι αναίσθητοι δεν χαμπαριάζουν, οπότε δεν παθαίνουν τίποτα". Άντε τώρα να της εξηγήσεις ότι η αρρώστια και το γήρας δεν είναι αξιοζήλευτα προσόντα...

Επιστρέφοντας στο σπίτι τους, οι συζητήσεις συνεχίστηκαν στους ίδιους τόνους. Δεν απέφυγα κάποιες αιχμές, ιδίως όταν τόλμησα να πω ότι "Ανιδιοτελής αγάπη δεν υπάρχει, ούτε καν της μητέρας προς το παιδί, κι αυτό είναι το πρώτο μάθημα σε κάθε σχολή ψυχολογίας". Ακόμη, όποτε δεν μπορεί να με αντικρούσει, η Ανθή σπεύδει να επαναλάβει τη φράση μου με ύφος μάλλον ειρωνικό, τονίζοντας το "λ", σαν να θέλει να μου δείξει ότι εγώ δεν το προφέρω σωστά! Λοιπόν, αυτή η γυναίκα αρχίζει να μου βγάζει κάτι το πολύ αρνητικό...

Κάποια στιγμή ήλθε και η Δαμιανός από τη θάλασσα, ζήτησε μια σαλάτα αλλά η γυναίκα του αρνήθηκε κάθετα να τη φτιάξει επειδή ήταν κουρασμένη είπε, ούτε του έφερε τις κάλτσες του επειδή "είμαι πτώμα, δεν μπορώ ν' ανεβαίνω πάνω" ξαναείπε, αλλά ούτε άφησε τον ίδιο να φτιάξει σαλάτα επειδή "τώρα είναι αργά, δεν υπάρχει χρόνος". Ο Δαμιανός υπάκουσε στωικά...

Παρασκευή, 26 Αυγούστου 2011

Απογευματινή εκδρομή στη Μονή Κηπουραίων με την Ανθή, την Βάσια και τη μαμά. Μείναμε ως αργά και θαυμάσαμε το μαγευτικό ηλιοβασίλεμα πάνω από τους άγριους βράχους. Δεν υπήρξαν αιχμές ούτε προβληματισμοί, μάλλον επειδή κι εγώ ήμουν συγκρατημένη και δεν άνοιγα πολύ το στόμα μου...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2011):*** Ο μήνας ξεκίνησε με τους καλύτερους οιωνούς -κόντευα να πιστέψω πως το πρόβλημα είχε λυθεί: Μέχρι τις 25 μου είχε έλθει μόνο ένα υπναγωγικό όραμα φωτιάς, κι αυτό επειδή λίγο πριν πέσω στο κρεβάτι το μεσημέρι έπαιζα για αρκετή ώρα ένα παιγνίδι (Block'd) στο κινητό. Ωστόσο, την τελευταία εβδομάδα του

Αυγούστου μου ήλθαν άλλα τέσσερα τέτοια επεισόδια, πράγμα που με απογοήτευσε. Τι μπορεί να έφταιξε; Πιθανότατα η κηδεία του θείου Ντίνου, στην οποία παρευρέθηκα το απόγευμα της 24ης Αυγούστου. Φαίνεται πως τα χριστιανικά μυστήρια επηρεάζουν πολύ αρνητικά τον ψυχισμό (μου)...

Συγκεκριμένα, αυτό το μήνα παρατήρησα τις εξής ενοχλήσεις;

Υπναγωγικά οράματα φωτιάς: 5
Φλόγες μέσα σε όνειρα: 3 (μετά από θαλάσσιο μπάνιο)
Εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση": 5
"παράδεισος" : 2

Πέμπτη, 1η Σεπτεμβρίου 2011

Σήμερα είχα σκοπό να πάω για μπάνιο στη μικρή πλαζ του Αγίου Σπυρίδωνα στο Ληξούρι. Ωστόσο, κατέληξα στα Λέπεδα μαζί με την ξαδέλφη Αννίτα, τις δυο έφηβες κόρες της και μια φίλη της που συναντήσαμε εκεί. Η ώρα πέρασε ευχάριστα, κολυμπώντας στα καθαρά νερά και κουβεντιάζοντας κυρίως για το ακαδημαϊκό μέλλον των παιδιών.

Για να πραγματοποιηθεί αυτή η εξόρμηση, χρειάστηκε να συντρέξουν ορισμένες ***συμπτώσεις***, ανέλπιστα θετικές για μένα: α) Ο πατέρας μου αποφάσισε ξαφνικά να έλθει μαζί μου για να επισκεφθεί τη θεία Βαρβάρα, β) Συναντήσαμε τυχαία στο δρόμο τον ξάδελφο Μάνο, γιο της θείας, ο οποίος μας έδωσε δυο σακούλες με ζαρζαβατικά για να τα πάμε στη μητέρα του. Έτσι, προτίμησα να συνοδεύσω τον πατέρα μου μέχρι εκεί, για να κουβαλήσω το βάρος. γ) Η Αννίτα έτυχε σήμερα ειδικά να έχει ρεπό και δ) σκόπευε να πάει για μπάνιο μισή ώρα αργότερα αφού κατέφθασα εγώ στο σπίτι τους. *Ό,τι είναι να γίνει, με κάποιο τρόπο γίνεται...*

Τετάρτη, 7 Σεπτεμβρίου 2011

Τελευταία μέρα στην Κεφαλλονιά σήμερα κι έχω πέσει σε συλλογισμούς: Το σπίτι μας στην Κοντογεννάδα είναι ωραίο, ήσυχο και βολικό, όμως είναι μονάχα αυτό. Μόλις βγω έξω, δεν έχω πού να πάω, ούτε τι να κάνω. Σκυλοβαρέθηκα τόσες

βδομάδες εδώ. Ευτυχώς που είχα πάρει τα ημερολόγιά μου μαζί και τα δακτυλογραφούσα στο κομπιούτερ. Έτσι, δεν έχω την αίσθηση πως έχασα εντελώς το χρόνο μου. Πάντως, θα το σκεφτώ πολύ να ξανάρθω εδώ για διακοπές.

Παραδέχομαι, πάντως, ότι το τοπίο είναι πράγματι γοητευτικό από μακριά: διαθέτει τη γοητεία του δράκου και του φιδιού. Δίχως αμφιβολία, εδώ γεννιούνται άνθρωποι δρακοειδούς κυρίως καταγωγής, πράγμα που φαίνεται από τα τετράγωνα πρόσωπά τους, τα παχουλά σώματα με τους ευρείς ώμους, τους τραχείς τρόπους, το εξυπνακίστικο στυλάκι, τον δεσποτισμό, την εύκολη βρισιά και βλαστήμια και, φυσικά, το μπόλικο χρήμα που έχουν αποκτήσει όλοι...

Επιπλέον, το στενό περιβάλλον του χωριού λειτουργεί πιο ασφυκτικά από οποιοδήποτε "Μεγάλο Αδελφό". Στη δική μου περίπτωση, για παράδειγμα, η ρετσινιά της γεροντοκόρης κολάει πάνω μου κάθε ώρα και στιγμή, επισκιάζοντας οτιδήποτε άλλο κάνω ή λέω -σα να ήμουν κατά συρροήν δολοφόνος.

Όλες αυτές τις μέρες, σε όποια κοινωνική συναναστροφή κι αν βρισκόμουν, δεν υπήρχε περίπτωση να μην ακούσω συγκεκριμένες "μπηχτές":

Ξάδερφος Μάνος: "Γειά σου Υβόννη, πες μου τα νέα σου, τι κάνουν η Αλίκη, τα παιδιά της, το εγγόνι της;"

Γέρο-Νίκος: "Κοίτα να φτιάξεις γρήγορα τη ζωή σου, κορίτσι μου, εγώ ήμουν 46 χρονών όταν αποφάσισα να παντρευτώ γιατί κόντευε να μου τη δώσει!" μου είπε χαμογελώντας ειρωνικά, ενώ στεκόμουν στο κατώφλι του, φεύγοντας μετά από την πρώτη μας επίσκεψη στο σπίτι του.

Κύριος Κοσμάς: "Κοίτα να βρεις κανένα γκόμενο, να μείνεις και έγγυος!"

Η σύζυγός του, σεγόντο: "Κοίτα να βρεις κανένα γκόμενο, να μη χαραμίζεσαι έτσι" μου πέταξε, ενώ τους αποχαιρετούσαμε στην πόρτα σήμερα το βράδι. Αυτό το κάνουν συχνά οι χωριάτες, σου πετάνε την κακία μόλις βρεθείς σε "νεκρό σημείο", ώστε να είσαι απροετοίμαστος και να μην έχεις χρόνο να αντιδράσεις.

Ξάδερφος Βιτσέντζος: “Σκοπός της ζωής είναι να κάνεις παιδιά! Αυτό το ξέρω εγώ καλά, που δουλεύω σε νοσοκομείο και βλέπω τα χάλια που έχουν όσοι γέροι δεν έχουν κάνει οικογένεια!”
Ανθή: “Αν δεν κάνει κάποιος παιδιά, η ζωή του δεν έχει κανένα νόημα και ό,τι άλλο κι αν κάνει είναι άχρηστο”.
Κυρ-Σταύρος (ο τρελός του χωριού): “Παίρνεις χάπια; Όχι; Πρέπει να παίρνεις!” μου ξεφούρνισε κάποια στιγμή που μείναμε μόνοι. Εγώ όμως τον ξεμπρόστιασα στους γονείς μου και αμέσως πήγε να μου τα γυρίσει: “Όλοι παίρνουν χάπια σήμερα”, κλπ.

Τα παραπάνω αποτελούν ασυνείδητη μα συντονι-σμένη ψυχική επίθεση, με πολλαπλό σκοπό: α) Να με πιέσουν να φορτωθώ άμεσα κανένα μαλάκα, ώστε να αποπροσα-νατολιστώ, να χάσω για τα καλά τον προορισμό μου και να αποκτήσω ακόμη περισσότερα προβλήματα. β) Να με ωθήσουν στην απόγνωση και στην αυτοκτονία *[“αφού έμεινες γεροντοκόρη, τι θες και ζεις;”]* γ) Να μου εκμαιεύουν πληροφορίες: Για να απαντήσω σε αυτές τις επιθέσεις, θα πρέπει να δώσω στοιχεία για το τι πιστεύω, ποια είμαι, τι περιμένω.

Όλες αυτές τις μέρες, πολλές φορές έπιασα τον εαυτό μου να αναρωτιέται τι γυρεύω εγώ εδώ. Η αλήθεια είναι πως φέτος ήλθα για να κρυφτώ: Δεν ήξερα τι θα γινόταν με τα αποτελέσματα των εξετάσεων στ' αγγλικά, φοβόμουν μήπως αποτύχαιναν τα βλαμμένα που έχω για μαθητές (Καρολίνα, Μανώλης) και δεν ήξερα πώς θα αντιδρούσαν οι ψυχωτικοί γονείς τους σε αυτή την περίπτωση. Βλακεία μου, βέβαια. Σιγά μην απέφευγα οτιδήποτε στο χωριό...

Πέμπτη, 8 Σεπτεμβρίου 2011

Επιστροφή στη Γλυφάδα. Επιτέλους! Κόντευα να χάσω στον εαυτό μου στην Κεφαλλονιά. Ούτε λόγος να μείνω ποτέ μόνιμα στην Κοντογεννάδα, όπως το σκεφτόμουν άλλοτε. *Άλλωστε, η αποστολή μου εδώ έχει πια τελειώσει: Η **επαφή** έχει διακοπεί οριστικά, οπότε δεν έχω πια λόγο να κουβαλιέμαι σ' αυτό το άγριο και εχθρικό μέρος. Τέλος...*

Προπαρασκευή

Γενετική κληρονομιά και γόητρο: Όσο μεγαλώνω, το φυσικό μου γόητρο φυσιολογικά μειώνεται. Βέβαια, εγώ ποτέ δεν ήμουν γοητευτικό άτομο, ώστε να επηρεάζω υπέρ μου τους ανθρώπινους όχλους. Το γόητρο ενός ανθρώπου εξαρτάται κυρίως από τις γενετικές του καταβολές, δηλαδή από το τι είδους γενετικό υβρίδιο είναι: Αν κάποιος διαθέτει έντονα ερπετοειδή γονίδια στον γενετικό του κώδικα, τότε είναι προικισμένος με φυσικό γόητρο – μέσα σε έναν κόσμο που κυβερνάται από ερπετοειδείς εξωγήινες οντότητες. Όταν κάποιος συγκεντρώνει στο DNA του πολλά ανδρομέδια γονίδια, όπως εγώ, τότε μάλλον διαθέτει το αντίθετο του γοήτρου. Η γενετική μου κληρονομιά με καθιστά μόνιμο στόχο ορατών και αόρατων εχθρών, μέσα σε μια κοινωνία που αποτελείται κατά 99% από δρακοειδή και οφιοειδή υβρίδια.

Είναι διαφορετικά για την Φιλιώ και την Ελισάβετ, για παράδειγμα. Ούτε αυτές έχουν παντρευτεί, όμως είναι δέκα χρόνια μικρότερές μου, έχουν μόνιμη δουλειά στο δημόσιο, μπόλικο χρήμα και σίγουρα δεν είναι ανδρομέδιες starseeds – άρα διαθέτουν αρκετά μεγαλύτερο γόητρο από μένα.

Βρίσκομαι πλέον σε ηλικία προεμμηνόπαυσης, δεν έχω σύζυγο, ούτε παιδιά, ούτε χρήματα, ούτε καμιά βαρύγδουπη καριέρα. Αυτό σημαίνει ότι το κοινωνικό μου κύρος έχει κατέβει κάτω από το μηδέν. Συνεπώς, οι άνθρωποι όχι μόνο δεν ενδιαφέρονται πια για ό,τι λέω ή κάνω, αλλά κι εκνευρίζονται μόλις πάω να ανοίξω το στόμα μου. Έτσι, όποτε τους μιλάω, σχεδόν πάντα αντιδρούν με την τυπική ανθρώπινη αντίδραση: αντίρρηση και ανυπακοή. Όσοι κάποτε υποκρίνονταν πως με άκουγαν (Λουίζα, Πέρσα, Αφροδίτη, Αλίκη), το έκαναν για τους εξής πραγματικούς λόγους:

α) Για να με κοροϊδεύουν στις παρέες τους,

β) Για να μαθαίνουν τι ξέρω και μετά να με προδίδουν στα κυκλώματά τους,

γ) Για να ανιχνεύουν τα αδύνατα σημεία μου, ώστε να ξέρουν πού να χτυπήσουν.

Ακόμη, έχω παρατηρήσει ότι μου είναι πλέον αδύνατο να παρευρεθώ σε μια συντροφιά, ιδίως γειτόνων ή συγγενών, και να μη μου πετάξουν ξεκάθαρα την εξής πάγια υποβολή: “Γέρασες πια, δεν κατάφερες να αποκτήσεις σύζυγο ούτε παιδιά, άρα η ζωή σου δεν έχει κανένα νόημα και είναι θέμα χρόνου να τρελαθείς τελείως”. Στο εξής, αυτά θα ακούω και θα πρέπει να τα περιμένω σε κάθε συναναστροφή.

Ακόμη και άτομα που υποτίθεται πως με συμπαθούν, όπως η Ανθή και η θεία Πηνελόπη, όποτε με βλέπουν δεν παραλείπουν να μου πετάξουν σπόντες του τύπου: “Τι νόημα έχει η ζωή αν δεν έχεις απογόνους, αν δεν αφήσεις λίγο κρέας πίσω σου;” ... “Τόσα χρόνια δεν βρήκες κανέναν να κουκουλωθείς;” ... “Αν ένας άνθρωπος δεν κάνει παιδιά, δεν έχει λόγο ύπαρξης”, κ.ο.κ. Εγώ κάθε φορά τους εξηγώ ότι “δεν έτυχε” ή ότι “δεν βρέθηκε ο κατάλληλος” μα δεν ικανοποιούνται από την απάντηση και μου ξαναπετάνε τις ίδιες κακίες.

Στον κόσμο που ζω, τα πάντα μπορεί να είναι βλαβερά: Τα φαγητά, τα ποτά, τα φάρμακα, η ατμόσφαιρα, το μολυσμένο περιβάλλον, οι ηλεκτρονικές συσκευές, τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία κλπ. Όμως, τίποτα δεν είναι πιο βλαβερό από τους “συνανθρώπους” μου. Ο καθένας τους έχει τον δικό του τρόπο να με βλάπτει, υλικά ή ψυχικά.

Ας μην ξεχνώ ότι εδώ στη γη δεν έχω φίλους. Ας μην γοητεύομαι από ανθρώπους με αγγελικά πρόσωπα, που μιλούν και κολακεύουν πολύ, όπως η Πέρσα, η Λουίζα, η Ανθή, η Πηνελόπη. Τέτοια άτομα μπορεί να είναι διασκεδαστικά αλλά σίγουρα μπορούν να γίνουν πολύ επικίνδυνα, με τρόπους συχνά αφάνταστους. Τα πράγματα έχουν αγριέψει πλέον. Έτσι, όποτε βρίσκομαι σε μια παρέα, καλό είναι:

α) Να μην εκφέρω ποτέ την παραμικρή γνώμη.

β) Να συμφωνώ και να επαυξάνω όσα λένε οι παρόντες.

γ) Να μην λέω πάνω από επτά λέξεις κάθε φορά. Τα πρόβατα δεν μπορούν να παρακολουθήσουν περισσότερες...

Πεπρωμένο: Δεν μπορείς να ξεφύγεις από το γονιδιακό προγραμματισμό σου. Είσαι ό,τι λένε τα γονίδιά σου ότι είσαι, αυτό θέλεις να είσαι, και κάθε προσπάθεια “αυτοβελτίωσης” είναι, στην καλύτερη των περιπτώσεων, χάσιμο χρόνου. Είναι αδύνατο να αλλάξεις το χαρακτήρα σου με τη δύναμη της θέλησής σου, όπως είναι αδύνατο να αλλάξεις το χρώμα των μαλλιών σου. Το DNA είναι για τον άνθρωπο ό,τι το πρόγραμμα για το ρομπότ: Αδύνατο να πάει κόντρα. Αν πάει, το περιμένουν μπελάδες και βραχυκύκλωμα.

Εδώ και μερικούς μήνες, βρίσκω ότι επιστρέφω στον παλιό, γνήσιο εαυτό μου των δεκαετιών '60 και '70, πριν αναγκαστώ "να βγω έξω, στον κόσμο", να γίνω "κοινωνική" και "εργατική". Εγώ είμαι εκ φύσεως άτομο μοναχικό, συνεσταλμένο, αυτάρκες. Αισθάνομαι πραγματικά άνετα μονάχα όταν βρίσκομαι μέσα στο οικογενειακό μου περιβάλλον -όσο κι αν αυτό παραείναι προβληματικό. Η επαφή με την κοινωνία πάντα μου δημιουργούσε άγχος, με αποπροσανατόλιζε, μου έφερνε μια αυθόρμητη δυσφορία.

Κατά βάθος δεν είχα ποτέ όρεξη "να γνωρίσω τον κόσμο": Δεν ήθελα να δουλέψω σε εταιρείες, όχι λόγω τεμπελιάς αλλά επειδή ποτέ δεν αισθανόμουν άνετα ανάμεσα σε ξένα πρόσωπα. Άλλωστε, οι άνθρωποι ανέκαθεν παρουσίαζαν τη φυσική τάση να συσπειρώνονται εναντίον μου, χωρίς εγώ να τους προκαλώ στο παραμικρό. Ενδόμυχα ήξερα ότι σε οποιοδήποτε χώρο εργασίας κι αν βρισκόμουν, αργά η γρήγορα θα γινόμουν στόχος mobbing. Ούτε είχα ποτέ όρεξη να τρέχω από δω κι από κει, πασχίζοντας να βρω παρέες. Ανέκαθεν αισθανόμουν πιο ήρεμη και πιο πλήρης όταν βρισκόμουν μόνη μου, παρέα με τον εαυτό μου. Αυτό ήταν πάντα το φυσικό για μένα...

Ωστόσο, από τη δεκαετία του '80 και μετά, λόγω οικογενειακών και κοινωνικών πιέσεων, αναγκάστηκα να παρατήσω τη θαλπωρή του σπιτιού και να μπω στο κυνήγι της δουλειάς. Όλα αυτά τα χρόνια μέχρι σήμερα, υποχρεώθηκα να ανέχομαι κάθε είδους κακοήθεις συναδέλφους και μισότρελα αφεντικά, η θέση μου στις εταιρείες ήταν πάντα η χαμηλότερη δυνατή και ο μισθός μου ο μικρότερος που γινόταν.

Από τη δεκαετία του '90 και μετά πειθαναγκάστηκα να κοινωνικοποιηθώ, κυρίως για να μη νιώθω ότι διαφέρω από τους υπόλοιπους ανθρώπους αλλά και για να αποδείξω στον εαυτό μου ότι μπορώ να γίνω κοινωνική κι ευχάριστη. Έπεσα, δηλαδή, στην παγίδα της "αυτοβελτίωσης". Η αιχμή του αγώνα μου διήρκεσε 10 χρόνια (1990-2000): Δούλεψα σε μεγάλη εταιρεία, είχα πολλές παρέες, ασχολήθηκα με την μεταφυσική αναζήτηση σε διάφορες σχολές αυτογνωσίας, έτρεχα στα γυμναστήρια, πήγαινα ταξίδια, είχα ένα σωρό δραστηριότητες.

Πράγματι, λοιπόν, εκείνη την εποχή κατάφερα να ξεπεράσω τη φυσική συστολή μου και να κοινωνικοποιηθώ. Ωστόσο, οι φίλες που γνώρισα ήταν κατά κανόνα δυσλειτουργικές και δεν με ικανοποιούσαν ποτέ πραγματικά. Όποτε έβγαινα μαζί τους είτε βαριόμουν, είτε προβληματιζόμουν, είτε μου έσπαγαν τα νεύρα.

Η ουσία είναι πως δεν αποκόμισα τίποτα απ' όλο αυτό το κυνηγητό. Δεν γνώρισα τον άντρα της ζωής μου μέσα σε κάποια παρέα, ας πούμε. Χώρια που ορισμένες "καλές" φιλίες τις έχω πληρώσει πολύ ακριβά (βλ. Πέρσα).

Όσον αφορά το κεφάλαιο "εργασία", μετά από 25 χρόνια αγώνα τα δεδουλευμένα χρήματα που διατηρώ στην τράπεζα είναι ελάχιστα, εφόσον οι οικονομίες μου έχουν την τάση να εξανεμίζονται -κυρίως σε δαπάνες του σπιτιού και των Μαρκάκηδων. Όσο για τη σύνταξη που υπολογίζω ότι θα πάρω, θα είναι όση θα έπαιρνα από το ΟΓΑ αν δεν είχα καθόλου ένσημα!

Αν δεν είχα δουλέψει καθόλου, αν έμενα στο σπίτι των γονέων μου νοικιάζοντας το διαμέρισμα στο οποίο κατοικούσα μόνη επί 20 χρόνια, σίγουρα θα είχα αποταμιεύσει περισσότερα χρήματα. Ο πατέρας μου θα μπορούσε να με βοηθά στην πληρωμή του ΤΕΒΕ ήδη από το έτος 1981 -ήταν σχεδόν τσάμπα τότε. Αλλά για να τα κάνω όλα αυτά θα χρειαζόμουν οικογενειακή υποστήριξη, κάτι που δεν είχα ποτέ.

Κατακλείδα: Μετά από δεκαετίες ψεύδους ("αυτοβελτίωση"), η αλήθεια έρχεται στην επιφάνεια. Δεν μπορείς να γίνεις κάτι που δεν είσαι, κι αν το καταφέρεις προσωρινά, απλά θα κοροϊδεύεις τον εαυτό σου και τους άλλους. Εγώ δεν έγινα ποτέ πραγματικά κοινωνική, προσαρμοστική, γοητευτική κι ευχάριστη, όσο κι αν πάσχιζα να γίνω. Άλλωστε, η ανταπόκριση στην προσπάθειά μου ήταν πάντα πενιχρή, από άτομα προβληματικά, και το όφελος μηδαμινό...

Σε λάθος μέρος, τη λάθος στιγμή: Όταν αντιμετωπίζεις άλυτα προβλήματα στη ζωή σου, αυτό σημαίνει ότι βρίσκεσαι σε λάθος τόπο, σε λάθος χρόνο, σε λάθος κατάσταση, γι' αυτό όλα σου πάνε στραβά. Για παράδειγμα, η δική μου περίπτωση:

α) Συχνά μου τη δίνει η οικογενειακή μου κατάσταση. Αλλά: Εδώ έπρεπε τώρα να βρίσκομαι; Δεν θά 'πρεπε να κατοικώ σε μια καινούργια σπιταρόνα και να έχω έναν σωστό σύζυγο, δυο παιδιά, ένα ωραίο αμάξι -δηλαδή αυτά που έχουν όλοι; Αντίθετα, παραμένω ανύπαντρη στο σπίτι των γέρων γονέων μου, εγκλωβισμένη στις αμέτρητες απαιτήσεις των Μαρκάκηδων. Από κει και πέρα, τι περιμένω; Χαρές και γέλια;

β) Συχνά με προβληματίζει η επισφαλής επαγγελματική μου κατάσταση. Αλλά: Αυτή τη δουλειά έπρεπε να κάνω τώρα; Δεν θά πρεπε, σχεδόν στα πενήντα μου χρόνια, να έχω φτάσει πλέον κάπου και να χαίρω σεβασμού σε μια εταιρεία ή σαν ελεύθερος επαγγελματίας; Αντίθετα, παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών − μια δουλειά που έχει καταντήσει παράνομη κι επικίνδυνη (ψυχωτικοί γονείς και βλαμμένα παιδιά), κατάλληλη κυρίως για φοιτητές ή για αποτυχημένους. Κακά τα ψέματα: Πρόκειται για μια απασχόληση που είχα απορρίψει προ 25τίας, τις παλιές καλές εποχές. Τι περιμένω τώρα, λοιπόν; Χρήμα και αναγνώριση; Κανένα μπελά μη βρω καμιά ώρα...

γ) Συχνά μου σπάνε τα νεύρα οι προβληματικές φιλενάδες μου. Αλλά: Δεν θα 'πρεπε να έχω εδραιωθεί πλέον σε μια συντροφιά, έστω με τις παλιές παιδικές φίλες, ή να ανήκω σε μια φυσιολογική παρέα ζευγαριών, αντί να συναναστρέφομαι με άτομα νευρασθενικά ή ανάπηρα; Τι περιμένω με τέτοιους; Τρελές διασκεδάσεις;

Εφόσον ολόκληρο το περιβάλλον μου είναι λάθος, όσες διορθωτικές κινήσεις και να κάνω θα παραμείνει λάθος. Είναι λάθος να επενδύω και να περιμένω οτιδήποτε καλό να μου εμφανιστεί μέσα σε τέτοια περιβάλλοντα-φυλακές.

Γενικότερα, όταν βλέπεις μπροστά σου παράξενα εμπόδια και αρνητικές συγκυρίες να εμποδίζουν τα σχέδια σου, αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει να προχωρήσεις περισσότερο. Αν τελικά αποτύχεις σε μια επιδίωξη, αυτό σημαίνει ότι δεν έπρεπε εξαρχής να ασχοληθείς με αυτήν. Αν επιμένεις στα σχέδιά σου παρά τους κακούς οιωνούς, τότε αργά ή γρήγορα θα βρεις άσχημους μπελάδες· αλλά ακόμη κι αν τελικά πετύχεις το

σκοπό σου, θα σου βγει σε κακό. Η κακοτυχία είναι σημάδι ότι ασχολείσαι με κάτι που δεν θα έπρεπε να ασχολείσαι.

Βέβαια, στη σημερινή εποχή ειδικά, σε παρασύρουν τα κοινωνικά ρεύματα και η συστηματική πλύση εγκεφάλου από τις σύγχρονες σχολές σκέψης. Όπου κι αν γυρίσεις το κεφάλι σου, ακούς ή διαβάζεις προτροπές του τύπου: “Μη τα παρατάς στην πρώτη δυσκολία” ... “Μην αφήνεις τίποτα να σε σταματά” ... “Δεν υπάρχει "δεν μπορώ", υπάρχει "δεν θέλω"” ... “Τη μοίρα σου τη φτιάχνεις” κ.ο.κ.

Καμία σχέση με την παλαιότερη λαϊκή σοφία, η οποία συμβούλευε: “Σαν δεν έχεις μοίρα τι την ξεις τη λύρα;” ή “Όταν δεν σου τρέχει, μην τρέχεις”. Σήμερα, αν υποχωρήσεις στο παραμικρό, θεωρείσαι ανάξιος, αδύναμος και ανίκανος. Αν πάλι φας τα μούτρα σου προχωρώντας παρά τις αναποδιές (που θα τα φας), τότε θα σου πουν ότι “είσαι βλάκας” ή “δεν έχεις θετική σκέψη” ή “απέτυχες επειδή δεν το ήθελες αρκετά”.

Η αλήθεια είναι ότι αν κάτι σου πηγαίνει στραβά από την αρχή, γύρευε πόσο στραβά θα πάει αργότερα. Γι' αυτό, πιο σοφό είναι να τα παρατάς στην αρχή, πριν τα πράγματα γίνουν πραγματικά άσχημα και μπλέξεις για τα καλά. Είναι σημαντικό να λαμβάνεις σοβαρά υπόψη τα διάφορα *σημάδια της μοίρας* που μπορεί να εμφανιστούν από την αρχή της προσπάθειας: Ένα πρώτο ραντεβού που ματαιώνεται ή καθυστερεί υπερβολικά· λεωφορεία ή ταξί που εξαφανίζονται όταν ακριβώς τα χρειάζεσαι για να πας πχ σε μια συνέντευξη για δουλειά· τηλεφωνείς σε μια καινούργια φίλη αλλά παραδόξως πιάνεις λάθος αριθμό πέντε φορές στη σειρά, κλπ.

Συγκεκριμένα εγώ, ως ανδρομέδιος γενετικός τύπος, είμαι αναγκασμένη να ζω σ' έναν κόσμο δρακοειδών και οφιοειδών υβριδίων και κατακλύζομαι σχεδόν καθημερινά από αρνητικά σημάδια της μοίρας. Για την ακρίβεια, είναι μάλλον απίθανο να επιχειρήσω το παραμικρό (πχ να πάω για ψώνια) και να μην προκύψουν εμπόδια, έστω μικρά. Σαφώς, δεν μπορώ να διακόπτω το κάθε τι. Από την άλλη πλευρά, όμως, εγώ δεν θα 'πρεπε ν' ασχολούμαι με τίποτα σ έναν κόσμο που κυβερνάται από ερπετοειδείς δαίμονες και βρίθει από ερπετοειδή υβρίδια.

Σαφώς, δεν μπορώ να απέχω από όλα. Ωστόσο, τίποτα στη ζωή μου δεν έχει πάει καλά επειδή δεν έπρεπε να έχω ασχοληθεί με τίποτα απ' όλα αυτά: Να μην έχω φοιτήσει ποτέ στα σχολεία τους, ούτε να έχω δουλέψει στις εταιρείες τους, ούτε να έχω μπλέξει με τις λέσχες τους και τις συναναστροφές τους. Κατά βάθος, από μικρή ακόμη ήξερα ότι όλα αυτά δεν είναι για μένα και γι' αυτό το λόγο ενστικτωδώς απέφευγα την "κοινωνικοποίηση". Αργότερα, όμως, η πίεση του οικογενειακού και κοινωνικού περιβάλλοντος έγινε συντριπτική, οπότε μου ήταν πια αδύνατο να μη μπλέξω με "δουλειά" και "κοινωνική ζωή".

Το αποτέλεσμα, τόσα χρόνια που ασχολούμαι μαζί τους, είναι το εξής: Από τα σχολεία τους δεν έμαθα τίποτα κι επιπλέον αντιμετώπισα συστηματικό ψυχικό πόλεμο επί δώδεκα χρόνια. Από τις δουλειές τους δεν κέρδισα τελικά ούτε δραχμή, μου έμεινε μόνο η ταλαιπωρία και η ψυχική κούραση. Όσο για τις "φίλες", η συντριπτική πλειοψηφία τους αποδείχτηκαν φίδια. Θα είχα γλυτώσει πολλά αν εμπιστευόμουν το ένστικτό μου, αν απέφευγα όλες αυτές τις παγίδες.

Για μένα, σωστός τρόπος ζωής δεν είναι το να κυνηγώ συνεχώς εκείνο ή το άλλο (όπως κάνουν τα ερπετοειδή υβρίδια που αποκαλούνται άνθρωποι) αλλά το να ξεφορτώνομαι όλα τα σκουπίδια που κατά καιρούς κολλάνε πάνω μου: Τοξικοί άνθρωποι, στενόχωρες υποχρεώσεις, αδιέξοδες καταστάσεις...

* * * *

Δευτέρα, 12 Σεπτεμβρίου 2011

Ο ηχητικός πόλεμος έχει επανέλθει δριμύτερος: Σήμερα το μεσημέρι, από τις 2:00 μέχρι τις 5:00 (δηλαδή ακριβώς τις ώρες κοινής ησυχίας), το σκυλί του Γιάννη γάβγιζε ασταμάτητα σαν μουρλό και αναστάτωσε όλη τη γειτονιά. Όταν ήλθε το βράδι ο ανηψιός μου από τη δουλειά του παραπονεθήκαμε, όμως εκείνος πέταξε ένα "Σκυλί είναι, θα γαβγίσει" και τέλος.

Το θέμα είναι ότι ο Λόκι μεγαλώνει, εξελίσσεται σε υστερικό αγριόσκυλο και καταξεσχίζει το σπιτάκι που του έχει

φτιάξει ο Γιάννης: εδώ και μερικούς μήνες η επένδυση από φελιζόλ και ο μαύρος μουσαμάς έπεφταν στην αυλή μας σε κομμάτια· τώρα έχει μείνει μονάχα το παλιό πάρκο του μικρού με μερικά ξύλα από την οροφή. Επιπλέον, όσο πάει το βλακόσκυλο γαβγίζει περισσότερο: Όταν αρχίσει, ξεχνάει να σταματήσει. Συνήθως ουρλιάζει όποτε κάποιος ανεβοκατεβαίνει τη σκάλα, δηλαδή κάθε δέκα λεπτά. Επίσης, τον πιάνει αμόκ σχεδόν κάθε μεσημέρι και γαβγίζει ακατάπαυστα επί 2-3 ώρες -άγνωστο γιατί.

Σύμπτωση: Κάποτε, όταν εκτελούσα την Υπέρτατη Τελετουργία και συντονιζόμουν με *Αυτούς που Έρχονται*, όλη την ημέρα αντιμετώπιζα σφοδρό ηχητικό πόλεμο, ιδίως από το "μέγα θηρίο", τον Ρόκυ. Φέτος, μόλις ανακάλυψα την Άλλη Ροή Πληροφορίας, ο Γιάννης μας κουβάλησε στο σπίτι σκύλο = πηγή ηχητικού πολέμου. Λεπτομέρεια: Ρόκυ ≈ Λόκι...

Ήδη αναζητώ τρόπο να γλυτώσω από το νέο ηχητικό πόλεμο που έχει εξαπολυθεί εναντίον μου: Αρχικά σκέφτηκα να βρω μια εναλλακτική κατοικία, πχ να νοικιάσω ένα μικρό υπόγειο όπου να μπορώ να απομονώνομαι και να ησυχάζω όποτε θέλω. Ανακάλυψα ότι νοικιάζεται ένα τέτοιο εδώ κοντά, μα ζητούν 150 ευρώ το μήνα για 15 μ2. Δεν το πήρα. Δεν θέλω μπλεξίματα, ούτε μου περισσεύουν λεφτά. Κάπως αλλιώς λύνονται τα προβλήματα σ' αυτή τη γη: *Τι κάνεις όταν ένα κουνούπι σε ενοχλεί;*

Πέμπτη, 22 Σεπτεμβρίου 2011

Σήμερα είδα την παλιά μαθήτριά μου, την Ξένια, μάλλον για τελευταία φορά. Η νεαρή μου μίλησε εγκάρδια για τις καλοκαιρινές διακοπές της με φίλες στη Σκιάθο και με την οικογένεια στο Ναύπλιο, καθώς και για τα σχέδιά της να πάει για σπουδές στο εξωτερικό με το πρόγραμμα Erasmus. Όσο για τον Ιάκωβο, δεν θα κάνει μαθήματα μαζί μου φέτος επειδή, όπως μου έχει ήδη εξηγήσει στο τηλέφωνο η μητέρα του, δεν μπορεί πια να διαθέσει τα χρήματα. Έχει χωρίσει από πέρυσι από τον άνδρα της και δεν βγαίνει οικονομικά. Κρίμα: Τέτοιοι μαθητές δεν βρίσκονται καθόλου εύκολα.

Τέλος πάντων, με κάλεσαν στο σπίτι για να δείξω στην Ξένια, η οποία έχει πάρει το Proficiency, πως να διδάσκει η ίδια τον αδελφό της. Ο μικρός θα δώσει για Lower φέτος το καλοκαίρι. *Το καλό εξαφανίζεται από τη ζωή σου χωρίς να καταλάβεις καν πώς. Το κακό, αντίθετα, δεν το ξεφορτώνεσαι καθόλου εύκολα...* Το παρήγορο είναι ότι με συνέστησαν σε ένα φιλικό τους ζευγάρι και από αυτή τη σεζόν θα αναλάβω τα δύο παιδιά τους, τον Παύλο και τη Λυδία.

Εικόνες του Matrix: Πρόσφατα έπεσε στα χέρια μου ένα διαφημιστικό φυλλάδιο του φροντιστηρίου "Ζενίθ". Μέσα περιέχει ένα δισέλιδο κόμικ, όπου συνομιλούν δυο διαγωνιζόμενοι των Πανελληνίων: Ο ένας έχει πετύχει στις εξετάσεις, ο άλλος όχι. Μετά από προσεκτική ανάγνωση, μένω άφωνη από τις υπόνοιες που αφήνει το εν λόγω φυλλάδιο. Για να επιβεβαιώσω ακόμη περισσότερο τις υποψίες μου, το δίνω στη μητέρα μου για να το διαβάσει, χωρίς να της αναφέρω καθόλου του γνώμη μου.

"Το πρώτο πράγμα που παρατηρώ", λέει η μαμά, "είναι πως ο επιτυχών μαθητής του "Ζενίθ" είναι πιο ψηλός από τον αποτυχόντα μαθητή του άλλου φροντιστηρίου". *[όντως: έτσι υπογραμμίζεται, σε ασυνείδητο επίπεδο, η φυσική ανωτερότητα όσων φοιτούν στην εν λόγω κλίκα]*.

"Ανατρίχιασα!" δηλώνει αυθόρμητα, μόλις διαβάζει την εξυπνακίστικη ατάκα του ψηλού μαθητή: "Δεν ήσουν άτυχος, οι αποτυχημένοι ρίχνουν το φταίξιμο στην τύχη" *[τυπικό δόγμα των σύγχρονων αιρέσεων]*.

Αργότερα: "Όσοι καθηγητές λένε ότι τα θέματα ήταν δύσκολα, προσπαθούν να δικαιολογηθούν για την ελλειπή προετοιμασία των μαθητών τους" *[η σύγχρονη παράνοια: αν αποτύχει ο μαθητής στις εξετάσεις, αποκλειστικός υπεύθυνος είναι ο δάσκαλος]*. Επίσης: "Μπερδεύεις τα άγνωστα με τα δύσκολα" *[Γιατί "άγνωστα"; Άραγε, οι μαθητές του Ζενίθ διδάσκονται κάτι παραπάνω από την καθορισμένη διδακτέα ύλη;]*. "Εγώ πάντως έπαιρνα πάντοτε άριστα στο σχολείο και στο φροντιστήριο, πώς πάτωσα δεν καταλαβαίνω", απορεί ο αποτυχών, πάντα συνοφρυωμένος.

[Το τυπικό παράδοξο των πανελλαδικών εξετάσεων: μαθητές που ως τότε αρίστευαν μυστηριωδώς αποτυχαίνουν, ενώ τα "τούβλα" επιτυγχάνουν και κοκορεύονται. Φυσικά, έντεχνα αποσιωπάται η αλήθεια: Ένας καλός μαθητής μπορεί να μην είναι σε φόρμα τη συγκεκριμένη μέρα των εξετάσεων, ενώ ένας "σκράπας" μπορεί να διαθέτει την υποστήριξη κάποιου χοντρού κυκλώματος].

Στη συνέχεια ο εξυπνάκιας -μ' ένα μόνιμο αλαζονικό μειδίαμα στα χείλη- εξηγεί στο φίλο του ότι απέτυχε επειδή "Εσύ ακολούθησες αυτούς που διάλεξαν με βάση τη βιτρίνα και όχι τη σωστή δουλειά" *[άρα, εσύ φταις βλήτο, που δεν διάλεξες το κατάλληλο φροντιστήριο],* "ενώ εμείς, *(οι "ξύπνιοι")* επισκεφθήκαμε όλα τα φροντιστήρια της περιοχής αλλά ο πατέρας μου προτίμησε το Ζενίθ επειδή εκεί άκουσε την πιο καλή απάντηση στην ερώτηση: "Τι παραπάνω έχει το δικό σας φροντιστήριο από τα υπόλοιπα;" *Και ποιά ήταν, άραγε, αυτή η απάντηση;* "Μα είναι απλό! Αν θέλεις να πετύχεις, θα έλθεις στο Ζενίθ!" *[σίγουρη επιτυχία!]*.

"Δηλαδή", συμπεραίνει η μητέρα μου, "αυτό το φροντιστήριο λίγο-πολύ σου λέει πως αν δεν διαλέξεις αυτούς και πας οπουδήποτε αλλού, είσαι χαμένος!" *[Σαφώς. Τα ίδια ακριβώς ισχυρίζονται όλες οι μοντέρνες αιρέσεις]*.

"Το φροντιστήριο Ζενίθ υπάρχει από το 1990, χωρίς αποτυχόντες!" διαβεβαιώνει ο φωστήρ *[δηλαδή: όλοι ανεξαιρέτως οι μαθητές του Ζενίθ είναι μεγαλοφυΐες, ή πετυχαίνουν ανεξαρτήτως φυσικών πνευματικών προσόντων]*. "Μα πώς γίνεται αυτό;" απορεί εύλογα ο κοντός μαθητής. "*Με τρόπο κι όχι με κόπο!*" καταλήγει ο "ξύπνιος" *[και όποιος κατάλαβε, κατάλαβε]*.

Εντέλει, φθάνουμε στο κλου της υπόθεσης: "Στα 21 χρόνια που υπάρχει το Ζενίθ, δεν υπήρξε μαθητής που να του έπεσαν στις εξετάσεις θέματα που δεν περίμενε! Συχνότατα πέφτουν ακριβώς τα ίδια μ' αυτά που μας έχουνε συστήσει οι καθηγητές!", διαβεβαιώνει ο "Αϊνστάιν". "Δηλαδή, θες να πεις πως μαντεύουν τα θέματα;" απορεί ο άλλος. "Ακριβώς!" *[προφανώς, οι καθηγητές του Ζενίθ διαθέτουν λαμπρές μαντικές ικανότητες...]*.

Συμπεράσματα: Η όλη συλλογιστική του φυλλαδίου παραπέμπει σε αίρεση ολοκληρωτικού τύπου (= όποιος δεν προσχωρεί σε μας είναι ηλίθιος και χαμένος). Επιπλέον, παραδέχονται σχεδόν ξεκάθαρα ότι γνωρίζουν τα θέματα των εξετάσεων από πριν και γι' αυτό εγγυώνται σίγουρη επιτυχία. Σαφέστατα, λοιπόν, το εν λόγω φροντιστήριο -αλλά και τα περισσότερα από τα υπόλοιπα- αποτελούν προθάλαμο των κυκλωμάτων, στα οποία πρέπει να εισέλθει ο μαθητής αν θέλει να πετύχει στις πανελλήνιες εξετάσεις και όχι μόνο.

Σε περίπτωση, βέβαια, που κάποιο παιδί θεωρηθεί (για χ λόγους) ακατάλληλο για εισαγωγή στα κυκλώματα, εξοβελίζεται μεθοδικά από το "θαυματουργό" φροντιστήριο. Για παράδειγμα, όταν φοιτούσα εγώ στο "Κύκλοτρο" (το 1979, τότε που τα πράγματα ήταν πιο αθώα ή έτσι νόμιζα), όσο καιρό πήγαινα εκεί δεν μπορούσα να σταθώ ούτε δευτερόλεπτο χωρίς να με κοροϊδεύει ασταμάτητα όλη η τάξη! Μπροστάρης ήταν ένας αλήτης γύφτικης καταγωγής, ο οποίος ηγείτο σε όλες τις επιθέσεις εναντίον μου, με την ανοχή των καθηγητών, καθ' όλη τη διάρκεια των μαθημάτων! Έτσι, μετά από δυο μήνες μόλις, αποχώρησα από το φροντιστήριο.

Απορίας άξιον: *Γιατί, αλήθεια, στα φροντιστήρια ξένων γλωσσών, στη σχολή δακτυλογράφων ή στη Σχολή Τουρισμού δεν αντιμετώπιζα ποτέ τέτοια προβλήματα; Απάντηση: Εκεί τα κυκλώματα δεν μου έστηναν κανέναν πόλεμο, επειδή οι χώροι αυτοί δεν αποτελούν προθάλαμο για ανώτατες σχολές. Οι ξένες γλώσσες, ο χειρισμός γραφομηχανής και η Σχολή Τουρισμού (ανήκει στη βασική εκπαίδευση) δεν αποτελούν σπουδαία προσόντα, όπως ένα πανεπιστημιακό δίπλωμα ας πούμε...*

Δευτέρα, 26 Σεπτεμβρίου 2011

Εξαιτίας της απρόσμενης επιτυχίας του Μανώλη και της Καρολίνας στο Lower, δεν έχω αποφασίσει ακόμη να διακόψω τη συνεργασία μαζί τους καθώς φαντάζομαι ότι φέτος το κλίμα θα είναι πιο θετικό υπέρ μου και ότι τα παιδιά θα παρουσιάσουν βελτίωση.

Ωστόσο, οι πρώτοι οιωνοί δεν είναι καθόλου καλοί: Οι γονείς της Καρολίνας δεν φαίνονται να έχουν εντυπωσιαστεί από την αναπάντεχη επιτυχία της κόρης τους. Σήμερα το πρωί, που μου τηλεφώνησε η Μαριάνθη για να με προσλάβει, αμέσως μου εξέφρασε τις έντονες αμφιβολίες της κατά πόσον εγώ είμαι σε θέση να διδάξω Proficiency. Ρωτούσε επίμονα αν έχω αρκετή προϋπηρεσία σε αυτό το επίπεδο και όταν εγώ τη διαβεβαίωσα πως έχω, ρώτησε πότε ήταν η τελευταία φορά που έκανα τέτοιο μάθημα! *Είναι τελείως βλαμμένη η γυναίκα και μάλλον με βλέπει ανταγωνιστικά: Έχει ένα παλιό απωθημένο επειδή η ίδια δεν προχώρησε ποτέ πέρα από το Lower λόγω τεμπελιάς, μου το έχει πει η ίδια...* Τελικά κλείσαμε συμφωνία για φέτος, καθώς η Καρολίνα ονειρεύεται Proficiency.

Όσο για το σύζυγο της Λουίζας, το Νώντα, με πήρε τηλέφωνο έναν ολόκληρο μήνα μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων για να μου ανακοινώσει το χαρμόσυνο γεγονός – ενώ πέρυσι, που το φυντάνι ο Μανώλης πέτυχε στο προφορικό μέρος αλλά απέτυχε στο γραπτό, έσπευσε αμέσως στο σπίτι μου φουριόζος για να μου επιρρίψει ευθύνες. Ζήτησε να του κάνω "καλύτερη τιμή" κι εγώ του εξήγησα ότι στο Proficiency οι τιμές αυξάνονται, δεν μειώνονται. Έτσι, από 12 ευρώ τους το πήγα 14. "Αφού αυτή είναι η καλύτερη τιμή που μπορείς να κάνεις, τι να πω!" ξεφύσηξε. Αμέσως μετά μου έσκασε το παραμύθι ότι θέλει η Ζαφειρία να πάρει το Proficiency σε έναν μόλις χρόνο αντί δύο που είναι το κανονικό. Εγώ του εξήγησα ότι αυτό δε γίνεται, εκείνος όμως αντέταξε ότι η Ζαφειρία είναι καλή μαθήτρια και ότι πήρε το Lower με πολύ ψηλό βαθμό. Εντέλει, συμφωνήσαμε να δοκιμάσουμε. Όσο για τον Μανώλη, δεν θα κάνει μαθήματα αγγλικών φέτος επειδή θα πάει τρίτη λυκείου και θα προετοιμάζεται για πανελλαδικές. Ωστόσο από του χρόνου θα συνεχίσει και αυτός για Proficiency, λέει η Λουίζα. *Μανώλης και Proficiency: σαν ανέκδοτο ακούγεται...*

Κι ένα ***μυστήριο:*** Η Ζαφειρία πέτυχε ~85% στα Listening, Writing και Speaking, ενώ στο Reading πήρε, παραδόξως, μόλις ~55%. Ως αποτέλεσμα, πέρασε το γραπτό

διαγώνισμα με βαθμό pass και το προφορικό με first class pass. Ο Μανώλης ξανάδωσε φέτος γραπτά, πήρε narrow fail στο listening (46%), low pass στο reading (53%) και pass στο writing (58%). Έτσι, τα γενικά αποτελέσματά του είναι: γραπτά με pass και προφορικά με first class pass.

Με δυο λόγια, η Ζαφειρία (άριστη μαθήτρια) και ο Μανώλης (γκάου) κατέληξαν να πάρουν και οι δυο το Lower με τους ίδιους βαθμούς ακριβώς, εφόσον: Ο Μανώλης "μυστηριωδώς" αρίστευσε πέρυσι στα προφορικά, παρόλο που δυσκολεύεται να αρθρώσει λέξη ακόμη και στα ελληνικά. Όσο για την περσινή αποτυχία του στα γραπτά: Τότε επίτηδες δεν έβαλαν μέσον, ώστε το σπίρτο να αποτύχει και να επιρρίψουν ευθύνες σε μένα. Παράλληλα η Ζαφειρία, ξανά "μυστηριωδώς", πάτωσε στο Reading, με αποτέλεσμα να πάρει ένα pass στα γραπτά, όπως ακριβώς ο Μανώλης.

Ως και η χαζο-Καρολίνα έχει εκφράσει απορία για την επιτυχία του Μανώλη στα προφορικά: "Όταν μιλάει αυτό το παιδί, εγώ δεν καταλαβαίνω τι λέει, ακόμη και στα ελληνικά!" Όντως, ο νεαρός είναι ανίκανος να σχηματίσει μια πλήρη πρόταση ακόμη και στη μητρική του γλώσσα: Συνήθως μιλά ακατάληπτα, μέσα από τα δόντια του, δύσκολα ακούς τι λέει. Πως τα κατάφερε, λοιπόν, και πέρασε στα προφορικά του Lower με high pass; (κάποιο λάκκο έχει η φάβα...)

Ομοίως, σε όλες τις τάξεις του γυμνασίου και λυκείου τα δυο αδέλφια βγάζουν τον ίδιο μέσο όρο βαθμολογίας στους ελέγχους και στα ενδεικτικά -γύρω στο 16,5. Έτσι, ο Μανώλης δεν νιώθει ποτέ κατώτερος από τη Ζαφειρία. Με την κοπέλα δεν ξέρω τι παίζεται: Είναι ενήμερη για το στημένο της υπόθεσης, ή όχι; Πάντως, είτε γνωρίζει κάτι είτε όχι, δεν μπορώ να προβλέψω τι επιπτώσεις θα έχει μελλοντικά στον ψυχισμό της αυτή η αφύσικη κατάσταση. Ήδη είναι υπερβολικά εσωστρεφής και μυστικοπαθής. Δεν είναι και λίγο να ξέρεις ότι παρά την σπάνια ευφυία και επιμέλειά σου, έχεις τελικά τις ίδιες ακριβώς σχολικές επιτυχίες με τον καθυστερημένο -με χαρτί γιατρού- αδελφό σου.

Πάντως, η όλη σκευωρία δεν γίνεται μόνο και μόνο για να νιώθει καλά ο Μανώλης. Αυτός, έτσι κι αλλιώς, δεν χαμπαριάζει από τέτοια -το βλέπω και στα μαθήματα που του κάνω: Είτε του βάλω μηδέν, είτε του βάλω είκοσι, αντιδρά ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή μ' ένα χαζό "πέρα-βρέχει" ύφος. Η όλη δολοπλοκία οργανώνεται για να αισθάνονται καλύτερα οι γονείς αλλά και για να μπορούν να δείχνουν σε γνωστούς και φίλους ότι τα δυο τους παιδιά είναι εξίσου καλοί μαθητές. Προφανώς η Λουίζα χρησιμοποιεί λυτούς και δεμένους στα κυκλώματα όπου ανήκει, για να ανεβάζει τους βαθμούς του ηλίθιου γιου της και να μειώνει τους βαθμούς της χαρισματικής κόρης της, έτσι ώστε τα δύο παιδιά να παρουσιάζουν τελικά τα ίδια ακριβώς αποτελέσματα. Κάποτε, μάλιστα, μου είχε πει ότι προορίζει τη Ζαφειρία για κομμώτρια, ενώ ο Μανώλης ονειρεύεται να γίνει πυρηνικός επιστήμων!

Από ανέκαθεν η Λουίζα έδειχνε ένα ψυχωτικό πάθος για υπεράσπιση των ανάπηρων και των καθυστερημένων, εις βάρος των αρτιμελών και ευφυών ατόμων. Αυτό μάλλον οφείλεται στο κόμπλεξ κατωτερότητας που νιώθει η ίδια επειδή α) τα δυο αδέλφια της κατάφεραν να βγάλουν το πανεπιστήμιο ενώ αυτή όχι, β) ο γιός της είναι άτομο με ειδικές ανάγκες. Έτσι, αφενός μεν έχει αναπτύξει την ψυχαναγκαστική τάση να κάνει παρέα με ανθρώπους που έχουν ανάπηρα ή καθυστερημένα παιδιά (τα οποία μου τα συστήνει ως πελάτες και της χρωστώ και υποχρέωση), αφετέρου δε χρησιμοποιεί συστηματικά κλίκες, κυκλώματα, μαγεία, χημικές ουσίες και δεν ξέρω τι άλλο, για να αχρηστεύει όσα άτομα θεωρεί εκνευριστικά ταλαντούχα, όπως τις πρώην φίλες της, τα αδέλφια της -και τώρα κάνει το ίδιο με την ίδια της την κόρη.

"Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ανισότητα από την ίση μεταχείριση των ανίσων", έλεγε ο Αριστοτέλης. Ωστόσο η Λουίζα πιστεύει πως εκτελεί θεάρεστο έργο όταν με τις ύπουλες δολιοφθορές της δεν εξισώνει απλά τους άνισους αλλά εκμηδενίζει εντελώς τους φυσικά ανώτερους και εξυψώνει τους φυσικά κατώτερους. Κι εγώ έχω μπλέξει άσχημα μαζί της...

Όσο για μένα: Μετά την περσινή ταλαιπωρία με τους

τρελοΠάτσηδες, κρίνω πως έχει έλθει πια η ώρα να διακόψω ορισμένες σχέσεις που μου είναι εξαιρετικά ψυχοφθόρες ή/και βλαβερές. Βρίσκω ότι έχω φθάσει πλέον σε μια ηλικία που δεν μπορώ να ανέχομαι τον κάθε ψυχανώμαλο στο κεφάλι μου. Έτσι, αποφασίζω ότι πρέπει να ξεφορτωθώ το συντομότερο:
α) Τις διακοπές στο χωριό. Ο τόπος αυτός παραείναι αρνητικός για μένα.
β) Το δίδυμο Φιλιώ-Ευγενία. Η συντροφιά τους δεν με ευχαριστεί καθόλου, ούτε ξέρω τι ρόλο παίζουν απέναντί μου. Ήδη έχω αρχίσει να αραιώνω.
γ) Καρολίνα Πάτση: Θα δω πώς θα πάμε φέτος και θα κινηθώ πολύ προσεκτικά.
δ) Λουίζα & Σία: Φέτος θα κάνω Proficiency με τη Ζαφειρία, μετά θα δω τι θα γίνει.
ε) Περσεφόνη: Την αποφεύγω επιμελώς από το έτος 2008, εκείνη όμως επιμένει και βλεπόμαστε 2-3 φορές το χρόνο. Πάντως, φροντίζω να μη της λέω απολύτως τίποτα για μένα.
στ) Αλίκη: Φέτος ήταν το πρώτο καλοκαίρι που δεν πήγαμε ούτε μια φορά για μπάνιο μαζί. Πώς κι έτσι; Με αποφεύγει, ή μου φαίνεται;

Τότε και Τώρα: Τελικά, η λεγόμενη “αυτοβελτίωση” αποδεικνύεται πως είναι μια μαλακία. Λίγοι άνθρωποι πάνω στη γη έχουν πετύχει ν' αλλάξουν τόσο όσο εγώ, στη διάρκεια της ζωής τους. Μέχρι τα 25 μου περίπου,

i) Ήμουν υπερβολικά ντροπαλή και συνεσταλμένη. Μεγαλώνοντας, πάσχισα και κατάφερα να γίνω κοινωνική, ανοιχτή, με πολλές παρέες, ιδίως κατά τη δεκαετία του '90.

ii) Ήμουν δειλή, χωρίς αυτοπεποίθηση. Δεν τολμούσα να ζητήσω το δίκιο μου σε καμία περίπτωση. Συχνά από το άγχος ίδρωναν τα χέρια μου. Εντόπισα όμως αυτά τα χαρακτηριστικά μου και τα αποσώβησα από νεαρή ηλικία.

iii) Σε αρκετές περιπτώσεις δεν είχα αυτοέλεγχο. Συχνά παρασυρόμουν κι έλεγα πράγματα που δεν έπρεπε. Άλλοτε θύμωνα ή φοβόμουν υπερβολικά, σε σημείο που ένιωθα κάτι να ανεβοκατεβαίνει στο ύψος του ηλιακού μου πλέγματος. Όλα

αυτά τα καταπολέμησα χάρη στους διαλογισμούς και στον συνειδητό αυτοέλεγχο.

Κι όμως, παρόλη την τεράστια εσωτερική αλλαγή μου, όχι μόνο δεν βελτιώθηκε η ζωή μου αλλά πάει από το κακό στο χειρότερο, τώρα πια ολοταχώς! Για την ακρίβεια, από τότε που ξεκίνησα την πορεία αυτοβελτίωσης, η κάθοδος έχει γίνει ταχύτερη! Ιδίως από το 2006 και μετά, ούτε ξέρω πια τι μου συμβαίνει! Εντάξει, ποτέ δεν ήμουν τυχερή, μα η κακοδαιμονία που με δέρνει τα τελευταία πέντε χρόνια δύσκολα περιγράφεται πλέον:

α) Κάποτε έκανα ειδικές ασκήσεις διαλογισμού, βίωνα μεταφυσικές εμπειρίες, διαυγή όνειρα, ονειρικές περιπέτειες, προφητικά όνειρα κλπ. Τώρα έχω εγκαταλείψει τους διαλογισμούς (δεν μου "βγαίνουν" πια), όλες οι ψυχικές εμπειρίες έχουν εξαφανιστεί κι έχουν αντικατασταθεί από τα ονειρικά μηνύματα "κόλαση" ή "hell", καθώς και από υπναγωγικά οράματα φωτιάς! *Πραγματικά σατανικό...*

β) Κάποτε είχα αρκετές φίλες, λίγο-πολύ προβληματικές μα όχι άρρωστες όπως η Φιλιώ και η Ευγενία. Με τις παλιές φίλες μου μπορούσαμε να κάνουμε διάφορα πράγματα μαζί, όπως να πηγαίνουμε σε καφετέριες, εστιατόρια, σινεμά, εκδρομές, γυμναστήρια κλπ και περνούσα σχετικώς καλά μαζί τους. Τώρα έχουν εξαφανιστεί όλες, ενώ οι πιο καρδιακές (Πέρσα, Λουίζα) αποδείχθηκαν πως ήταν οι πιο άσπονδες και ύπουλες. Ακόμη και τώρα, ο ρόλος τους απέναντί μου πολύ δύσκολα αποκρυπτογραφείται.

γ) Κάποτε είχα μια κανονική δουλειά, όχι τίποτα το καταπληκτικό, δακτυλογράφος ήμουν, έπαιρνα όμως έναν βασικό μισθό και είχα κοινωνική ασφάλεια. Αργότερα άρχισα τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών με αρκετά καλούς οιωνούς. Τώρα οι πελάτες έχουν μειωθεί σημαντικά, μπαίνω μόλις σε τρία σπίτια, από τα οποία τα δύο (Πάτση, Δεμίρη) με προβληματίζουν φοβερά επειδή τα παιδιά είναι καθυστερημένα και οι γονείς ψυχωτικοί.

δ) Κάποτε το οικογενειακό μου περιβάλλον ήταν πιο φυσιολογικό: Η αδελφή μου ήταν μια σεξουάλα καμαριέρα, τα

ανήψια μου δυο κακομαθημένα μικρά, εγώ έμενα μόνη μου στο δικό μου διαμέρισμα. Τώρα η αδελφή μου έχει μεταλλαχτεί σε σούπερ γούμαν που αριστεύει στο πανεπιστήμιο, ενώ παράλληλα λύνει και δένει στο εστιατόριο όπου δουλεύει δωδεκάωρα! Ο Γιάννης είναι παντρεμένος με παιδί εδώ και τρία χρόνια, εργάζεται μόνιμα ως ναυαγοσώστης στην πλαζ του Blue Rose, ενώ παράλληλα το παίζει επιχειρηματίας ψαράς με δικό του σκάφος αξίας 50.000 ευρώ, που έχει αγοράσει με δικά μας λεφτά. Ο Νάσος είναι ουσιαστικά άνεργος αλλά αγοράζει διαρκώς διάφορα ακριβά gadgets, μοτοσυκλέτες, ταξίδια, ενώ εξελίσσεται σε νευρασθενικό, ψυχασθενές άτομο που ουρλιάζει με τις ώρες όταν κάποιος του φέρει την παραμικρή αντίρρηση. Εγώ μένω πλέον με τους γονείς μου και δεν έχω πια δικό μου χώρο ούτε χρόνο...

ε) Κάποτε το βασικό μου πρόβλημα ήταν η απόρριψη. Οι κλίκες των κυρίαρχων δρακοειδών/οφιοειδών υβριδίων με απέρριπταν συστηματικά, κι εγώ απορούσα και υπέφερα. Τώρα έχω ξεπεράσει εντελώς την απόρριψη αλλά το βασικό μου πρόβλημα είναι ότι αδυνατώ ν' απαλλαγώ από τις κλίκες των τρελών που με έχουν κυκλώσει (φίλες και πελάτες).

Σκοπός ζωής: Αναγνωρίζω πλέον ότι στο DNA μου συγκεντρώνω πολλά ανδρομέδια γονίδια, πράγμα που με καθιστά ισόβιο στόχο ορατών και αόρατων εχθρών, μέσα σε μια κοινωνία που αποτελείται κατά 99% από δρακοειδή και οφιοειδή υβρίδια. Συνεπώς, τα ανδρομέδια γονίδια είναι ανεπιθύμητα εδώ και όσοι έχουν μεγάλο ποσοστό από αυτά:
α) Αντιμετωπίζουν διαρκώς περιφρόνηση, απόρριψη, κοροϊδία από όλους.
β) Είναι αδύνατο να έλθουν σε επαφή με ομοίους τους (εξαναγκασμένη απομόνωση, όπως στη φυλακή). Από την άλλη πλευρά, όμως, η απομόνωση μπορεί να δρα και ως άμυνα:
Η ένωση δεν κάνει πάντα τη δύναμη.
Καμιά φορά κάνει έναν μεγαλύτερο στόχο...
γ) Ό,τι κι αν κάνουν, δεν εκτιμάται ποτέ.
δ) Ό,τι κι αν πουν, παρεξηγείται.
ε) Τυχόν ικανότητες ή ταλέντα τους δεν αναγνωρίζονται ποτέ.
στ) Επαγγελματικά, οικονομικά και κοινωνικά βρίσκονται πάντα στον πάτο, παρόλο που είναι υποχρεωμένοι να βγάζουν αυτοί όλη την ουσιαστική δουλειά.
ζ) Τους καταδιώκουν ακατάπαυστα κάθε είδους ατυχίες, κακοδαιμονίες, σατανικές συμπτώσεις.
η) Όσοι καταφέρνουν να βρουν σύντροφο, θα είναι κάποιο ισχυρό ερπετοειδές υβρίδιο που θα τους κάνει τη ζωή κόλαση (πχ ο θείος Γιώργος που έπεσε στη Δέσποινα)
η) Οι πιο συνειδητοποιημένοι αντιμετωπίζουν προβλήματα αφύσικα, τρομαχτικά, μη ανθρώπινα.

Μια τέτοια ζωή σαφώς δεν έχει νόημα, πέρα από τον ακατάπαυστο πόνο και την "προσφορά στους άλλους", δηλαδή στα ερπετοειδή υβρίδια που αυτοαποκαλούνται άνθρωποι. Όμως, αυτός ο κόσμος δεν είναι για μας, δεν του αξίζουμε. Να γιατί έχω ορίσει (άλλοτε ασυνείδητα, τώρα συνειδητά) σαν σκοπό της ζωής μου την ατεκνία ώστε να μην μεταφέρω στις επόμενες ερπετοειδείς γενιές γονίδια ανδρομέδια, άρα ακατάλληλα και ανεπιθύμητα στο "σύνολο". Έτσι, θα διακοπεί οριστικά μια ατέλειωτη σειρά από δυστυχισμένους ανθρώπους από γενιά σε γενιά, οι οποίοι δεν θα χωράνε ποτέ πουθενά πάνω

στη γη, θα εξαναγκάζονται εκ των πραγμάτων να υπηρετούν τέρατα, ενώ θα πέφτουν από τη μία συμφορά στην άλλη και διαρκώς θα αναρωτιούνται σε τι έχουν φταίξει.

Ανακεφαλαίωση: Σκοπός της ζωής μου είναι, εφόσον συγκεντρώνω στο γενετικό μου κώδικα μεγάλο ποσοστό από "μαργαριτάρια" (= ανδρομέδια γονίδια), να τα αφαιρέσω από τα "γουρούνια" (= ανθρωπότητα), μέσω της ατεκνίας. Προς το παρόν, ζω προσεκτικά την κάθε μέρα της ζωής μου, έτσι ώστε να δέχομαι όσο γίνεται λιγότερα χτυπήματα. *Αυτό είναι όλο... (;)*

Αρκετά ως εδώ...
Έχω φθάσει στο ναδίρ.
Πιο κάτω δεν πάει.
Όσο κι αν είναι δύσκολο,
πρέπει να αποτινάξω οριστικά από πάνω μου
επιρροές εξαιρετικά ψυχοφθόρες και βλαβερές.
Χρειάζεται επειγόντως
να κάνω αποτοξίνωση
από πρόσωπα και πράγματα.
Να μην κυνηγώ, να μην αποκτώ.
Να ξεφορτώνομαι...